

Giới thiệu Nguyệt Nhi Viên

Bạn đang đọc truyện Nguyệt Nhi Viên của tác giả Điểm Tâm. Thi Nguyệt Nhi thực hồ đồ mất rồi!

Người nam nhân tuần mỹ này đánh cược thắng được nàng, trở thành chủ tử mới của nàng.

Đối với bất kỳ kẻ nào, vẻ mặt hần cũng rất ôn hòa, nhã nhặn. Chỉ riêng ở trước mặt nàng, lại giống như sư tử bị đập trúng chỗ đau... chi tiết ngôn tình có hơi hóm hài nhưng hay.

Nàng xuất hiện trước mặt hần, hần rống!

Nàng không xuất hiện trước mặt hần, hần cũng rống!

Hơn nữa, sau khi trộm đi nụ hôn của nàng, liền lập tức biến mất.

Ai, thật đáng ghét, rốt cuộc là hần muốn thế nào đây?

Tần Bất Hoán tuần mỹ vô song, giống như tiên nhân.

Người ngoài không thể tưởng tượng được, truyện một nam nhân tuần mỹ như thế, lại là 'Tiểu Diện Diêm La' trên sa trường.

Tâm tư gian xảo, kín đáo đều ẩn giấu sau nụ cười.

Hần thề rằng sẽ thú 'thiên hạ đệ nhất mỹ nhân', nhưng vận mệnh trêu ngươi, nguyệt lão lại thưởng cho hần, chính là.....?!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Gió mát, trăng thanh, đêm xuân âm áp.

Trong sông bạc, cuộc chiến trở nên căng thẳng hơn.

Trong phòng đốt nến sáng trưng, dưới ánh nến, có thể thấy được rõ vẻ khản trương trên mặt của những người đứng xem. Bên trong tĩnh lặng đến nỗi cả tiếng hít thở cũng chẳng nghe được.

Tất cả bọn họ đều ngừng thở, ánh mắt đổ dồn lên chiếc bàn đàn hương dài màu đen. Trên bàn đặt một cái bát sứ, trong bát, có ba viên xúc xắc.

Ở vị trí nhà cái, một nam tử trung niên mặc trường bào màu xanh ngọc đang ngồi. Từ canh đầu tiên, hần đã lấy ra một chiếc khăn tay, liên tục lau đi mồ hôi lạnh trên trán, cho đến bây giờ, cái khăn kia đã ướt đến nỗi có thể vắt ra nước rồi!

Hần hít sâu một hơi, liếc xấp ngân phiếu ở trên bàn kia cùng với đồng ruong gỗ chứa đầy vàng đặt ở góc tường, mồ hôi lạnh lại đổ thêm lần nữa.

Ba ngày! Mới ba ngày mà 'sông bạc Dương Liễu' của hần đã thua tới hơn trăm vạn lượng. Hai ngày trước là nhà cái cầm giữ, nam tử xa lạ kia đặt hai tờ ngân phiếu làm tiền cược, ngồi xuống bàn, rồi giống như được thần tài trợ giúp, hần ta cứ cược là nhất định thắng, chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, đã thắng hơn bảy trăm vạn lượng rồi.

Càng làm cho mọi người trong sông bạc hết hồn hết vía là người này hoàn toàn không có ý định thu tay. Mặc cho ngân phiếu đã chất thành đống, hần vẫn khí định thần nhân, đứng ở trước bàn, không chịu rời đi. Tình huống này quá đặc biệt, người làm kinh hãi, vội vàng mời ông chủ ra mặt giải quyết.

Chủ nhân sông bạc, Dương Vô Liễu, được xưng cao thủ đồ xúc xắc đệ nhất thiên hạ cũng khó có thể xoay chuyển cục diện xấu này. Chưa hết một đêm, toàn bộ số vàng tích trữ trong sông bạc đã vào hết túi của người nọ. Chỉ sợ không thể chống đỡ canh bạc này tới hừng sáng, ông ta sẽ phải cầm cổ y phục rồi.

Dương Vô Liễu hít một hơi thật sâu, dùng sức chà xát lòng bàn tay đầy mồ hôi lên y phục quý giá, hoa lệ.

"Ngài đã đồ xúc xắc cả đêm rồi, chắc sẽ rất mệt mỏi, hay là nghỉ ngơi một lát đi?" Một tiếng cười khẽ truyền đến từ đầu kia chiếu bạc.

Người nọ vẫn mỉm cười, tay cầm chiếc quạt màu trắng, mặc một bộ trường bào màu trắng ngà, ngọc bội giắt bên hông, cang toát ra vẻ tuấn tú phong lưu. Dung mạo tuyệt thế kia, đến cả nam nhân nhìn thấy cũng sẽ hồn siêu phách lạc.

Hắn tự xưng họ Tàn, tên Bất Hoán, đến từ Hoán Sa thành ở phương nam.

"Không cần đâu." Dương Vô Liễu động đậy khoe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại. Hắn tập trung tinh thần, thả xúc xắc vào trong chén vàng, hai tay linh hoạt, lắc mạnh cái chén.

Xúc xắc chạm vào thành chén, phát ra thanh âm thanh thúy.

Cộc cộc cộc cộc...

Về mặt chúng nhân đầy căng thẳng, đến thở cũng chẳng dám thở mạnh, chỉ có Tàn Bất Hoán là vẫn duy trì nụ cười tao nhã như cũ.

Trước mắt, đây chính là trận quyết đấu cuối cùng. Vì thanh danh, ngay cả quyền sở hữu sông bạc Dương Vô Liễu cũng đem ra làm thế chấp, còn Tàn Bất Hoán kia, dựa theo thói quen, đem một xấp ngân phiếu trong tay và toàn bộ số vàng phía sau ra đặt cược. Tiền cược của hắn là quá lớn.

Cộc cộc cộc cộc...

"Chuẩn bị mở nắp!" Dương Vô Liễu hô to, rồi đặt mạnh cái chén xuống bàn.

Trong chén đã không còn âm thanh, bên trong sông bạc cũng một mảnh tĩnh lặng. Mồ hôi Dương Vô Liễu rơi xuống chiếu bạc, hắn hít sâu một hơi, rồi run run mở nắp chén ra.

Bốn năm sáu, đại!

Xung quanh vang lên những tiếng hô nhỏ, toàn bộ đều trọn to mắt nhìn ba viên xúc xắc kia, hoàn toàn không thể tin được. Dương Vô Liễu cũng có một ngày bị thua sạch như vậy, xem ra 'sông bạc Dương Liễu' sắp phải đổi chủ rồi!!

Mặt Dương Vô Liễu xám như tro tàn, mắt thấy đã hết hy vọng, vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh, phát tay với người hầu đang bị dọa cho ngây người: "Đi lấy giấy chuyển nhượng đến đây." Hắn thờ dài nói.

Người hầu gật đầu, lập tức đi lấy giấy chuyển nhượng, đặt lên bàn. Dương Vô Liễu cắn răng, đóng dấu xuống, rồi nâng tờ giấy lên.

"Xin đợi một chút!" Tàn Bất Hoán đột nhiên mở lời, gờ quạt ra, ngăn lại động tác của Dương Vô Liễu. Hắn hơi mỉm cười, dáng vẻ ung dung, hoàn toàn không để tờ giấy có giá trị kinh người kia vào mắt.

"Chẳng lẽ Tàn công tử muốn kiểm tra tờ giấy này?"

"Không, ta chỉ muốn dùng số vàng bạc này cùng vị trí chủ sông bạc đổi thành vật khác mà thôi."

Tàn Bất Hoán thu lại cây quạt, nâng ly trà thơm trên bàn lên, thông thả nhấp một ngụm. Dáng vẻ tao nhã, nhìn hoàn toàn vô hại, chẳng thể nhìn ra nhân vật đã thắng sạch bạc mà không chịu nhả xương.

"Thứ gì?" Dương Vô Liễu nghiêng răng nghiêng lợi.

Tàn Bất Hoán lại nhấp thêm ngụm trà, hơi nhíu mày, tầm mắt hướng đến mặt trên cây quạt, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

"Người trong thiên hạ đều biết, Dương lão gia chẳng những sở hữu một sông bạc, mà còn có cả một tòa 'Dương Liễu Sơn Trang'."

"Dương lão không thể đem tề xá trao đổi với ngài được." Sắc mặt Dương Vô Liễu hóa thành buồn bã.

"Vậy, nếu tại hạ muốn đổi người thì sao?" Tàn Bất Hoán cười hỏi.

Người?! Dương Vô Liễu nhíu mày, nghe được trong câu nói này có hàm ý. Đến tận bây giờ, hắn mới lờ mờ đoán ra, người nam nhân đến từ phương Nam xa xôi này, mấy hôm nay, liên tục đặt cược rất hào phóng tại sông bạc, thắng được toàn bộ ngân lượng, thậm chí làm cho hắn đem cả văn kiện chuyển nhượng ra đặt cược, những hành động liên tiếp này, đều có ý đồ riêng.

Cái Tàn Bất Hoán muốn không phải là ngân lượng, càng không phải là quyền sở hữu sông bạc này, mà chính là người!

"Tàn công tử muốn người nào?"

"Nghe đồn, trong 'Dương Liễu Sơn Trang', quy tụ không ít mỹ nhân, ta chỉ xin một vị tuyệt sắc thôi!"

Hắn đã sớm thăm dò tường tận, Dương Vô Liễu này gia tài bạc vạn, cuộc đời không có ham mê khác, chính là thích thu thập mỹ nhân khắp thiên hạ, đến cả thẻ tử của hắn ta, cũng là đệ nhất mỹ nhân nổi danh thiên hạ hai mươi năm trước.

Dương Vô Liễu thu thập mỹ nhân cũng chỉ vì hứng thú, hẳn đã có ái ân, nên không có tâm nạp thiếp. Những mỹ nhân đó vào 'Dương Liễu Sơn Trang' làm việc, đến tuổi thành thân, đều do Dương Vô Liễu làm chủ, gả cho người xứng đáng.

"Người đến để cầu thân?"

"Không sai." Tần Bất Hoán gật đầu, đẩy toàn bộ chồng ngân phiếu về phía trước, để lên trên tờ giấy kia.

"Tất cả chỗ này của ta, đều đem ra làm sính lễ."

Tiếng kinh hô lại nổi lên, mọi người vô cùng kinh ngạc, ngay cả khốe mắt Dương Vô Liễu cũng co rúm lại, cực kỳ kinh ngạc với sự hào phóng của Tần Bất Hoán. Tuy hẳn ta thích thu thập mỹ nhân, nhưng cũng chưa từng hào phóng đến vậy, cam nguyện dùng toàn bộ tài phú để đổi lấy một nữ nhân.

"Những ngân phiếu, vàng bạc và cả tờ giấy kia đúng là vô giá, Tần công tử làm giao dịch này chỉ sợ sẽ thiệt thôi!"

"Vạn kim dễ đổi, giai nhân khó cầu!" Hắn mượn hoa dâng Phật, nói đến vô cùng ung dung.

Dương Vô Liễu thầm tính toán trong lòng, hai mắt khó có thể rời khỏi chồng ngân phiếu kia. Một lúc lâu sau, hắn mới ngẩng đầu, nhìn Tần Bất Hoán.

"Tần công tử muốn xin vị cô nương nào?" Sính lễ quá mức mê người, chồng ngân phiếu kia, vàng cùng văn kiện đang gào khóc muốn trở về túi hắn, hắn thật sự không thể từ chối.

Lại nói, dáng vẻ của Tần Bất Hoán này cũng là đệ nhất, cực kỳ tuấn mỹ, giống hệt tiên nhân, để cho các cô nương trong nhà thấy được, chắc chắn sẽ tranh nhau xin gả.

Tần Bất Hoán phe phẩy cây quạt, ngẫm nghĩ một lúc.

"Cứ chọn cô nương nổi tiếng nhất trong quý phủ đi!" Mỹ nhân thật sự hẳn là phải nổi tiếng khắp thiên hạ, bất kỳ kẻ nào gặp qua, đều vội vàng truyền miệng mới đúng.

Dương Vô Liễu hít sâu một hơi, hạ quyết định: "Thôi, có lẽ vận mệnh của nha đầu kia là như vậy rồi."

Hắn vẫy vẫy tay, truyền lệnh xuống: "Đi gọi Nguyệt nhi đến đây, nhớ dặn nàng thu dọn một vài y phục tùy thân."

Người hầu vờ mặt khó xử, rất không đành lòng, còn muốn cầu xin: "Chủ nhân..."

"Đi!"

Người hầu nuốt kháng nghị xuống, oán hận trừng Tần Bất Hoán một cái, lúc này mới xoay người, ra khỏi sòng bạc, đi đón người.

Vốn đang im lặng xem cuộc đấu, mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, liên tục lắc đầu.

"Không thể là Nguyệt nhi nha!"

"Đúng, không thể, dù sao cũng không thể gả Nguyệt nhi cho một người xa lạ được."

"Dương lão gia, ngài nên suy nghĩ kỹ, nếu gả Nguyệt nhi cho nam nhân kia, sau này chúng ta phải làm sao đây?"

Trong sòng bạc ầm ỹ hẳn lên, tất cả đều kháng nghị, Dương Vô Liễu chọn Nguyệt Nhi. Bọn họ luôn che chở cho Nguyệt nhi như là 'thịt trong tim, bảo vật trong lòng', vô cùng luyến tiếc.

Dương Vô Liễu gào tay, ngăn lại hết kháng nghị của mọi người, vẻ mặt hắn cũng đầy bất đắc dĩ và luyến tiếc, hẳn sâu sa nói: "Đã đánh cược thì phải chịu, ta đã bại bởi Tần công tử, vậy thì yêu cầu của hắn, ta nhất định phải tuân theo. Cho dù yêu quý Nguyệt nhi cũng phải gả."

Hắn hít sâu một hơi, ngăn lại hết những tiếng oán thán của chúng nhân, kiên định nói: "Sự tình liên quan đến danh dự của Dương phủ, hôm nay, cho dù các vị có phản đối, ta cũng phải gả Nguyệt nhi cho Tần công tử."

Danh dự của nam nhân còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì!

Đầu sỏ Tần Bất Hoán vẫn ung dung ngồi trên chiếc ghế làm từ gỗ đàn hương, phe phẩy quạt, hoàn toàn chẳng thêm quan tâm.

Nguyệt nhi? Nghe tên đã biết là một mỹ nhân rồi!

Là cô nương như thế nào, mà có thể khiến cho những người ở đây lo lắng, vội vàng cầu xin cho nàng, không cho nàng xuất giá?

Tần Bất Hoán ngẩng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, khẽ nhếch miệng cười yếu ớt với vầng trăng sáng nơi xa.

Trên trời, vầng trăng tròn tỏa ánh sáng huyền ảo, ánh trăng ôn nhu làm cho người ta vô hạn mộng tưởng.

Nửa tháng trước, khi rời khỏi Hoán Sa thành, hắn đã khoe khoang với thành chủ phu nhân Phuong Y Vũ, sẽ thủ mỹ nhân đệ nhất thiên hạ làm thê tử, hiện tại, những lời này vẫn còn văng vẳng bên tai, mỹ nhân đã đến tay rồi. Nhớ ngày đó, thái độ của Phuong Y Vũ như muốn nói, mọi chuyện của hắn không phải lúc nào cũng suôn sẻ như vậy.

Ha ha, chờ hắn đưa mỹ nhân về, đến khi đó, không biết Phuong Y Vũ kia sẽ phản ứng thế nào đây...

"Lão gia." Người hầu đi vào, hai mắt ửng hồng, sau một hồi trốn ở ngoài cửa trộm gào khóc, bây giờ mới dám tiến vào thông báo.

"Nguyệt nhi đến rồi, đang đợi ngoài cửa ạ." Hắn uể oải nói.

"Gọi nàng vào đi." Dương Vô Liễu thờ dài.

Người hầu gạt đầu, đi ra bên ngoài gọi người. Một lúc sau, bên ngoài truyền đến một làn hương thơm mát, ấm áp.

Người còn chưa bước vào, mọi người đã chen nhau đứng cạnh cửa, nhao nhao nói.

"Nguyệt nhi, đừng đi, để ta cầu xin hộ ngươi!"

"Nguyệt nhi, đừng đi mà!"

"Nguyệt nhi...Hu hu hu..."

Mấy đại nam nhân nghĩ đến bảo bối Nguyệt nhi trong lòng bọn họ sắp phải cùng nam nhân có dáng dấp quá mức xinh đẹp này rời đi, nhất thời đau lòng, nhin không được khóc rống lên.

Tiếng khóc giống như có thể lây nhiễm, nhất thời nổi lên khắp trong sòng bạc. Đến cả Dương Vô Liễu luôn tỏ vẻ bình tĩnh, cũng phiếm hồng hai mắt, vẻ mặt bi tráng, giống như tiễn cô nương này đi còn khó chịu hơn so với việc chặt đứt một cánh tay của hắn.

Tần Bất Hoán càng lúc càng tò mò, tầm mắt chuyển về phía cửa, rất muốn thấy dáng vẻ của cô nương kia.

Chắc chắn là tuyệt sắc thiên hạ, mới có thể làm cho các đấng nam nhân ở đây khóc đến thống thiết như thế!

Đám người tán ra, hắn đã nhìn thấy nàng rồi!

Vàng trắng, là tròn trịa! Đúng, tròn trịa!

Tần Bất Hoán chợt bừng tỉnh, cho rằng mình chơi bạc mấy ngày liền, nên tinh thần có chút không tốt, trước mắt xuất hiện ảo giác. Không thì sao có thể nhìn thành vàng trắng tròn trên cao kia chạy lạc vào phòng chứ?

Hắn nhìn về phía cửa, lại ngược lên cửa sổ, rồi lại quay đầu nhìn về phía cửa...

Vàng trắng vẫn yên ổn treo trên cao, chỉ là thiếu nữ từ ngoài bước vào kia, đúng là có thể so sánh với trăng tròn ngày 15!

Nàng mặc một chiếc áo bông màu xanh nhạt, ngũ quan thanh tú, da dẻ trắng nõn, mịn màng. Ngoài ra, hấp dẫn ánh mắt người ta nhất chính là, nàng có cái đầu tròn tròn, búi tóc nha hoàn tròn tròn, mắt tròn tròn, mũi tròn tròn, thân hình tròn tròn, nắm tay nhỏ tròn tròn...

Tiểu cô nương kia, cho dù nhìn thẳng hay nhìn nghiêng đều là tròn vo, giống như một cái bánh bao vừa hấp, mồm mồm, tròn trịa, non mềm. Đến cả túi đồ nhỏ nàng cầm trong tay kia cũng là hình tròn!

Từ khi chào đời đến nay, đầu óc thông minh hơn người của Tần Bất Hoán, lập tức trống rỗng, chiếc quạt trên tay cũng vì kinh sợ mà 'bịch' một tiếng rơi xuống đất.

"Đợi, xin đợi một chút..." Hắn vội lên tiếng, nuốt nước bọt, ánh mắt vẫn dính trên mặt thiếu nữ ngọt ngào kia.

"Ách, vị này là cô nương nổi tiếng nhất trong quý phủ?"

Có chút nhầm lẫn ở đây đúng không? Tuy cô nương kia mi thanh mục tú, dáng vẻ ngọt ngào, nhưng hoàn toàn khác xa so với tuyệt thế mỹ nhân yêu điệu trong tưởng tượng của hắn nha!

Dương Vô Liễu nhìn Nguyệt nhi đầy triu mến, thờ dài một tiếng.

"Trong năm thành quanh đây, Nguyệt nhi đã thắng vài cuộc thi ăn liên tiếp, chính là nữ cao thủ thùng com của 'Dương Liễu Sơn Trang' ta!"

Gương mặt tuấn tú của Tần Bất Hoán nháy mắt trở nên tái nhợt.

Com - nữ cao thủ thùng com?!

Nguyệt nhi bị mọi người vây chặt, chậm chạp bước vào, trong đôi mắt tròn xoe lấp lánh lệ quang. Nàng chớp mắt vài cái, nước mắt giống như những hạt

châu bị đứt, chậm chậm lăn xuống má phẩn.

"Lão gia!" Nàng hơi khom thân, cả người lại càng lùn đi, trông càng thêm tròn trịa.

"Nguyệt nhi, con nghe rõ đây, từ giờ trở đi, con sẽ là người của vị Tàn công tử này, biết chưa?" Dương Vô Liễu thăm thía nói.

Nàng hít hít mũi nhỏ, vẻ mặt đáng thương, khuôn mặt nhỏ nhắn lại như cái bánh bao hấp.

"Nguyệt nhi hiểu ạ."

Dương Vô Liễu vươn tay, sờ sờ đầu nàng, vô cùng bi thương, nước mắt lưng tròng.

"Là ta bất tài, không thể bảo vệ được con, sau này con phải hầu hạ Tàn công tử thật tốt nhé."

Nàng dùng đôi mắt tròn xoe liếc Tàn Bất Hoán một cái, thở dài một tiếng, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống, vẻ mặt bi ai.

Về mặt kia khiến cho lòng tự trọng của Tàn Bất Hoán bị đá kích nghiêm trọng. Từ khi có ký ức đến nay, bất kể nữ nhân nào vừa thấy vẻ ngoài của hắn, cũng đều mê đắm, hao hết tâm tư, xin hắn liếc mắt một cái. Cho dù là hoa khôi kiều ngạo, hay thiên kim tiểu thư dịu dàng, cũng không thể chống lại nụ cười của hắn.

Thế nhưng, tiểu nha hoàn kia lại dùng ánh mắt đó nhìn hắn! Giống như hầu hạ hắn là bi ai lớn nhất trong cuộc đời nàng!

"Nguyệt nhi tạ ơn công dưỡng dục của lão gia". Nàng xoay người, quỳ xuống đất, cúi đầu bái lạy.

Nàng khóc lem hết khuôn mặt nhỏ nhắn, đến cả chiếc khăn tay lụa cũng ướt sũng.

Các nam nhân đứng xung quanh còn muốn cố gắng xoay chuyển tình thế, không muốn vị công tử quá mức tuấn tú này mang nữ cao thủ thùng cơm đã làm rạng danh cho thành mấy năm qua rồi đi...Bỏ qua việc nha đầu kia đã đem không ít vinh quang về cho thành, chỉ cần nghĩ về sau, trong thành không còn thấy nụ cười ngọt ngào của nàng, trong lòng mọi người đều buồn rầu.

"Dương lão gia, ngài nghĩ kỹ đi, Nguyệt nhi là bảo bối của chúng ta mà!"

"Đúng thế, không thể gả cho người xa lạ được!"

"Nguyệt nhi đi rồi, trận đấu năm sau phải làm sao bây giờ?"

Mỗi người một câu, thật không ngờ để Nguyệt nhi đi đến nơi đất khách. Dương Vô Liễu cắn răng, đi đến bên tường, rút cây đao ra.

Chúng nhân kinh hô, tất cả đều im lặng, nín thở, chăm chú nhìn.

"Dương lão gia, ngài bình tĩnh đi!" Có người vội vàng khuyên nhủ.

"Chuyện này liên quan đến danh dự của Dương mỗ!" Hắn đặt cây đao lên cổ, nước mắt nước mũi đầm đìa, nhìn về phía Tàn Bất Hoán.

"Tàn công tử, xin yên tâm, Dương mỗ nói được thì làm được! Nguyệt nhi là người của ngài, nếu có ai dám dẫm nghị, ta sẽ xin tự vẫn để tạ tội."

Tàn Bất Hoán khó khăn mở miệng, đang suy tính xem nên giải quyết cục diện hỗn loạn trước mắt này như thế nào?

"Ách, ta..."

"Tàn công tử, ngài không cần nói nữa!" Vẻ mặt Dương Vô Liễu kiên định.

"Ta...."

"Tàn công tử, ta sẽ không nuốt lời!"

"Ta..."

"Tàn công tử, lão phu không phải loại người bất tín!"

"Lão gia!" Thân thể tròn vo của Nguyệt nhi lăn tới, vừa vịn vào phải Tàn Bất Hoán, lực đạo kia quá lớn, lại còn phát ra tiếng 'bịch' rất to.

Hắn hít sâu một hơi, vội dồn khí xuống đan điền, mới không bị đung bay ra ngoài.

Tiểu cô nương quỳ gối xuống, vươn cánh tay béo mập, ôm lấy đùi Dương Vô Liễu, nước mắt càng rơi mãnh liệt, môi đỏ mọng nhếch lên, 'oa' một tiếng, khóc lớn.

"Ngài đừng như vậy, Nguyệt nhi đi, Nguyệt nhi tuyệt đối sẽ đi theo vị công tử này!"

Tuyệt đối? Ách...

Tần Bất Hoán đề tiếng rống lên, muốn ổn định tình hình, nhưng tiếng khóc của mọi người đã át hết đi tiếng rống của hắn!

Mắt thấy Dương Vô Liễu dùng tính mạng để uy hiếp, nếu còn tiếp tục kháng nghị thì sẽ có tai nạn chết người. Trong lòng các đấng nam nhi biết chẳng thể xoay chuyển được nữa, tất cả ôm nhau khóc rống lên, thanh âm vĩ đại suốt chút nữa đã phá tan nóc nhà. Ngay lúc này, tiếng khóc rung trời, tiếng kêu than thảm thiết khắp nơi, chẳng có ai rỗi hơi để ý xem Tần Bất Hoán rống cái gì.

Dương Vô Liễu ngậm ngùi xoa đầu Nguyệt nhi, rất sợ cứ tiếp tục như thế, lương tâm của hắn sẽ bị cắn rứt. Tiểu nha đầu này do đích thân hắn mang về phủ, từ từ nuôi lớn, hai người tình như cha con nhà!

Đau dài chẳng tha đau ngắn, hắn quả quyết cầm một xấp ngân phiếu nhét vào túi hành lý của Nguyệt nhi, một tay dắt theo tiểu cô nương đang không ngừng thút thít, tay kia thì đẩy Tần Bất Hoán còn đang ngây ngốc.

"Hai người đi đi!" Hắn thở dài một tiếng, dùng hết sức lực, đẩy hai người ra bên ngoài.

"Tần công tử, mong...mong ngài sẽ đối...đối xử tốt với Nguyệt nhi nhà ta..." Hắn hô, khóc đến mức giật cục, nói không thành lời.

Rầm! Cửa chính sòng bạc đóng lại, còn khóa chặt từ bên trong. Trong phòng tiếng khóc rung trời, có thể thấy được những đại nam nhân kia đau lòng biết bao nhiêu!

Ngoài cửa, trăng thanh, gió mát, bên cạnh Tần Bất Hoán còn thêm một thiếu nữ đang sụt sịt. Toàn thân cứng ngắc, hắn tròn mắt nhìn viên cầu nhỏ bên cạnh, trong đầu trống rỗng.

Ông trời, hắn...hắn...hắn cũng muốn khóc!

Trăng mười lăm cực kỳ tròn, tiểu cô nương này cũng cực kỳ tròn!

Tần Bất Hoán ngồi bên cạnh bàn, yên lặng uống rượu, gương mặt tuần tú thâm trầm, không có bất kỳ vẻ đặc ý nào khi ôm được mỹ nhân về.

Sau khi về quán trọ, Nguyệt nhi liền làm tổ trên giường, khóc ô ô một hồi lâu. Khóc đến khi đói bụng, liền mở túi hành lý, đưa hai tay non mềm vào trong mớ mẫm, lấy ra một cái bánh bao thịt tròn trịa, nâng vừa khóc vừa ăn.

"Hu hu hu..." Nàng vừa khóc vừa nuốt vào một cái bánh bao, rồi lại lấy thêm cái nữa, mở cái miệng nhỏ nhắn cắn vài miếng, nước thịt thấm hết vào vỏ bánh, trong phòng liền tràn ngập mùi thơm.

Tần Bất Hoán nhắm mắt lại, ngón tay dài siết chặt ly rượu, hắn chỉ cảm thấy đầu như muốn nứt ra. Tất cả kế hoạch của hắn đều loạn hết lên rồi, mỹ nữ không đến tay, ngược lại còn bị nhét một vàng trắng tròn nữa!

"Hu hu hu..." tiếng khóc vẫn không dứt, nếu người bên ngoài nghe được, nhất định sẽ cho rằng hắn đang ngược đãi nàng.

Hắn hít sâu mấy cái như muốn lấy lại bình tĩnh, nhưng suy nghĩ luôn bị tiếng khóc cắt ngang, ngay cả hương bánh bao phiêu đảng cũng khiến hắn thêm phiền não.

"Hu hu hu...hức...hu hu hu..." Nàng vừa khóc vừa nhét bánh bao vào miệng, lại còn vừa ăn vừa nấc.

"Câm mồm!" Hắn quát khê, đầu cứ ong ong, kiên nhẫn đã lên tới cực điểm rồi!

"Hu hu...hức...hu hu..." tiếng khóc vẫn vang lên.

"Câm mồm!" Đôi mắt đen hơi nheo lại.

"Hu hu...hức...hu..." tiếng khóc vẫn không dứt, bánh bao lại tiếp tục biến mất.

Chén rượu hơi lắc lư, ngón tay dài càng siết chặt. Bỗng nhiên, trên gương mặt tuần tú kia giãn đầy mây đen.

"Đừng khóc nữa!" Hắn rống lên, lý trí chính thức tan vỡ.

Tiếng khóc lập tức im bật, trong phòng liền chìm vào tĩnh lặng!

Xem ra, tiểu cô nương này cũng rất biết điều, hiểu được lúc nào nên ngậm miệng. Chỉ là, sự tĩnh lặng quá mức này khiến hắn cảm thấy hơi day dứt.

Tần Bất Hoán luôn luôn nho nhã, ôn hòa, chỉ khi nào đối mặt với hiểm nguy, bản tính lãnh khốc của hắn mới bộc lộ. Hắn chính là quân sư giấu mặt của đội quân Hắc Sam, dụng binh như thần, có thể tươi cười mà đánh bại kẻ địch mạnh nhất, sau lưng, mọi người đều gọi hắn là "Tiểu Diện Diêm La".

Dáng vẻ nho nhã, ôn hòa đã sớm trở thành mặt nạ của hắn, hắn am hiểu nhất chính là che giấu cảm xúc chân thật, chưa từng có nữ nhân nào có thể khiến hắn đánh mất bình tĩnh. Mà tiểu cô nương này vừa xuất hiện, đã làm cho hắn loạn hết cả. Bình tĩnh của hắn, giống như những chiếc bánh bao kia, nháy mắt liền biến mất không thấy bóng dáng.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, cảm giác tội lỗi liên tục dâng lên, Tần Bát Hoán nghĩ rằng tiếng rống giận dữ vừa rồi của mình đã làm cho con thỏ nhỏ hoảng sợ.

Suy cho cùng thì nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ, đôi mắt trong veo ẩn chứa vài phần ngây ngô, đã bị bắt rời xa quê hương, đi theo một nam nhân xa lạ, tương lai mờ mịt, hiểm ác khó lường, bất kể là cô nương nào thì cũng sẽ sợ hãi thôi.

Hắn lại còn rống nàng! Hắn trở nên nóng nảy như vậy từ khi nào chứ?

Con người đen láy còn đẹp hơn nữ nhân vài phần liền quét về phía góc tường, đôi lông mày như mực khẽ nhăn lại. Lòng hắn có chút áy náy, lời xin lỗi đã trượt đến đầu lưỡi, giống như sắp thốt ra...

Chỉ có điều, khi hắn nhìn thấy hành động của Nguyệt nhi, những lời này lập tức tiêu tan!

Thân thể tròn vo kia đang dùng một tư thế kỳ dị giầy dựa trên đất, cố gắng dùng cách kỳ quái này để đẩy một thứ gì đó trong cổ họng ra. Nàng dùng hai tay vỗ vỗ ngực, không ngừng thở dốc, khuôn mặt trắng nõn, tròn trịa kia đã đỏ bừng lên như một quả táo chín.

Nàng nghẹn rồi! Tiếng khóc thút thít kia im bật không phải vì tiếng rống của hắn, mà là nàng bị nghẹn bánh bao!

"U...u u r..." hai tay trắng nõn duỗi về phía trước, khua khua trước mặt hắn, ý bảo hắn giúp nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng đỏ.

Tần Bát Hoán nhàu mày, nhìn viên cầu nhỏ kia vặn vẹo một lúc, cảm giác áy náy nhất thời tan thành mây khói!

"Qua đây uống nước đi." Hắn lạnh lùng nói.

Hắn nhắc ấm trà lên, vỗ mạnh một cái xuống bàn, nội lực kinh người làm cho một chiếc chén bay lên, xoay nửa vòng giữa không trung, vô sự rơi xuống mặt bàn.

Hắn nghiêng cổ tay, rót trà vào trong chén, không hề bắn ra ngoài một giọt nào.

Viên cầu nhỏ lăn tới, chẳng thèm để ý đến ly trà, vươn tay giữ lấy cổ tay Tần Bát Hoán, nâng ấm trà lên rót vào miệng nhỏ của mình, 'ừng ực, ừng ực' đã hết nửa ấm trà.

Tần Bát Hoán nhàu đôi mày kiếm, nhìn chăm chăm vào bàn tay nhỏ xinh của Nguyệt nhi. Đến cả ngón tay của nàng cũng béo mập, trắng mịn như viên kẹo đường mềm mại, còn toát ra mùi hương thơm ngọt, trông vô cùng ngon miệng...

Mày rậm càng nhíu chặt, hắn bắt đầu hoài nghi, mùi hương bánh bao còn quẩn quanh trong phòng, đã ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn. Tần Bát Hoán bắt ngờ rút tay về, tuy sức lực không lớn nhưng vẫn khiến cho Nguyệt nhi ngã xa sáu, bảy thước.

"Á!" Nàng nhỏ giọng kêu, 'bịch' một cái ngã ngồi xuống giường, hai mắt tròn xoe chớp chớp, đôi tay béo mập vẫn giữ chặt ấm trà.

"Vì sao lại đẩy ta?" Nàng thờ phỉ phò hỏi.

"Ta không có". Hắn lạnh lùng đáp, lại ngồi xuống ghế, tiếp tục uống rượu, chẳng thèm quan tâm đến nàng.

"Người có!" Nguyệt nhi kiên trì nói, hai má hồng hồng, nàng rất muốn dùng ấm trà đập hắn.

Một tiếng rít nhỏ vang lên, tay cầm ly rượu khẽ run, Tần Bát Hoán hít sâu vài hơi, nhịn xuống kích thích muốn rống lên lần nữa.

"Đi ngủ". Hắn nhàn nhạt ra lệnh.

Nguyệt nhi cũng không phải dễ bảo, nàng ngồi ở mép giường, hai chân tròn tròn đung đưa, hai mắt tròn xoe lấp lánh dưới ánh nến, giống như một con thỏ nhỏ.

"Này!" Nàng kêu.

Không có phản ứng.

"Này!" Nàng lại kêu tiếng nữa.

Vẫn không có phản ứng.

"Người điếc rồi hả?"

Thanh âm lạnh nhạt truyền đến: "Ta có tên".

"Lão gia không nói với ta tên của ngươi, ông ấy chỉ gọi ngươi là Tàn công tử."

"Vậy cứ gọi ta là Tàn công tử đi." Thanh âm vẫn lạnh nhạt, còn có chút lạnh lẽo, vẻ tao nhã ở sông bạc lúc trước đã sớm tan biến.

"Ồ." Nàng âm ừ, biết hẳn hoàn toàn không có ý muốn xưng danh, môi đỏ mọng khẽ động, thẳm mẳm hẳn vài câu, rồi khẽ bật cười.

"Vậy thì, Tàn công tử, ta đói bụng rồi!"

Rắc! Âm thanh này đã báo tử hộ cho ly rượu trong tay Tàn Bất Hoán, nó đã vỡ thành từng mảnh nhỏ.

"Chẳng phải ngươi vừa ăn rồi sao?" Vẻ mặt hắn đầy kinh ngạc, trợn mắt nhìn cái bao hành lý nằm trong góc tường, đã sớm hết nhẵn bánh bao.

Hắn tỉnh sơ sơ, lúc này nàng vừa khóc vừa ăn, ít nhất cũng đã ăn hết bảy cái bánh bao thịt, vậy mà hiện giờ, còn dám kêu đói sao?

Những nữ nhân si mê về tuấn mỹ của hắn, luôn muốn tạo ấn tượng tốt với hắn, ở trước mặt hắn, đều ăn uống giống như chim mổ thóc, mới vài hạt com đã kêu no rồi, đâu có ai giống nàng, không hề kiêng kỵ, tham ăn tục uống như thế?

Tàn Bất Hoán bắt đầu hoài nghi, lúc trước những nam nhân đưa tiễn Nguyệt nhi kia, có phải giả vờ gào khóc để che dấu sự vui sướng hay không?

Xem ra, ngay cả việc cho nàng ăn no, cũng là một công trình vĩ đại đầy gian khổ nha!

Đại trưởng phu nhắc tay chỉ lao, hắn bằng lòng dùng tất cả kim ngân để đổi lấy nữ tử nổi danh nhất 'Son Trang Dương Liễu', Dương Vô Liễu lấy tính mạng ép hắn phải mang Nguyệt nhi đi.

Xem ra, trên đường quay về thành Hoán Sa, tự nhiên lại có thêm một cái bao lớn, tiểu cô nương này liền trở thành trách nhiệm của hắn, bỏ không được, quăng cũng chẳng xong. Tàn Bất Hoán rất muốn bỏ lại nàng, nhưng có chút lo lắng, sợ trên đường về phương Nam, Dương Vô Liễu lại phát tin tức tìm người.

Ngồi ở trên giường êm, Nguyệt nhi vẫn kiên trì thảo luận vấn đề ăn uống.

"Ta nói là bữa ăn chính đó!" Nàng nghiêm túc nói, chớp chớp đôi mắt tròn xoe, bày ra vẻ mặt dễ thương, trộm liếc hắn.

Đã trễ thế này rồi mà vẫn chưa được ăn com sao? Nàng đói bụng quá! Những cái bánh bao kia chỉ là món tráng miệng của nàng thôi!

Tàn Bất Hoán khép mắt lại, phát ra một tiếng rên thất bại.

"Này...ách...cái kia, Tàn công tử, chúng ta đi ăn com được chưa?" Nàng hỏi.

"Không ăn nữa!" Hắn rống to, lửa giận bùng cháy trong đôi con ngươi đen láy.

Nàng hít sâu một hơi, có chút kinh hãi.

"Thế nhưng..."

"Không nhưng nhị gì cả!" Hắn lại rống lên, tiếng vọng còn vang mãi bên trong phòng.

Nguyệt nhi oan ức chớp chớp mắt, không dám nói tiếp, chỉ có thể bò vào trong giường, cắn một góc chăn bông, lén lút lau nước mắt. Tuy nàng rất muốn ăn cái gì đó, nhưng con sâu tham ăn trong bụng còn kêu dữ hơn, chẳng hề thua kém con giận của nam nhân này.

Các tỷ muội trong son trang đều nói, nam nhân không có lương tâm, mà lương tâm của nam nhân tuấn mỹ đã sớm bị chó hoang tha rồi. Cái kẻ tuấn mỹ dọa người kia lại không cho nàng ăn com, bắt nàng đói bụng! Từ đó suy ra, hắn tuyệt đối là người tàn nhẫn, vô tình nhất trên đời.

Thế nhưng, lão gia đã giao nàng cho hắn, nàng không còn chỗ để đi, chỉ có thể ở lại bên cạnh hắn thôi. Một nửa cái đầu tròn vo lộ ra, tiếp đến là hàng mi dài cong cong cùng một đôi mắt tròn xoe đang thập thập thò thò. Nàng trốn trong chăn bông, không nhìn được trộm liếc hắn.

Ánh nền lung linh soi rọi ngũ quan tuấn mỹ của hắn, ánh lên vàng sáng nhàn nhạt, khiến người ta hít thở không thông.

Ai, đáng vẻ tuấn tú như thế, đáng tiếc lại là một kẻ xấu xa!

Nàng trốn trong chăn thở dài một hơi, bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình.

Nam nhân kia định mặc kệ nàng sao? Nàng có thể bị đói chết không? Ai, biết thế đã chẳng ăn hết bánh bao, giữ lại một, hai cái, nói không chừng có thể lót dạ rồi...

Nàng liếm liếm cánh môi hồng nhuận, tưởng tượng ra mùi vị của bánh bao, mí mắt dần khép lại.

Trước khi tiến vào mộng đẹp, Nguyệt nhi thẳm hạ quyết định: Nàng nhất định phải dựa vào hắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Gió xuân ấm áp, nước sông phương Nam cũng dần dần ấm lên. Nước sông Hoán Sa chảy vào hồ Hoán Sa, lại xuôi theo mạng lưới kênh mương, chảy vào thành.

Ở đây, mưa xuân như rượu, liễu mờ như khói, tơ lụa dư thừa, phú khả địch quốc.

Tần Bất Hoán vừa tiến vào thành, mọi người đã vội vàng tranh nhau đi thông báo, còn chưa bước vào Phương phủ, trong đại sảnh đã dọn xong tiệc tẩy trần.

Nói cho cùng, hấn chính là nhân vật đứng số một số hai trong thành Hoán Sa. Tạm bỏ qua dung mạo tuấn mỹ của hấn, trước khi Sở Cường lên làm thành chủ của thành Hoán Sa, hấn đã là đệ nhất quân sư của đội quân Hắc Sam. Dùng binh như thần, mưu kế biến hóa kỳ ảo, đội quân Hắc Sam nhanh nhẹn, dũng mãnh như hổ mọc thêm cánh, luôn bách chiến bách thắng ở phương Bắc.

Ba năm trước, Sở Cường thú Phương Y Vũ, lên làm thành chủ của thành Hoán Sa.

Các huynh đệ không muốn tiếp tục cuộc sống chém giết, tất cả đều thành dân chúng thiện lương, phần lớn huynh đệ đều thú các cô nương ở phương nam và định cư ở đây.

Một ngựa một lừa dừng lại trước cửa Phương phủ, Tần Bất Hoán anh khí bức người ngồi trên con tuấn mã màu trắng, còn Nguyệt nhi thì mặt xám mày tro ngồi trên con lừa nhỏ.

Nàng đi theo phía sau hấn, dọc đường đi ăn không ít bụi đất, hiện tại đang vội vàng phun hết sạn trong miệng ra.

Đội ở trước cửa chính là Xuân Bộ, nha hoàn bên người Phương Y Vũ, nhìn thấy Tần Bất Hoán từ phía xa, liền bước lên trước hành lễ.

"Tần công tử, thành chủ và phu nhân đang đợi ở sảnh đường." Nàng niềm nở nói, rồi đưa mắt nhìn về phía sau, lúc thấy Nguyệt nhi, liền có chút ngại người. Cái miệng nhỏ luôn nhanh nhẩu, nhất thời nghẹn lời, không thốt nên nửa chữ.

"Đa tạ." Tần Bất Hoán gật đầu, bày ra vẻ mặt tươi cười.

Xuân Bộ đỏ bừng mặt, tuy nàng đã sớm nói chuyện chung thân với ý trung nhân, nhưng đối mặt với nụ cười khuynh quốc khuynh thành này, vẫn không nhận được mà động tâm.

Hấn nhanh nhẹn xoay người xuống ngựa, đi thẳng vào bên trong phủ. Suốt một đường, hấn vẫn duy trì vẻ ôn hòa, khiến cho tất cả nha hoàn tròn tròn mắt.

Cách đó không xa, Nguyệt nhi xách theo bao lớn bao nhỏ, lăn xuống khỏi lưng con lừa nhỏ.

"Này, đợi ta với!" Nàng hô to, rồi vội vàng chạy theo sau.

Nam nhân này quá tệ mà! Vào thành Hoán Sa, cũng chẳng thêm giải thích cái gì cho nàng, bất kể nàng than vãn hay tò mò như thế nào, hấn vẫn im lặng chống đỡ. Ngược lại, khi gặp người ngoài, hấn liền nhếch khóe miệng, cười vô cùng tao nhã, cho dù ai đi lướt qua, cũng như được tắm trong gió xuân, si mê nhìn hấn.

Ài, đúng là nàng chưa từng thấy qua đáng vẻ kia đâu!

Trên đường đi về phương Nam, Tần Bất Hoán luôn trung ra vẻ mặt lạnh lùng, nàng hỏi hơn mười câu, nếu tâm tình của đại gia hấn tốt thì sẽ đáp lại một, hai từ đơn âm. Nếu tâm tình không tốt, liền mặc kệ nàng lăm bầm nguyên một ngày.

Vào thành Hoán Sa, nàng mới biết được, hóa ra khuôn mặt tuấn mỹ kia không chỉ có mỗi vẻ lạnh nhạt mà cũng có thể ôn hòa như thế!

Quái lạ, nàng đâu có đắc tội hấn, làm sao mà suốt ngày trung ra cái vẻ mặt thối kia với nàng chứ?

Nguyệt nhi vừa nghĩ vẫn không quên nhìn xung quanh, lập tức đuổi theo bước chân của Tần Bất Hoán.

Lại nói, tòa thành này đẹp quá đi! Mùa xuân vừa sang, bên trong thành ngập tràn sắc hoa, bất kể là nhìn từ hướng nào, cũng giống như là một bức họa. Trên mặt mỗi người đều là nụ cười thân thiện, làm cho lòng người cảm thấy khoan khoái.

Cảnh sắc của 'Son trang Dương Liễu' được xưng là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, nhưng so sánh với nơi đây, thật sự là kém xa. Phong cảnh thành Hoán Sa đúng là cảnh tiên trong nhân gian!

Xuân Bộ đi phía sau, có chút hoang mang, tròn to mắt nhìn cô nương mũm mĩm phía trên.

"Ách, cô nương, cô...cô là Tần công tử...Ách..." Lần đầu tiên nàng nhìn thấy người nghênh ngang như vậy, chưa hề thông báo tiếng nào, đã xông thẳng vào phủ.

Bàn tay mũm mĩm giơ lên, chỉ thẳng vào gáy nam nhân cao lớn phía trước.

"Hắn cá cược thắng được ta." Nguyệt nhi tuyên bố, miệng lẩm bẩm vài tiếng, rồi cầm túi quần áo quăng lên vai.

Vì sợ đói bụng nên vừa ra khỏi cửa phủ, nàng đã hết bạc mà chúng tỷ muội trong son trang dúm cho. Mỗi đêm, sau khi nghe Tần Bất Hoán gào thét, nàng đều trốn ở trong chăn, vừa nằng hừ không máu không nước mắt, vừa rung rung gặm lương khô.

"Thắng... Ách... Thắng được?" Xuân Bộ khê kêu lên, càng thêm kinh ngạc.

"Đúng vậy!" Nguyệt nhi tự nhiên đáp, nàng mới phân tâm chút xíu mà bóng dáng cao lớn kia đã biến mất.

"Hắn đi đâu rồi?" Nàng quay đầu lại hỏi, tay thì thò vào túi quần áo, lấy ra cái bánh nướng Sơn Đông, nhét vào miệng.

"Cô đi theo ta." Xuân Bộ nói.

Đã biết cô nương tròn tròn này là do Tần Bất Hoán mang về, lòng nghi ngờ của Xuân Bộ liền tan thành hư vô, thái độ cũng thân thiết hơn. Xuân Bộ dắt Nguyệt nhi đi qua vài hành lang gấp khúc dài ngoằng, xuyên qua cổng vòm cửa viện, thẳng tiến đến trước cửa đại sảnh.

"Hiện quân sư đang ở bên trong, thành chủ và phu nhân đã đợi ở đây vài canh giờ rồi." Nàng nhẹ giọng nói, vỗ vỗ tay Nguyệt nhi, rồi xoay người rời đi.

Nguyệt nhi đứng ở ngoài cửa, vừa gặm bánh nướng vừa quan sát xung quanh.

Thành Hoán Sa đúng là phú khả địch quốc, chẳng những có sân viện tao nhã mà ngay cả cửa sổ cũng đặc biệt chú trọng. Những song cửa này đều dùng gỗ đàn hương thượng hạng, còn dán lên một lớp sương mờ tựa như lụa hồng mỏng manh, trông vô cùng đẹp mắt.

Thình thoảng, từ bên trong vẫn truyền ra vài tiếng nói chuyện, Nguyệt nhi vừa gặm bánh vừa nghiêng tai lắng nghe, cân nhắc xem có nên vào hay không?

Dọc đường đi, Tần Bất Hoán toàn dùng đôi con ngươi đen láy, xinh đẹp kia liếc nàng, lạnh lùng nói với nàng không được làm cái này cái nọ. Lúc này, nếu nàng tùy tiện xông vào, vậy ánh mắt băng lãnh đó có chọc thủng mấy cái lỗ trên mặt nàng không?

"Mỹ nhân đệ nhất thiên hạ của huynh đâu? Sao không thấy vậy?" Một giọng nói mềm mại, êm tai từ bên trong truyền ra, tựa như mật hoa quế mới được hâm nóng.

"Xảy ra một chút nhầm lẫn." Thanh âm trầm thấp vang lên, tư văn hữu lễ, khiến cho người ta vui vẻ, thoải mái.

Ừm, thanh âm này rất quen thuộc... Nguyệt nhi cố gắng dán sát tai vào cửa sổ.

Thanh âm ôn hòa kia thật sự truyền ra từ trong miệng hắn sao? Ở bên trong đó, thật sự là nam nhân còn lạnh hơn vài phần so với hàn băng tháng chạp sao? Nàng không nghe lầm đó chứ?

Mặt tròn dán lên tầng lụa mỏng trên cửa sổ, tạo thành một khối hình cầu rõ nét.

"Đi về tay không à?" Lần này, là một giọng nói trầm ổn, nghiêm nghị vang lên, chỉ có mấy chữ nhưng lại tràn đầy khí thế.

Lần này, trong giọng nói ôn hòa kia pha lẫn một tia cứng nhắc.

"Không phải." Tần Bất Hoàn thờ ơ đáp.

"Vậy huynh mang cái gì về đây?" Trong giọng nói của nữ nhân, mang theo ý cười âm ập.

Nguyệt nhi chớp chớp mắt, nồn nóng muốn nghe xem Tần Bất Hoàn sẽ trả lời thế nào. Nàng giống như con thằn lằn, cố gắng dính sát vào cửa, vênh tai lên, nín thở, tập trung nghe trộm.

"Nha... nha..." Bên trong loáng thoáng truyền ra âm thanh, hòa cùng với tiếng chuông leng keng.

Âm thanh kia càng lúc càng gần, một cánh tay mũm mĩm nho nhỏ, lần mò cánh cửa, tiếp đó là một cái đầu thò ra, một đôi mắt to trong suốt chớp chớp, kinh ngạc nhìn Nguyệt nhi.

Đó là một bé gái phần điêu ngọc trác, mới hơn một tuổi, vừa mới chập chững đi.

Tiểu cô nương mặc một thân váy hồng, đeo một chiếc khóa Trường Mệnh ở trước ngực, chân đi đôi giày thêu cái chuông bạc, mỗi bước đi, tiếng chuông vang lên không ngừng.

“Tiểu Lăng, con đi đâu vậy?” Thanh âm tựa như mật hoa quế dần đến gần cửa.

Một thiếu phụ mỹ lệ xuất hiện ở trước cửa, đôi con ngươi sáng trong như sao mai nhìn ra ngoài cửa. Lúc thấy Nguyệt nhi, nàng liền ngăn người.

Ánh mắt của tiểu cô nương và thiếu phụ này giống nhau như đúc, một lớn một bé đều là mỹ nhân.

“Bao, bao, bao!” Tiểu Lăng chỉ vào Nguyệt nhi, bí bô nói.

Trong đại sảnh truyền ra thanh âm vừa trầm thấp lại vừa uy nghiêm: “Y Vũ, làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là một tiểu cô nương thôi.” Y Vũ bước ra, lần váy tơ lụa khẽ động như sóng nước, dáng vẻ tao nhã, miệng nở nụ cười thân thiện.

“Muội là ai? Sao lại đứng ở đây mà không vào?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Ách! Ách!” Nguyệt nhi trượt từ cửa xuống, vội vàng đưa tay phủi sạch vụn bánh dính bên má phẩn.

“Muội mới vào phủ sao?” Y Vũ lại hỏi.

Nguyệt nhi nhắc váy, ‘thình thịch’ chạy đến trước cửa, chỉ vào Tần Bất Hoán đang ngồi bên trong.

“Là hán mạng ta đến.” Nàng đồng đặc nói.

Khuôn mặt tuấn mỹ lập tức cứng đờ, hán cảm chén rượu lên, ngửa cổ uống một hơi, không thềm nhìn nàng.

Y Vũ hơi nhíu mày, vẻ mặt có chút kỳ lạ. Nàng vẫn nhớ rõ, trước khi Tần Bất Hoán đến phương Bác vẫn không quên khoe khoang, khi trở về, nhất định sẽ mang theo tân nương tử. Chỉ là, ách... Chẳng lẽ, vị này chính là tân nương tử của hán?

Y Vũ lùi lại vài bước, chăm chú đánh giá Nguyệt nhi.

Cô nương này dung mạo không tệ, da trắng như tuyết, hoàn toàn khác biệt so với những nữ nhân nhỏ nhắn phương nam. Khuôn mặt đáng yêu, mượt mà khiến cho người ta vừa gặp đã muốn đưa tay lên xoa nắn. Trên khuôn mặt kia, vẫn còn vương lại nét ngây ngô.

Ách, xem ra ánh mắt của Tần Bất Hoán thật đặc biệt, đến cả tiểu cô nương cũng không tha...

“Muội tên là gì?” Y Vũ hỏi, ý cười không giảm.

“Nguyệt nhi, Thi Nguyệt Nhi ạ!” Nàng lễ phép đáp, đôi mắt nhỏ xoay tròn, lướt qua bên trong phòng.

Đại sảnh bài trí rất tráng lệ, bàn ghế đều được làm từ gỗ đàn hương, phía trên đều được lót thảm thêu. Một nam nhân cao lớn đang ngồi ở ghế chủ vị, lúc này, hán đang nhíu mày, ánh mắt sắc bén lia về phía nàng.

A, nam nhân này, chắc chắn là thành chủ của thành Hoán Sa, Sở Cuồng.

Nguyệt nhi vội thu hồi tầm mắt, không dám làm bừa. Bị đôi mắt kia trùng một cái, nàng lập tức nhu thuận. Nàng đã sớm nghe đồn, trước khi thống lĩnh thành Hoán Sa, Sở Cuồng chính là tướng quân bách chiến bách thắng.

Sở Lăng lạch bạch chạy đến trước mặt Nguyệt nhi, vẻ mặt chờ mong nhìn nàng.

“Xem ra, Tiểu Lăng thích muội rồi!” Y Vũ cười nói.

Nguyệt nhi đỏ mặt, có chút cao hứng, vội đặt lưng khô sang một bên, rồi chạy đến ôm lấy tiểu cô nương.

“Bao, bao,... A, bao, bao!!” Tiểu Lăng không ngừng la hét, vội nhào vào trong lòng Nguyệt nhi, hai má hồng hồng, càng lúc càng hưng phấn.

Nguyệt nhi vụng về ôm lấy bé, rất sợ bé ngã xuống dưới. Tiểu cô nương trong lòng vừa mềm mại vừa thom tho tựa như bánh nếp tròn vo, da thịt non nót kia làm cho người ta rất muốn cắn một miếng.

Thật sự rất mềm rất thom nha, thật muốn cắn một miếng quá, hay là cắn trộm đi, cắn nhẹ đầu ngón tay của bé một chút thôi.

“Á!”

Một tiếng kêu thảm thiết chọt vang lên, là Nguyệt nhi. Một cái miệng nhỏ nhắn đang cắn chặt mặt Nguyệt nhi.

Tiểu cô nương kia đã ra miệng trước rồi!

“A, bao, bao...” Bé vừa cắn vừa bập bẹ nói.

“Oa! Đừng cắn ta, đừng cắn ta mà!” Nguyệt nhi liên tục kêu lên, một cánh tay quơ quơ giữa không trung, gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

“Tiểu Lăng, buông ra mau.” Y Vũ bước lên ôm lấy nữ nhi.

“A, bao, bao, bao.” Sở Lăng vẫn không ngừng hô, thân thể nhỏ nhỏ bị kéo ra, miệng nhỏ vẫn không chịu buông tha.

Y Vũ thờ dài, vỗ nhẹ hông nữ nhi.

“Đó không phải là bánh bao.”

“Hả? Bao?” Sở Lăng nghiêng đầu, hoang mang nhìn mẫu thân, lại nhìn Nguyệt nhi đang ôm mặt chạy vào đại sảnh.

“Không phải.” Y Vũ lắc đầu lần nữa.

Tiểu cô nương buông tha, vẻ mặt chán nản, vô cùng thất vọng.

Thoát được một kiếp, Nguyệt nhi liền ba chân bốn cẳng trốn sau lưng Tần Bất Hoán, kéo kéo ống tay áo của hắn, thò cái đầu nhỏ qua vai hắn, nhìn chăm chăm vào tiểu cô nương ăn thịt người kia. Trên hai má mồm mồm xuất hiện dấu răng nhỏ đều đều, giống như cái bánh bao đậu bị ấn xuống.

"Bé cắn ta!" Nàng ngửa đầu nhìn gương mặt tuần mỹ kia, đáng thương nói, rồi cầm ống tay áo của hắn, lau nước dãi trên má.

"Người cũng đâu có mất miếng thịt nào." Hắn nhàn nhạt nói, trừng mắt nhìn tơ lụa trắng thượng hạng bị thấm ướt.

Nguyệt nhi chu cánh môi đỏ mọng, non mềm, thắm oán giận: "Nhưng mà, sẽ đau đó!"

Lúc này, hắn hơi nhếch miệng, giữ nguyên vẻ tươi cười, nhưng ý cười vẫn chưa đọng lại trong đôi con người đen lầy kia.

Nguyệt nhi chưa chịu từ bỏ, dùng sức giật nhẹ tay áo hắn, nhất định phải nhìn được gương mặt tuần tú kia. Sau khi thấy rõ vẻ mặt của hắn, nàng sùng sốt hô lên.

"A, người cũng cười với ta sao?" Nàng kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát, nhìn chăm chăm hắn.

Hắc, suốt đường đi, hắn chưa từng cười với nàng đó!

Tần Bất Hoán giữ nguyên vẻ tươi cười, nhẹ nhàng rút tay áo lại, rồi kéo nàng đứng ra trước. Lực tay của hắn vừa phải, vừa vặn có thể kéo nàng ra mà không làm đau cổ tay nàng.

Đôi tay kia vừa mềm mại lại non mịn giống như kẹo đường, chẳng trách Tiểu Lăng mới nhìn thấy nàng đã muốn cắn.

"Tất nhiên rồi." Hắn kín đáo dời tầm mắt, vô cùng dịu dàng nói, nụ cười rạng rỡ đã hoàn toàn thay thế cho đáng vẻ lạnh lùng lúc trước.

Nguyệt nhi nhíu mày, gãi gãi đầu.

"Người có đúng là Tần Bất Hoán không? Không phải là huynh đệ song sinh gì đó của hắn chứ?" Nàng ra sức xác nhận, còn đưa tay xoa bóp gương mặt tuần mỹ kia, xác định không hề có lớp mặt nạ nào.

"Là ta." Tần Bất Hoán vươn tay giữ chặt đôi móng vuốt đang tàn sát bừa bãi trên mặt mình.

Trên gương mặt tuần mỹ vẫn là nụ cười vô cùng ôn hòa, chỉ là trong đôi con người đen lầy, sâu thẳm thoáng qua chút hờn giận.

Nguyệt nhi thở phào, không truy xét nữa, nhưng cảm giác đau nhói trên má khiến nàng nhin không được bữu môi.

"Sao vừa rồi người không cứu ta?" Nàng chất vấn, ngón tay béo mập chọc chọc ngực hắn.

Chọc chọc vài cái, nàng bất ngờ phát hiện ra ngực của Tần Bất Hoán thật sự rất rắn chắc. Dưới chiếc áo bào màu trắng ngà là một thân thể cường tráng đầy sức sống, nàng chỉ mới chọc chọc vài cái, mà đầu ngón tay đã bị đau rồi.

Woa, thật không ngờ nam nhân này lại

Tần Bất Hoán cười nhạt, đôi mắt đen nhìn nàng chăm chăm.

"Vì sao ta phải cứu người?" Hắn hỏi.

"Bởi vì người mang ta về, người thắng được ta, thành chủ tử mới của ta, đương nhiên là phải chịu trách nhiệm rồi. Làm sao có thể thấy chết mà không cứu chứ?" Nàng hùng hồn nói, rất giận hắn vừa nãy đã ung dung, để mặc cho tiểu cô nương cắn nàng.

Y Vũ bước vào, chớp chớp mắt, cảm thấy cực kỳ hứng thú, tầm mắt đảo qua đảo lại giữa hai người.

"Hắn thật sự muốn thú tiểu nha đầu này làm thê tử sao?" Y Vũ bẻ nữ nhi, bước đến bên trượng phu, hơi thở như lan, trong giọng nói còn ẩn chứa ý cười.

Tiểu Lăng thừa cơ chui vào trong lòng phụ thân, bé vươn tay kéo một túm tóc đen trước ngực rộng của phụ thân, cho vào miệng, vui vẻ ăn.

Sở Cuồng vươn bàn tay ngăm đen, cứng cáp kéo tóc ra, lực tay vô cùng nhẹ nhàng.

"Nha đầu kia bao nhiêu tuổi? Chẳng lẽ hắn muốn thú về làm nữ nhi?" Hắn nhíu mày, nhìn thuộc hạ kiểm bằng hữu lâu năm. Cùng vào sinh ra từ nhiều năm, hắn chưa từng biết, Tần Bất Hoán lại có 'ham mê' như vậy.

"Có lẽ khẩu vị của hắn đã thay đổi, thích non nớt, giữ lại bên cạnh để nuôi dưỡng. Chờ nàng ấy lớn lên, tính cách liền dễ mặc hắn nhào nặn." Y Vũ nhướn đôi mày thanh tú, môi đỏ mọng thoáng qua ý cười.

Cách một khoảng xa, những lời nói thầm của hai người đều bị Tần Bất Hoán nghe rõ mồn một. Hắn dùng quạt ngăn lại sự công kích của Nguyệt nhi, rồi quay đầu nhìn đôi phu thê kia.

"Phu nhân, xin đừng nói bậy." Tần Bất Hoán nhàn nhạt nói, hai mắt nhìn chằm chằm Y Vũ.

Hắn đã sớm biết, lần này không mang được tuyệt thế mỹ nhân về, ngược lại còn rước về một tiểu nha đầu ngọt ngào giống như trăng rằm, Phương Y Vũ mồm miệng lanh lợi này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội trên chọc hắn.

Nữ nhân này mỹ lệ hơn người, trí tuệ cũng xuất sắc, bảy mưu tính kẻ còn lợi hại hơn cả nam nhân, luôn làm cho Sở Cuồng đau đầu. Ngoại nhân như hắn nhiều lúc cũng bị vạ lây.

Hắn chưa kịp mở miệng giải thích rõ ràng, cái đầu nhỏ bên cạnh đã đứng đưa kịch liệt hơn cả trống bỏi. Nguyệt nhi nhảy ra trước, vội vàng khua tay loạn xạ.

"Không phải, không phải! Lão gia nói, ta chỉ là nha hoàn của hắn thôi." Nàng quả quyết nói, giống như gả cho Tần Bất Hoán là cực hình đối với nàng.

Ý cười còn chưa đạt tới đáy mắt, Tần Bất Hoán liếc Y Vũ đang tươi cười một cái, trong đôi mắt thoáng qua vẻ thâm sâu.

Y Vũ cười thâm trong lòng, ai nấy đều thấy được, vẻ tuấn mỹ của hắn đã mất đi hiệu lực, hoàn toàn bị một tiểu nha đầu chán ghét.

"Người đầu cần phải nhận nhanh như vậy." Hắn quay đầu, hơi nheo mắt, nhìn chằm chằm khuôn mặt non mọng kia, rất muốn lấy ra một cái bánh bao, nhét vào miệng nàng.

"Không nhanh chóng phải nhận, để cho bọn họ hiểu lầm thì phải làm sao?" Nguyệt nhi chớp chớp mắt.

Kì lạ, nàng đang giải thích hộ hắn mà, hắn đã chẳng cảm kích thì thôi, lại còn dùng đôi mắt lạnh như tảng băng nhìn nàng nữa!

Ừm, nàng nói sai gì à? Nói sai chỗ nào rồi?

"Có khiến cho bọn họ hiểu lầm hay không, đều do ta quyết định." Tần Bất Hoán nhàn nhạt nói, thái độ lạnh lùng thoáng cái đã biến mất, thay vào đó là vẻ tao nhã, ôn hòa.

Hắn đứng dậy, phe phẩy cái quạt, thông thả đi về phía cửa, dáng vẻ tựa như nước chảy mây trôi, làm cho người ta khó có thể dời mắt.

Y Vũ nhướn mày, vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười.

"Vậy Nguyệt nhi thì sao?" Nàng hỏi, lần đầu tiên phát hiện ra, lại có người có thể đục một lỗ hổng trên mặt nạ tao nhã của Tần Bất Hoán. Nàng cảm thấy vô cùng thú vị.

Hắn chẳng thèm quay đầu, chân đã bước đến mép cửa, chỉ có tiếng nói trầm thấp truyền đến: "Cứ giao cho phu nhân an bài."

Y Vũ dẫn Nguyệt nhi đi dùng cơm trước.

Ăn cơm?! Thật tốt quá, mấy ngày nay toàn ăn lương khô, nàng sắp quên mất mùi vị của cơm rồi!

Nguyệt nhi lập tức nhận định, phu nhân Y Vũ là người tốt hiếm gặp. Ít ra, lòng dạ của vị phu nhân mỹ lệ này còn tốt hơn rất nhiều so với Tần Bất Hoán.

Từ Hương là tổng quản trong Phương phủ, nàng cũng tươi cười, dẫn Nguyệt nhi đi xuống phòng bếp.

"Các người vừa từ phương Bắc trở về à?" Từ Hương đi qua hành lang gấp khúc, vừa hỏi vừa tò mò đánh giá Nguyệt nhi.

"Vâng." Nguyệt nhi đi theo sau, vẫn mặc y phục xanh biếc, nhìn từ xa trông giống như một quả cầu nhỏ màu xanh.

"Mấy ngày đi vội, muối thật sự đã vất vả rồi." Từ Hương thương tiếc nói, vỗ nhẹ cánh tay Nguyệt nhi.

Dáng vẻ của tiểu nha đầu này rất có sức hút, trong một thời gian ngắn có thể gọi lên ý muốn bảo vệ của người khác. Đôi mắt ngây thơ cùng thân hình mũm mĩm làm cho người ta vừa nhìn thấy đã muốn ôm chặt vào trong lòng.

Lại nói, sao Tần Bát Hoán có thể để cho Nguyệt nhi một đến vậy?

Hắn dựa vào khuôn mặt tuấn tú cùng tài ăn nói đã mê hoặc không ít cô nương, nhưng vài năm gần đây, hắn luôn là ở trong bụi hoa mà không nhiễm một chiếc lá. Chưa từng thấy hắn mang theo bất kỳ một nữ nhân nào về, và càng không thấy hắn dây dưa với các cô nương.

Đây lại là một trường hợp đặc biệt, Nguyệt nhi tròn trịa, mượt mà đi theo Tần Bát Hoán vào Phụng hương phủ.

Trong phòng bếp không một bóng người, mấy nữ đầu bếp đều ở phòng phía sau rửa thực phẩm chuẩn bị cho bữa tối. Trên bàn bày một ít thịt ướp muối để xào, trong giỏ có vài cọng hành tươi xanh mượt, com trong thùng gỗ đã chín, đang tỏa mùi thơm.

Woa, com!

Nguyệt nhi nuốt nước bọt, hai mắt tròn xoe sáng lấp lánh, tròn to nhìn thùng gỗ đang bốc khói, chỉ sợ thùng com kia sẽ mọc chân chạy mất.

"Chắc muối đã đói rồi, ngồi xuống trước đi, ta xới com giúp muối." Từ Hương niềm nở nói, cầm một cái bát lên.

Nguyệt nhi phải hết sức kiềm chế, mới có thể dời mắt khỏi thùng com.

"A, ta ăn cùng mọi người là được rồi." Nàng thấp giọng nói. Vừa mới đến, ít nhất cũng phải giả vờ giả vịt, khách sáo một chút.

Chỉ có điều, bụng của nàng lại chẳng chịu phối hợp.

Ọc ọc ọc!

Từ Hương sững sốt, nghiêng đầu khó hiểu.

Lúc này, âm thanh kia lại càng thêm vang dội.

Ọc ọc ọc ọc!

Ông trời ơi! Nguyệt nhi đỏ bừng mặt, mặt tròn đỏ lên như quả táo chín, quả thật nàng rất muốn tìm một cái hang chui vào.

Từ Hương hiểu ra, khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ tay Nguyệt nhi, vẻ mặt hòa ái nói: "Không cần khách sáo đâu, trong thành Hoán Sa này, không có ai bị bỏ đói đâu."

Nguyệt nhi ôm bụng, ngăn lại âm thanh liên tục xuất hiện khiến người ta xấu hổ.

"Ừm, vậy...ờ...được rồi, vậy cho ta xin một ít dưa muối, ta ăn cùng với com là được rồi." Nàng lí nhí nói.

"Thế mới phải chứ." Từ Hương mở nắp thùng com, cầm muối, xới com ra bát. Sợ tiểu nha đầu kia khách sáo, nàng còn xới thêm một chút, gần như là đầy bát.

Xới com xong, nàng đi đến góc tường, lấy một hũ dưa muối, gấp hai miếng dưa đặt vào bát com.

"Đây là món dưa muối của hiệu tương 'Lục An' trong thành, phu nhân thích nhất là dùng kèm với cháo, thành chủ đặc biệt sai người mang về, muối ăn thử xem, có hợp khẩu vị hay không."

"Cảm ơn." Nguyệt nhi nở nụ cười rạng rỡ, ra sức gật đầu, suýt chút nữa thì gãy cổ.

Tiếp đó, nàng liền đi đến trước bàn, hoàn toàn bỏ qua bát com trắng kia, ôm lấy vò dưa muối, đi thẳng đến góc tường, đổ hết hũ dưa muối vào trong thùng tương. Bàn tay mũm mĩm cầm muối gỗ dùng sức khuấy đều, sau đó nhàoai nửa người vào trong thùng, cúi đầu ăn.

Hơn nửa khắc sau, Từ Hương liền đứng sững sờ tại chỗ, tròn mắt há mồm nhìn thân thể tròn vo của Nguyệt nhi càng lúc càng tụt dần vào trong thùng gỗ.

Cuối cùng, một tiếng 'cạch' phát ra từ đáy thùng.

Nàng chạm đến đáy rồi!

Một lúc sau, Nguyệt nhi chui ra khỏi thùng gỗ, dùng tay quạt quạt miệng, rồi thông thả đi về phía bàn gỗ.

"Cảm, ừm, cảm ơn dì Hương." Dưa muối của hiệu tương Lục An ăn ngon thật đó! Vì sợ dọa đến những người ở đây, nàng chỉ dám ăn một chút, không dám quá mức cần rồi.

Toàn thân Từ Hương cứng ngắc, ngơ ngác nhìn Nguyệt nhi, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Nguy rồi, chắc chắn là không đủ cơm cho bữa tối nay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Gió xuân ấm áp, hương hoa nhè nhẹ giữa không trung. Sở Lăng ngồi trên đùi phụ thân, đầu nhỏ gục xuống, mệt đến nỗi ngủ gà ngủ gật.

Ngồi bên kia góc phòng, Tần Bất Hoán phe phẩy quạt, nghe Y Vũ nói về chuyện buôn bán ở phương nam.

Chuyện này đáng nhẽ ra là do hắn chịu trách nhiệm, nhưng trước đó vài ngày, hắn lại đến phương bắc, nên Y Vũ mới tiếp quản.

Thấy nữ nhi cứ gà gật, Y Vũ liền đặt quyển sách xuống, gọt sen nhẹ nhàng bước.

"Đề thiếp ôm con, chàng nghỉ ngơi một chút đi." Nàng vron tay, nói khẽ.

Sở Cuồng lắc đầu: "Cứ đề ta."

"Vây, nếu môi tay quá thì phải nói với thiếp đó." Nàng cười nói, rồi ngồi xuống bên cạnh phụ quân, không xem sách trên bàn nữa. Nàng thông minh hơn người, từng câu từng chữ trong sách đã sớm ở trong đầu nàng rồi.

Sở Cuồng gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt nhìn thê tử lại tràn đầy vẻ dịu dàng.

"Có phải ta nên rời đi không, để tránh phá hỏng cảnh tượng một nhà vui vẻ, đầm ấm?" Từ góc phòng, truyền đến một âm thanh trầm chọc.

Khóe miệng Tần Bất Hoán hơi nhếch lên, ống tay áo trắng ngà cuộn đến trên cổ tay, tay cầm tách trà vừa nhẹ nhưng vẫn có lực, đáng vẻ so với nữ nhân còn đẹp hơn.

Đưa tách trà lên miệng, hắn nhấp một ngụm nhỏ, nghiêng đầu nhìn đôi phu thê kia.

Nếu là mấy năm trước, có đánh chết hắn cũng không tin, một Sở Cuồng nổi danh lãnh khốc lại có thể lộ ra ánh mắt ôn nhu như thế. Xem ra, sức mạnh của gia đình quả nhiên kinh người, có thể trong vài năm ngắn ngủi, biến một người sắt đá thành nhu hòa.

"Nếu là kẻ thức thời, sẽ biết phải rời đi rồi, còn có thể ngồi đó đặt câu hỏi sao?" Y Vũ mỉm cười, tiện tay cầm một quả mơ, đút vào miệng trượng phu.

"Phu nhân, là ngài tìm ta, muốn nghiên cứu và thảo luận chuyện buôn bán." Tần Bất Hoán nhàn nhạt nói, rồi đặt tách trà xuống.

Y Vũ mỉm cười: "Chỉ muốn nói với huynh một tiếng, việc mở rộng buôn bán ở phương nam rất thuận lợi."

"Phải người đi rồi?" Hắn nhíu mày.

"Đúng vậy."

"Vây, phu nhân còn gì dặn dò?"

Y Vũ đi vòng qua bàn, ân cần rót đầy trà cho hắn, không đáp lời.

"Huynh và Nguyệt nhi ở chung có tốt không?" Nàng khẽ cười.

Khuôn mặt tuần tú có chút cứng ngắc, nháy mắt lại khôi phục vẻ bình thản.

"Không nhọc phu nhân lo lắng." Hắn lễ phép nói.

"Là sao?" Y Vũ bắt chước hắn, ngoài cười nhưng không cười, hỏi.

"Dù sao cũng là huynh mang nàng ấy về, ta nhất thời không biết huynh sẽ xử trí thế nào, mới để nàng ở chỗ huynh, tiện thể hầu hạ huynh."

Nguyệt nhi rất lương thiện, làm cho tất cả mọi người trong phủ đều yêu mến. Nàng đáng vẻ tốt, tâm địa tốt, tính tình tốt, sức ăn lại càng tốt vô cùng!

Chính là...chính là...quá tốt!

Ai cũng không thể tưởng tượng nổi, cơ thể mượt mà kia có thể ăn sạch một thùng gỗ đầy com mỗi ngày, sức ăn đó còn gấp đôi so với nam tử trưởng thành.

Tần Bất Hoán hít sâu một hơi, rồi mỉm cười: "Ta đã quen một mình, không cần người hầu hạ."

Nữ nhân này lại dám nhắc chuyện của Nguyệt nhi! Phuong phủ lớn như vậy, Y Vũ cứ khẳng khẳng đưa tiểu nha đầu kia vào phòng hấn, nửa tháng qua, bữa ăn tối của hấn đã vài lần không cánh mà bay rồi!

"Đừng từ chối nhanh như thế, nói không chừng, ngày nào đó huynh bị thương, sẽ cần người chăm sóc đó." Y Vũ bày ra vẻ mặt thân thiện.

"Phu nhân đang rửa ta sao?" Hấn nhún mày.

Y Vũ vô tội nói: "Ta chỉ quan tâm huynh thôi".

Ngồi một bên, Sở Cuồng không hề nói xen vào, đã quá quen với chuyện đấu võ mồm của hai người. Một người là ái thê, một người là ái tướng, cả hai đều thông minh hơn người, ngoài mặt thì hợp tác vui vẻ, nhưng chỉ cần có cơ hội, sẽ không quên mĩa mai nhau vài câu.

Rắc...Một tiếng động rất nhỏ truyền xuống từ phía trên đại sảnh, cắt ngang cuộc thảo luận, mọi người đều ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn nóc nhà.

"Chuyện gì vậy?" Sở Cuồng nhún mày, bảo vệ cho nữ nhi đang ngủ say trong lòng mình.

Một bàn tay nhỏ xinh, trắng nõn vỗ nhẹ hai cái lên cánh tay ngăm đen, trắng kiện như muốn trấn an.

"Không sao đâu, chỉ là di Hương sai vài người lên sửa lại mái thôi. Mấy hôm trước, có vài miếng ngói bị vỡ, thiếp bảo người lên sửa lại." Y Vũ nhẹ giọng nói, sau đó quay đầu, nghiêm mặt nhìn Tần Bất Hoán.

"Huynh có ấn tượng gì về thôn Phượng Dương không?"

Trên khuôn mặt tuấn mỹ lướt qua vẻ nghiêng ngẫm.

"Ta nhớ rõ, thôn đó buôn lậu muối." Hấn nhìn Y Vũ, chậm rãi mở miệng.

"Đúng vậy, chỗ ấy cách thành Hoán Sa hơn tám mươi dặm." Y Vũ giải thích, trên mặt lướt qua vẻ tươi cười.

"Vài ngày trước, một nhóm tráng đinh của Phượng Dương thôn bôi vì buôn lậu muối, đã bị bắt đến trấn Lâm Hải chờ thẩm vấn. Thương đội của chúng ta đi qua, biết được chuyện này, liền dùng bỏ câu đưa tin về, muốn chúng ta đến xem."

"Thành Hoán Sa bắt đầu quản chuyện vớ vẩn từ bao giờ vậy?" Tần Bất Hoán nhàn nhạt nói, chẳng chút hứng thú với chuyện này.

Chuyện phiền phức trên thế gian này quá nhiều, hấn chỉ quen lo cho bản thân, lười phải can thiệp, có thể bỏ được sẽ bỏ. Nhưng ông trời cứ muốn gây khó khăn cho hấn, để cho đại ca kết nghĩa của hấn thú một nữ nhân thích lo chuyện bao đồng làm nương tử.

Y Vũ không chịu buông tha, vẫn tiếp tục thuyết phục.

"Coi như là vì đường sống sau này của thương đội chúng ta đi!" Nàng nói, ân cần rót trà cho Tần Bất Hoán.

"Ngài phái người khác đi." Hấn mới từ phương bắc về, chưa muốn bôn ba tiếp đầu.

"Huynh hiểu biết sâu rộng, có lẽ sẽ giúp được những người đó". Y Vũ vừa khuyên vừa dụ dỗ, ra sức thuyết phục.

"Còn nữa, gần đây huynh rất nhàn hạ, đưa Nguyệt nhi ra ngoài, cũng là một việc nhàn nhả."

Nhàn nhả? Tiểu nha đầu kia chưa giày vò hấn đã là may mắn lắm rồi!

Rắc...rắc...Tiếng động lại vang lên, cắt ngang cuộc nói chuyện.

Lúc này, tiếng ồn liên tục vang lên, từ góc phòng này đến góc kia, bụi bặm trút xuống như mưa xuân.

"Làm cái quỷ gì vậy?" Sở Cuồng nhún chặt mày.

Rắc...rắc...rắc...rầm...

Nóc nhà bị một lực lớn tác động, thùng một mảng to, ngói ầm ầm rơi xuống. Bên cạnh miệng hố, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

"Giữ lấy ta, ta sắp...Á..."

Ngói tiếp tục rơi xuống, Sở Cuồng ôm chặt nữ nhi, giữ chặt thê

Dứt khoát phi thân ra bên ngoài trốn. Tần Bất Hoán vẫn bất động như núi, ngồi nguyên chỗ cũ, hơi nheo mắt lại, trừng cái hổ lớn kia. Trong đồng âm thành hỗn độn, hẳn có thể phân biệt được tiếng kêu thảm thiết vừa rồi là do ai phát ra.

Rầm! Lại một tiếng động thật lớn, một cái chân béo mập xuyên qua hổ trông vô cùng nguy hiểm.

“Hu hu, giữ ta lại, ta trượt xuống rồi ... hu hu ...” Tiếng kêu thảm thiết chuyển thành tiếng khóc bất lực.

“Kéo lên! Kéo lên mau!” Trên nóc nhà đầy tiếng ồn ào, đám người nhón nháo, cố gắng nghĩ cách kéo cái chân béo ú lên.

“Hu hu...” Tiếng khóc nức nở hòa cùng tiếng hô gắng sức của mọi người xung quanh, cẳng chân nhỏ dần được kéo lên, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Chân mày của Tần Bất Hoán dần giãn ra, vừa cảm chén trà lên, còn chưa kịp đưa đến bên môi, trên nóc nhà đã truyền tới một tiếng động lớn.

“Á!” Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên.

Hắn lập tức đứng dậy, xoay người một cái như điều hâu, nhảy xa hơn ba thước, tránh xa cái hổ lớn trên nóc nhà.

Thế nhưng, người tính không bằng trời tính, ‘rầm’ một tiếng, thân thể tròn vo rơi xuống từ cái hổ lớn phía trên.

“Á...” Tiếng kêu thảm thiết kéo dài, và kết thúc bằng một tiếng ‘bịch’ nặng nề.

Hình ảnh đó giống như mặt trăng rằm đang ở trên cao đột nhiên rơi mạnh xuống đất, tệ nhất là, vầng trăng kia còn vừa khéo rơi trúng chân hắn.

Cho dù là mình đồng da sắt, sợ là cũng không chịu nổi trọng lượng này, dù võ công của hắn có cao, mạnh đến đâu, nội công thâm hậu đến nhường nào, cũng sẽ huyết nhục mơ hồ.

Chân của hắn bị đè gãy rồi!

Qua một lúc lâu, hai người đang kẻ sát nhau, vẫn tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ, không thể thốt nên lời.

Trong đại sảnh vô cùng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Nguyệt nhi vì tránh được kiếp nạn mà vui mừng khôn xiết. Nóc nhà cao thế kia, sàn nhà lại cứng, trong nháy mắt, nàng còn tưởng bản thân sẽ biến thành đồng thịt vụn đó!

Chỉ là, về mặt bùng bùng lửa giận của Tần Bất Hoán làm cho tâm tình vui sướng của nàng nhanh chóng biến mất. Ừm, nói thật, nàng không ngờ lúc gương mặt tuấn mỹ kia tức giận đến vận vẹo, sẽ làm cho người ta sợ hãi như vậy.

Hai mắt hắn tóe lửa, khoe miệng nhếch cao, về mặt hung dữ dọa người, vì chân đau nhức mà sắc mặt trắng bệch.

Không gian yên tĩnh, bầu không khí căng thẳng, chỉ có lửa giận trong đôi con ngươi đen láy càng lúc càng nóng rực.

“Ngươi ở trên đó làm gì?” Môi mỏng khó khăn phun ra mấy chữ, giọng nói dịu dàng nhưng ẩn chứa nguy hiểm, khiến người ta run rẩy.

“Ồ, sửa, sửa nóc nhà.” Nàng nhỏ giọng đáp, hơi dịch chuyển cơ thể.

Nguyệt Nhi bắt đầu nghi ngờ, cho dù có bị ngã gãy tay hay cổ cũng không đáng sợ bằng chuyện phải đối mặt với Tần Bất Hoán đang tức giận.

“Đừng nhúc nhích!” Tần Bất Hoán quát to, hung dữ nhìn nàng.

Chưa từng có bất kỳ ai có thể phá vỡ sự bình tĩnh của hắn, ngoại trừ vầng trăng tròn này, toàn làm những chuyện kỳ quái, hoàn toàn phá nát sự kiềm chế của hắn.

Tức giận cùng đau đớn ào ạt kéo đến, hắn thật sự muốn nắm chặt vai nàng, dùng sức lắc!

“Ừm, ta, ta chỉ muốn...” Nàng bị gương mặt hung tợn kia dọa sợ đến mức liên tục lùi về sau, chỉ mong bàn chân được bôi mỡ để nhanh chóng trốn khỏi hiện trường, mông đặt trên chân gãy của hắn, khẽ dịch chuyển.

Đau!

“Thì Nguyệt Nhi!” Tần Bất Hoán rống to, tiếng vang như sấm nổ, cửa sổ suốt chút nữa đã bị phá tan.

Nàng ngồi trên chân hắn, không dám động đậy, về mặt vô tội, dùng ngón trỏ bịt chặt lỗ tai cả người run rẩy.

Hu hu, đừng mắng nàng mà, nàng đâu có cố ý! Gian phòng này lớn như vậy, có ai muốn rơi trúng hắn đâu, sao hắn không tránh xa một chút chứ?

“Ta ... ờ ... ta, ta ...” Do sợ hãi quá mức nên một lúc lâu sau Nguyệt Nhi vẫn chẳng thể nói nên lời, cả người run rẩy, hai mắt tròn xoe tràn đầy kinh hãi.

Hắn, không phải hắn muốn làm thịt nàng chứ?

“Ngươi dám cử động lần nữa, ta sẽ bóp chết ngươi!” Hắn khàn giọng nói, hai tay nắm chặt, bấp đầu đau nhức khiến hắn đỏ mồ hôi lạnh.

Mảnh xương gãy đâm vào bắp thịt, mỗi lần Nguyệt nhi cử động, giống như muốn lòi cả ra, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm ngất đi rồi.

“Được được được, ta ngồi yên đây.” Nàng liên tục gật đầu, toàn thân cứng ngắc, không dám kích thích hắn nữa.

Đứng ở ngoài cửa, phu thê thành chủ cũng vì tai nạn bất ngờ này mà ngây ngẩn cả người. Ngược lại, Sở Lăng đang ngủ say thì bị tiếng rống và tiếng nổ bên trong làm tỉnh giấc, đôi mắt nhỏ đang lim dim từ từ mở ra, bé ngáng đầu nhìn xung quanh.

“A, bao?” Nhìn thấy Nguyệt nhi ngồi trên đùi Tần Bất Hoán, hai mắt bé liền sáng lên, vội giãy khỏi lòng phụ thân, tụt xuống đất, định chạy vào đại sảnh cản người.

Nghe thấy tiếng động, mọi người vội chạy đến, Từ Hương vừa nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Ông trời ơi, nha đầu kia đè gãy chân Tần công tử rồi!

“Nguyệt nhi, muội làm cái gì vậy?” Từ Hương vội vàng hỏi.

Tất cả mọi người trên nóc nhà đều giống như con dơi, nằm sấp xuống mái nhà, thò đầu xuống.

“Nàng đến giúp đỡ sửa mái nhà, sau đó liền ngã xuống.”

Giọng nói từ trên mái nhà truyền xuống.

“Chúng tôi đã cố gắng kéo nàng lên đó!”

“Nhưng chưa được hai bước, nàng lại ngã xuống.”

Y Vũ đi vào đại sảnh, cất giọng uy nghiêm, lập tức ổn định lại tình hình.

“Đừng đứng ở đây nữa, mau đi mời di Hi đến xem. Nhớ dặn kỹ, dặn nàng nhớ mang theo hộp thuốc nữa.” Nàng phân phó, rồi đi vào giữa đại sảnh, nhìn hai người đang bất động kia.

Sở Cuồng hơi nhếch môi, bước nhanh vào phòng, vươn tay, xách Nguyệt nhi từ trên đùi Tần Bất Hoán lên.

“Tiểu cô nương này lợi hại vậy sao? Có thể khiến ngươi phát hỏa lớn như thế.” Hắn nghiêng đầu nói, nhìn cấp dưới lâu năm kiêu bằng hữu, cảm thấy vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của Tần Bất Hoán rất thú vị.

Nguyệt nhi lơ lửng giữa không trung, chân đá loạn xạ, mặt bánh bao tràn đầy kinh hãi.

Nàng rất muốn chạy trốn, nhưng thành chủ lại xách nàng lên, hai chân nàng đều không chạm đất, muốn trốn cũng chẳng được.

Hơn nữa, Tần Bất Hoán còn hung dữ nhìn nàng, nàng giống như con chuột nhỏ bị độc xà đe dọa, không dám động đậy, đành cúi đầu nhỏ xuống, giống như miếng thịt khô bị treo lên vậy.

Y Vũ hơi tức giận, vỗ vỗ cánh tay trợ lực phu.

“Đừng dọa muội ấy nữa.” Nàng cắn đôi môi đỏ mọng, kiềm chế ý cười sắp bật ra.

Mấy năm qua, đây là lần đầu tiên nàng thấy dáng vẻ chật vật của Tần Bất Hoán, mặt nạ ôn hòa, bình thản đều bị Nguyệt nhi phá vỡ.

Mắt thấy cứu binh đến, Nguyệt nhi vội vàng mở miệng.

“Hu hu, phu nhân, cứu ... cứu ta ... ta ...” Nàng run rẩy nói, hai tay quơ loạn giữa không trung.

Mau lên đi, nàng phải nhanh chóng rời khỏi hiện trường, nếu để Tần Bất Hoán khôi phục lại sức lực, hẳn chắc chắn sẽ bóp chết nàng!

“Thả muội ấy xuống đi.” Y Vũ nhẹ giọng thúc dục trợ lực phu.

Sở Cuồng nhún vai, tay buông lỏng, quả cầu đang cầm trên tay lập tức rơi xuống đất.

“Á!” Nguyệt nhi nhỏ giọng kêu, vội xoa xoa cái mông đau.

“Có đau không?” Y Vũ quan tâm hỏi.

“Không sao ạ.” Nàng lắc đầu, lùi dần về sau như rùa bò, từ từ lẩn về phía cửa, định chạy trốn.

Chỉ cần có thể giữ lại cái mạng nhỏ này chạy ra khỏi đại sảnh, nàng nhất định phải tìm một chỗ để trốn, cả đời cũng không gặp lại hắn ..

Ừm, được rồi, tạm thời thôi, trong lúc hắn đang nổi giận, tạm thời tránh hắn là được.

Nghĩ đến cả đời sẽ không nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ kia, trong lòng nàng có chút tiếc nuối! Dù sao, hắn cũng là nam nhân tuấn tú nhất mà nàng từng gặp.

Một bước, hai bước...

Đôi mắt đen sâu thẳm khôn lường quét tới.

Hắn phát hiện rồi!

Ba bước, bốn bước...

Không xong, sắc mặt hắn đã thay đổi!

Năm bước...

"Thi Nguyệt Nhi!" Một tiếng rống vang lên.

Nàng đóng băng tại chỗ, toàn thân cứng ngắc.

"Lại đây!" Tần Bất Hoán quát.

"Ta..." Đáng ghét, chỉ còn vài bước nữa thôi!

"Lại đây!"

Nguyệt Nhi chu đôi môi đỏ mọng, chậm chạp đi qua, cách hắn ba thước thì dừng lại, không chịu bước tiếp.

"Đừng hòng trốn, nợ nần của chúng ta còn chưa tính toán xong đâu." Tần Bất Hoán trừng nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nàng đứng im tại chỗ, run lẩy bẩy, trong lòng thầm ai oán.

Hu hu, ai tới cứu nàng đi?

Từ đại sảnh của Phụng phủ đi ra, rẽ bên trái hành lang gấp khúc, đi khoảng trăm bước, xuyên qua hoa viên, thêm hai cổng tròn nữa là đến một sân viện vô cùng tao nhã. Nơi đó, chính là chỗ ở của Tần Bất Hoán.

Theo chuẩn đoán của di Hi thì đoạn xương đùi kia cực kỳ vương vức, chỉ gãy mà không bị vỡ vụn. Hắn là người luyện võ, thân thể tráng kiện, gân cốt chắc khỏe hơn so với người bình thường, chỉ cần tĩnh dưỡng tốt, vừa uống thuốc vừa dùng dược bôi ngoài da, chưa tới hai mươi ngày là có thể hoạt động bình thường.

Di Hi còn nói, nhìn vết thương đó, chắc chắn là bị vật nặng rơi trúng.

Lúc nàng nói ra những lời này, Nguyệt Nhi liền trốn vào một góc, vừa lúng túng vừa sợ hãi, hai tay vô thức cào cào vài cái trên mặt đất, chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống.

Hu hu, đừng nói nữa, đừng nói nữa mà, nàng xin nhận, nàng chính là cái 'vật nặng' kia đó!

Nhiệm vụ chăm sóc hắn đương nhiên là rơi trúng đầu Nguyệt Nhi rồi.

Viện này cực kỳ rộng rãi, gồm hai gian nhà, một gian thư phòng, và một tòa hoa viên nho nhỏ.

Đến thời điểm dùng bữa, Nguyệt Nhi liền bưng một mâm đồ ăn tinh xảo, cổ tay còn treo hòm thuốc, dùng cái mông tròn tròn đẩy cửa trúc ra, nghênh ngang bước vào phòng.

Tần Bất Hoán ngồi phía sau thư án, chậm rãi đặt sách xuống, đôi con ngươi u ám liếc qua.

"Đến đây, ăn cơm thôi." Nàng hô, dọn đồ ăn ra bàn, trên khuôn mặt tròn trịa hiện lên nụ cười ngây ngô.

Đáp lại nàng là gương mặt tuấn mỹ không chút thay đổi.

"Ừm, ngươi không đói bụng sao?" Nguyệt Nhi mong chờ hỏi.

Hắn nheo mắt lại.

"Nếu ta nói không dối bụng?"

Đôi môi đỏ mọng nở một nụ cười thật tươi.

"Ta sẽ ăn hộ ngươi." Nàng xưng phong nhận nhiệm vụ.

Hắn liếc nàng một cái, nhắc áo bảo lên, đi đến trước bàn, cầm bát đũa lên bắt đầu dùng cơm, dùng hành động từ chối 'ý tốt' của nàng.

"A, ngươi có thể đi được rồi?" Nàng tròn to mắt, nhìn chăm chăm chân hắn, vẻ mặt kinh ngạc.

"Dì Hi nói phải mấy ngày nữa ngươi mới có thể đi lại được."

"Đã đỡ năm, sáu phần rồi." Tần Bất Hoán thân nhiên nói. Trong mấy ngày dưỡng thương kia, hắn thả lê cái chân què đi, chứ không muốn người khác giúp đỡ.

Nguyệt Nhi bước đến bên cạnh hắn, thuần thực mở hòm thuốc, lấy ra một con dao nhỏ cán trúc, cạo hết thuốc cũ trên vết thương đi.

"Còn đau không?" Thấy hắn bị thương nghiêm trọng như vậy, trong một thời gian dài không thể đi lại được, trong lòng nàng nổi lên cảm giác tội lỗi.

Hắn trừng nàng, môi mòng phun ra một từ duy nhất.

"Đau."

Nguyệt Nhi rụt cổ, không dám hỏi nữa. Ai, xem ra, nàng lại chọc giận hắn rồi!

Chỉ là, hắn cũng quá hẹp hòi mà, nàng đâu có cố ý. Không phải vẫn nói "Người không biết không có tội" sao? Nàng thật sự không biết sẽ đụng trúng hắn mà!

Nàng vừa oán giận trong lòng, vừa vung dao nhỏ. Một chút bất cẩn cộng thêm lực tay hơi mạnh, dao nhỏ không những cạo hết lớp thuốc cũ đi, mà còn xẹt qua vết thương, để lại một vết trắng bệch.

Tiếng hút không khí sắc bén vang lên trên đỉnh đầu.

"A, rất xin lỗi, ngươi có sao không? Không việc gì chứ?" Hai tay béo mập lập tức nâng chân hắn lên, xác định vết thương không sao cả, cái đầu tròn tròn kia vội vàng kê sát, vẻ mặt quan tâm hỏi.

Hai khuôn mặt kề sát vào nhau, gần đến nỗi nàng có thể nhìn thấy ảnh của mình trong đôi con ngươi đen láy kia.

A, hắn thật sự rất tuấn mỹ! Nguyệt nhi nhìn tới ngây người, thất thần ngắm hắn.

Đôi con ngươi đen sâu thẳm lấp lánh như ánh sao, hàng mi dài, cong vút so với cô nương nhà người ta còn dày hơn, tựa như chiếc quạt nhỏ. Nàng lại tiến gần thêm một chút, không hề phát hiện ra sắc mặt của Tần Bất Hoán đang dần tái mét.

Môi mòng hé mở, phun ra một câu lạnh lẽo: "Đừng đề nữa."

"Hả?!" Nàng chớp chớp mắt.

Tần Bất Hoán hít sâu một hơi.

"Ta nói, đừng đề lên chân ta nữa!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, khuôn mặt tuấn tú bị đau đến vặn vẹo, cổ kiềm chế kích động muốn bóp chết nàng.

Xong rồi! Nàng lại ngắm gương mặt của hắn tới ngây ngẩn, không phát hiện ra hơn nửa trọng lượng cơ thể mình đang đặt lên cái chân gãy của hắn.

"Á, rất xin lỗi!" Nguyệt nhi vội vàng lặn ra, hai tay giơ cao, làm động tác đầu hàng.

Tần Bất Hoán nhũn chặt lông mày, nhắm mắt, chờ đợi cơn đau thấu xương qua đi.

"Làm nốt chuyện của ngươi đi." Giọng nói cứng nhắc, rít qua kẽ răng, bất kỳ ai cũng nhận ra được hắn đau đến mức nào.

"Vâng." Nguyệt Nhi lí nhí đáp, chậm chạp bò qua, nhặt dao nhỏ lên, đánh nhanh thắng nhanh, quệt thuốc mới vào mảnh vải, đắp lên vết thương của hắn.

Hiện tại, ngay cả chút dũng khí để ngẩng đầu lên nàng cũng không có, cố gắng làm xong việc, rồi chạy sang một bên, đứng từ xa nhìn hắn.

Tần Bất Hoán nhắm mắt nghỉ ngơi, vận chân khí toàn thân để thuốc phát huy tác dụng. Bát đũa đã sớm bỏ sang một bên, hắn chỉ ăn một chút cơm rồi ngừng đũa, không động tới những món trên bàn nữa.

Trong phòng lại khôi phục yên tĩnh, Nguyệt Nhi nhún vai, ý là đã quen với sự im lặng của hấn rồi. Nàng thu dọn đồ ăn thừa, sau khi lượn một vòng trong phòng bếp, liền bê một mâm hoa quả về.

"Đây là vải được chuyển tới từ Tứ Xuyên, phu nhân cố ý bảo người ta mang một mâm về cho nguoi." Hai tay trắng nõn đặt mâm vải xuống, rồi lấy từ trong váy ra một quả táo vừa to vừa đỏ, bỏ vào miệng cắn rôm rộp.

"Đây là di Hương cho ta." Nàng vui vẻ nói, ung dung bước qua bước lại, vừa đi vừa gặm táo.

Hấn chẳng thèm để ý, vẫn ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, vận khí chữa thương.

Nguyệt Nhi nghiêng đầu nhìn hấn, miệng vẫn không quên gặm táo, vẻ mặt tò mò.

"Nhìn cái gì?" Mỏi mồm chọt giật giật.

Nàng giật nảy mình, suýt chút nữa thì ngã đập mông.

"Nguoi nhìn được à?" Nàng quơ quơ tay, kiểm tra xem hấn có ti hí không.

Hấn không trả lời, mắt vẫn nhắm như cũ.

Nguyệt nhi đợi một lúc, lá gan cũng dần to lên, từ từ kẻ sát.

"Ừm, ta có thể mượn nguoi vài thứ không?" Nàng nhỏ giọng hỏi.

"Thứ gì?"

Nàng nghiêng đầu, suy nghĩ một lát.

"Giấy và bút lông."

Hấn gật đầu.

"Cảm ơn!"

Tiếng bước chân bình bịch vang lên, kéo dài từ bàn trà đến thư án, sau đó là loạt âm thanh sột soạt, Tần Bất Hoán có thể nghe ra được, nàng đang mài mực, trải giấy, vội vàng làm đại sự.

Sau một lúc lâu, trong phòng lại chìm vào tĩnh lặng.

Mặt trăng từ từ xuất hiện, bóng đêm dần bao phủ, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lại truyền vào tiếng chim sơn ca kêu.

Khoảng một lúc lâu, Tần Bất Hoán mới thu khí về, hai mắt dần mở ra. Trong phòng đã thấp nhen, ánh sáng ngập tràn, vầng trăng tròn kia vẫn đang làm tổ bên thư án, tay cầm bút, vẻ mặt chuyên tâm, không biết là viết cái gì.

"Nguoi đang làm gì vậy?"

"Viết thư." Nàng vẫn cúi đầu đáp, miệng không quên gặm táo.

Hấn nhú mày.

"Nguoi biết chữ?"

"Không biết chữ cũng có thể viết thư mà." Nguyệt Nhi vẫn không ngẩng đầu.

Tần Bất Hoán bước đến gần thư án, lúc này mới thấy rõ, trên cuộn giấy Tuyên Thành tốt nhất, nàng vẽ một vầng trăng lớn, bên trong là hình mặt cười. Xung quanh vầng trăng lại vẽ rất nhiều đồ ăn, mỗi một món đều rất tuyệt diệu, làm nguoi ta thèm thuồng.

"Đây là cái gì?" Hấn nghiêng đầu, nhú mày.

"Thư đó!" Nguyệt Nhi liếc hấn một cái, chê hấn không có kiến thức.

"Ta viết thư báo cho trang chủ biết: ta sống rất tốt, mọi nguoi ở đây đều hòa nhã, mời ta ăn mặn đường, bánh nướng, bánh ngọt, hoa quế ngó sen..." Nàng dịch chuyển đầu ngón tay trắng nõn, chỉ từng cái một.

"Đây là thư hay thực đơn?" Tần Bất Hoán đợi ngay cho nàng một gáo nước lạnh.

Nàng cũng chẳng thèm để ý, cầm bút lông vẽ một quả táo trên giấy Tuyên Thành.

"Ít nhất, bọn họ sẽ không phải lo lắng ta có bị bỏ đói hay không."

Trên gương mặt tuần mĩ tràn đầy vẻ khó hiểu, nàng đoán thăm, người này là một nam nhân vô tình, có rời nhà nhiều năm cũng sẽ không có nửa phong thư báo bình an.

Cũng có thể, hẳn đã chẳng còn người thân để báo bình an nữa...

Nam nhân này, ngoài mặt thì tỏ vẻ ôn hòa, nhã nhặn, nhưng thật ra, nột tâm lại rất lạnh lùng, xa cách. Mà nàng có thể tiếp xúc với hắn, đều do hắn tự nguyện tiết lộ, cảm xúc chân thật được giấu dưới chỗ sâu nhất, như một ẩn số.

Nguyệt Nhi nghiêng đầu, liếc hắn một cái, bất ngờ chạm phải đôi con ngươi đen láy kia. Nàng thờ dài, thu hồi tầm mắt.

Nếu ở chung càng lâu thì nàng có thể thăm dò được tính cách của hắn chăng?

Bút lông lướt qua giấy Tuyên Thành, vẽ ra các loại đồ ăn, sự yên tĩnh lại bao trùm hai người. Tần Bất Hoán phát vạt áo bào, không để ý nữa, một mình đi vào bên phòng.

"Này, đợi chút." Nguyệt Nhi vội vàng hô.

"Phu nhân đã biết ngươi có thể đi lại được, nàng nói, nếu ngươi là nam nhân thì đừng ở trong phủ ăn không ngồi rồi nữa. Chuyện của thôn Phụng Dương, nhớ nhanh chóng xử lý đi." Nàng cẩn thận nói.

Hắn hít sâu một hơi, trên trán mồ hôi nổi đầy gân xanh.

"Ta biết rồi."

Nguyệt Nhi tiếp tục: "Phu nhân còn nói, ngươi phải mang ta theo."

Hai bàn tay to nắm chặt lại, dùng sức đâm mạnh vào tường, phát ra tiếng động vang dội.

"Ngươi ở lại!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, gằn lên từng chữ.

Nghĩ đến việc phải mang theo vàng trắng rằm này, vết thương của hắn lại ngấm ngấm đau. Có trời mới biết, nữ nhân này sẽ gây cho hắn bao phiền toái trên đường đi!

"Phu nhân còn nói." Rộp rộp, quả táo sắp biến mất rồi.

"Ngài ấy còn nói gì nữa?"

Nguyệt Nhi mở miệng nhỏ, đến cả hột táo cũng nuốt sạch, lúc này mới trịnh trọng tuyên bố: "Nàng nói, ngươi không còn lựa chọn nào khác đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tiết thanh minh, mưa ào ào, mưa bụi bay bay, trong không khí còn vương hương hoa mai.

Dọc theo sông Hoán Sa về phía nam, cách thành Hoán Sa 80 dặm, có một trấn nhỏ náo nhiệt, tên gọi Lâm Hải, là chỗ sông Hoán Sa chảy ra. Nơi đây thỉnh thoảng vẫn có mưa phùn nhẹ bay, vì là cửa sông nên phần tử ra vào rất phức tạp, xuất hiện không ít thổ phi và hải tặc. Vì tiện trông coi, triều đình đã cho xây một phủ nha ở đây.

Chợ trên trấn Lâm Hải, người qua lại rất nhiều, trên các sạp hàng rong bày đầy loại hàng hóa, ngoại trừ đồ ăn bình thường, còn có không ít kỳ trân dị bảo.

Một ngựa một lừa thông thả đi xuyên qua chợ.

Tần Bất Hoán ngồi thẳng trên lưng ngựa, phe phẩy cây quạt, vẻ mặt không chút thay đổi. Đi theo phía sau là Nguyệt Nhi đang mặc một cái áo khoác mỏng màu xanh lá. Một tay nàng nắm chặt dây cương, tay kia cầm một trái cây cắn dở, đôi mắt tròn xoe chớp chớp, nhìn xung quanh.

"Người ở đây ăn vận thật kỳ quái." Nguyệt Nhi nói, nhìn chằm chằm người đi đường.

Trên người nhóm người này có mùi thủy triều nồng đậm, tóc tai bù xù, y phục thùng lố cỡ, giống như dùng một chất liệu không nổi danh để dệt thành.

Giọng vô cùng lớn, động tác thô lỗ, rất nhiều thương gia thấy bọn họ đều vội vàng đóng sập, không buồn bán nữa.

Tuần mã vẫn tao nhả nện bước, tiếp tục đi về trước, bóng dáng cao lớn trên lưng ngựa không hề quay đầu, mắt điếc tai ngơ.

Nàng tăng thêm âm lượng: "Ta nói, người ở đây ăn vận thật kỳ quái."

Cộc cộc cộc, tiếng vỗ ngựa vẫn vang lên đúng quy luật.

Hả? Vẫn chưa nghe thấy sao?

Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, dồn khí xuống đan điền, nhịn xuống kích động muốn lấy trái cây ném thẳng vào gáy hắn.

"Ta nói..."

Hai chữ đơn giản nhưng lại trung khí mười phần

Nguyệt Nhi hít sâu một hơi, dồn khí xuống đan điền, nhịn xuống kích động cầm trái cây ném trúng gáy hắn.

"Ta nói..." Hai chữ đơn giản nhưng lại trung khí mười phần.

Người bán cá bị tiếng quát bất thành linh này dọa cho kinh sợ, xảo cá trong tay đồ hết ra đất. Cá tươi quẫy loạn, người bán cá muốn bắt cũng không bắt được.

Lúc này, người phía trước rút cuộc cũng có phản ứng.

"Im miệng!" Tần Bất Hoán nhàn nhạt quát, vẫn chẳng thèm quay đầu.

"A, hóa ra người vẫn nghe thấy à?" Hai chân Nguyệt Nhi đá nhẹ vào bụng lừa con, nó liền bước nhanh về phía trước, sóng vai cùng tuần mã.

"Nghe thấy." Hắn chậm rãi nói.

"Vậy sao người chẳng thèm trả lời ta?" Nàng chất vấn.

Con người âm u liếc nàng một cái, môi mông vẫn bất động.

"Ta hiểu rồi, người vẫn còn tức giận phải không?" Nàng như chợt ngộ ra, lại lấy trái cây trong tay nài ra gặm.

"Ta đã nhận lỗi rồi mà, lúc trưa, ta tưởng người ăn no rồi, mới ăn hết số bánh bao còn lại chứ." Nàng cắn nhẩn, trong lòng thầm mắng hắn nhỏ mọn.

Chỉ là mấy cái bánh bao thôi mà! Nhìn tướng tá cao to mà lòng dạ lại hẹp hòi, còn hay ghi hận nữa!

"Chẳng qua ta chỉ ăn hơi nhanh một chút, lúc trưa còn ăn hết bánh bao của người, buổi sáng gặm hết cân bánh của người, tối qua ăn hết một nửa bàn rượu và đồ ăn của người, hôm qua..." Cái miệng nhỏ nhắn liên tục kể lể.

Tần Bất Hoán hít sâu một hơi, hời hợt lần thứ n khi dẫn theo một nha đầu lẩm lòi.

Trước khi rời khỏi thành Hoán Sa, Phương Y Vũ bày ra vẻ mặt vô tội, không ngừng cười với hắn, đoán đầu trứng đó, nói dọc đường đi, hắn sẽ chẳng bao giờ nhầm chán.

Thật đúng là không nhầm chán, hắn sắp bị tiểu nha đầu này làm phiền đến chết rồi!

Trời sinh Nguyệt Nhi tính cách hoạt bát, cái miệng nhỏ luôn hoạt động không ngừng, dọc đường đi, chỉ cần thấy hoa hiếm cỏ lạ hay động vật nhỏ, nàng liền vui vẻ lăm bằm nguyên cả buổi, mặc kệ hắn có nghe hay không.

Tần Bất Hoán day day huyết thái dương, ý muốn giảm bớt cơn nhức đầu trong mấy ngày qua.

"Chúng ta đến đây làm gì vậy?" Thấy hắn không lên tiếng, nàng tiếp tục chuyển chủ đề.

Hắn thở dài một hơi, cuối cùng cũng mở miệng ngọc.

"Phụng mệnh thành chủ phu nhân đến xử lý chuyện thôn Phương Dương, người nơi đó buôn lậu muối bị quan phủ nhốt vào trong lao." Thôn kia vừa vặn nằm trên con đường thương đạo của phương nam, nếu tình hình buôn lậu muối mà mở rộng, hải tặc chiếm giữ, nhất định sẽ ảnh hưởng tới sự an toàn của các thương đội.

Nguyệt Nhi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, vẫn cứ cái hiểu cái không.

"Vì sao lại buôn lậu muối?"

Hắn lại liếc nàng một cái. Nhìn ánh mắt kia, ai cũng hiểu được hắn đang thăm mắg nàng ngốc nghếch.

"Thôn Phụng Dương sương lắm mưa nhiều, địa hình đồi núi, rất khó trồng trọt. Bởi vì có ưu thế về địa lý, mới cấu kết với hải tặc, buôn lậu muối."

"Bán muối có thể kiếm được rất nhiều ngân lượng à?" Nàng chớp đôi mắt to, nghi ngờ trừng hắn, cho rằng hắn đang gạt người.

Kỳ lạ, không phải là muối rất rẻ sao? Ai, ai, ánh mắt đó lại xuất hiện rồi!

Tần Bất Hoán cố nhịn, dứt khoát giải thích rõ ràng. Xem ra, để tiểu nha đầu này đi theo bên cạnh, ngược lại có thể tôi luyện tu dưỡng của hắn.

"Chính vì lợi nhuận rất cao, triều đình mới hạ lệnh: muối, sắt, rượu phải do quan phủ bán." Hắn thân nhiên nói, trừng mắt nhìn nàng gật mạnh đầu.

"Vậy..." Nàng lại mở miệng.

Hắn nheo mắt, trong con ngươi đen toát ra vẻ mắt kiên nhẫn. Nguyệt Nhi cười nịnh, kéo kéo ông tay áo của hắn.

"Hỏi một vấn đề nữa là xong rồi, một, chỉ một cái thôi!" Nàng cười tít mắt, nụ cười ngọt ngào khiến người ta khó có thể từ chối.

"Nói!"

Nàng nắm chặt cơ hội, lập tức mở miệng: "Vì sao người khác bị giam, phu nhân lại bảo người tới xử lý?" Chuyện này cũng quản được sao?

"Bởi vì nàng ta thích lo chuyện bao đồng!" Tần Bất Hoán lạnh lùng phun ra những lời này, rồi dừng lại trước cửa một khách điểm, nhanh nhẹn xoay người xuống ngựa.

Nguyệt Nhi vẫn ngồi trên lưng lừa, gật đầu rất tích cực, vô cùng đồng ý với đáp án này.

Phu nhân thích quản chuyện người khác, tất cả mọi người đều biết nha! Trong Phụng phủ, nàng luôn nghe thấy tiếng rống của thành chủ, dường như thành chủ nghiêm khắc cũng rất đau đầu với phu nhân.

Thế nhưng, nàng lại vô cùng kính nể tính cách của phu nhân nha! Tâm địa phu nhân đúng là tâm Bồ Tát, mới có thể thích lo chuyện bao đồng, hao tâm tổn sức vì người dung.

Nghĩ tới nghĩ lui, trên gương mặt tròn trịa liền xuất hiện vẻ quyết tâm vô hạn.

Tiểu nhị trong khách điểm vừa thấy hai người ăn vận gọn gàng, liền biết là khách quý tới cửa, vội vàng chạy tới, niềm nở dặt tuấn mã.

"Khách quan muốn dùng cơm hay ở trọ?" Chưởng quầy vẻ mặt ôn hòa hỏi.

Tần Bất Hoán nhìn lướt qua một lần, vừa lòng gật đầu: "Ở trọ."

"Ồ, một gian phòng thượng hạng?" Tầm mắt chưởng quầy quét về phía sau, nhìn Nguyệt Nhi, thăm suy đoán quan hệ giữa hai người.

Đôi mắt đen nâng lên, liếc vầng trăng tròn trên lưng lừa một cái, nhếch môi nói: "Hai phòng."

"Vâng, vâng, lập tức chuẩn bị cho ngài!" Chưởng quầy vội vàng hô.

Ngoài cửa, Nguyệt Nhi vẫn ngồi trên lừa con, chỉ thấy nàng bỗng dung gật đầu, như đang đưa ra quyết định trọng đại.

"Còn không vào à?" Hắn đứng bên bậc cửa, hạ mắt nhìn nàng, ánh mắt vô cùng sắc bén.

"Người vào trước đi, ta đi mua bánh bao đã." Nguyệt Nhi cao giọng nói, cưỡi lừa con, chen chúc vào đám đông ồn ào. Thân hình tròn xoe, xanh biếc, vô cùng nổi bật trong biển người.

Tần Bất Hoán nheo mắt, không hề đuổi theo, xoay người theo tiểu nhị lên phòng.

Khách phòng lịch sự tao nhã, xung quanh yên tĩnh, không có nhiều người ở trọ lắm. Tiểu nhị bê rượu và thức ăn ngon nhất lên, rồi rót rượu giúp Tần Bất Hoán, sau khi nhận được bạc thưởng liền lui xuống ngay.

Hắn ngồi trước bàn một mình ăn uống, hưởng thụ sự thanh tĩnh hiếm có này. Trong đầu vẫn mãi suy nghĩ chuyện phiền phức của thôn Phụng Dương, xem nên bắt đầu từ đâu.

Nếu nói ra danh hào thành Hoán Sa thì có thể dễ dàng hành động khắp thiên hạ, nhưng chuyện này còn liên quan tới quan phủ, nên cẩn thận một chút vẫn hơn.

Có lẽ, cứ nghe ngóng tin tức từ phủ nha trước, sau đó sẽ tùy cơ ứng biến. Nghe nói thanh niên trai tráng của thôn Phụng Dương đều bị bắt hết, trong thôn chỉ còn phụ nữ và trẻ em...

Hắn lại rót thêm một ly rượu, ánh mắt thâm trầm, lặng yên suy nghĩ. Sát khí tiềm ẩn trong người chỉ có khi yên tĩnh mới bộc phát ra.

Hàn ý tỏa khắp nơi, bất kỳ kẻ nào vừa thấy cũng tuyệt đối không dám nhìn gương mặt tuấn mỹ kia thêm khắc nào, vì đã sớm bị hơi thở lạnh lẽo đó dọa cho hồn bay phách tán.

Bịch bịch bịch, tiếng bước chân quen thuộc đi lên cầu thang.

Tội buồn lậu muối không lớn cũng chẳng nhỏ, trước phải xem quan địa phương xử lý thế nào. Mà quan tuần hiện tại là Phạm Phong Đồng.

Bịch bịch bịch, tiếng bước chân càng lúc càng gần, gây tiếng vang rất lớn.

Vấn đề là, sau khi cứu những tráng đinh đó ra, bọn họ không có kế sinh nhai, vẫn sẽ quay lại buôn lậu muối..

Bịch bịch bịch...

"Này, người ở phòng nào vậy?" Giọng nói quen thuộc từ hành lang truyền vào, tiếng vang rung trời có thể vực người chết dậy.

Tần Bất Hoán hít sâu một hơi, từ từ, từ từ đặt ly rượu xuống. Giống như một màn ảo thuật, trong phòng hàn ý đã biến mất, vẻ lạnh lẽo trong mắt đã thu lại.

Bịch bịch bịch, tiếng bước chân dừng lại trước cửa, 'ầm' một tiếng, cửa bị đá văng ra.

"Ha ha, tìm thấy người rồi." Nguyệt Nhi đứng bên ngoài, hai mắt lóe sáng, khóe miệng nhếch cao, vẻ mặt đầy đắc ý.

Sau lưng nàng là mười mấy nữ nhân ăn vận bình thường, thiếu nữ có, thiếu phụ có, còn cả mấy lão phu nhân tóc bạc da mồi nữa.

Hắn nhú mày, nhắc chén lên, uống vài ly rượu mới có thể nén những dự cảm chẳng lành trong lòng xuống.

Sau một lúc lâu, hắn mới mở miệng: "Những người này là ai?"

Nguyệt Nhi chớp đôi mắt to tròn, vẻ mặt tươi cười: "Thôn dân thôn Phụng Dương."

Trong phòng tĩnh lặng, không một ai nói chuyện. Tần Bất Hoán im lặng, Nguyệt Nhi im lặng, đến cả một đám nữ nhân nàng đưa về cũng im lặng.

Thôn dân thôn Phụng Dương!

Nói chính xác, là nữ nhân thôn Phụng Dương!

"Nhóm người này người tìm ở đâu vậy?" Hắn hơi híp mắt, ánh mắt đảo qua những gương mặt bất an kia, cuối cùng mới rơi trên khuôn mặt phấn nộn đang đắc chí.

Nguyệt Nhi đẩy hết nhóm nữ nhân vào phòng, sau khi khóa chặt cửa, mới bịch bịch chạy về phía bàn, hưng phấn nói: "Ta ra chợ hỏi thăm người bán bánh bao về chuyện của thôn Phụng Dương, hẳn bảo ta đi hỏi người bán thịt, tiếp đó, người bán thịt bảo ta hỏi tên bán cá, bán cá bảo ta hỏi tên bán kẹo, bán..."

"Dừng!" Tần Bất Hoán giờ tay.

"Hả?" Sao thế? Nàng còn hỏi một nhóm lớn nữa cơ!

Hắn nhú mày, cổ chịu đựng cơn đau đầu ùn ùn kéo tới.

"Nói trọng tâm."

Nguyệt Nhi suy nghĩ một lát, cân nhắc xem có nên lược bớt đoạn kia không.

Một lão phu nhân chờ phát sốt ruột, vội bước lên trước, nhìn thẳng Tần Bất Hoán: "Nha đầu kia tìm chúng ta, nói là người tới giúp đỡ."

Tráng đinh trong thôn bị bắt, đám nữ nhân không đợi được nữa, vội kéo tới trấn Lâm Hải, định tìm cơ hội cứu trạng phu và nhi tử. Nhìn dáng vẻ phúc hậu, thái độ chân thành của Nguyệt Nhi, nhóm thôn phụ cùng đường lập tức coi nàng như Bồ Tát cứu thế, đồng ý đi theo nàng.

Tần Bất Hoán mỉm cười, dáng vẻ hữu lễ, nhưng ý cười lại chưa đạt tới đáy mắt.

"Có thể do nàng nói chưa rõ ràng, mới khiến các vị hiểu lầm."

Đám nữ nhân lập tức nhìn nhau thảo luận, vẻ bất an trên mặt càng dày hơn.

Nguyệt Nhi nhích hông, lách qua lão phu nhân, bắt đầu kêu to.

"Cái gì mà nhầm lẫn với chả không nhầm lẫn, ta đã nói với họ là người tới để giúp đỡ đó."

Hắn giọng cao ly rượu, khoe miệng hơi nhếch lên, thông thả nghiêng người, hạ mắt nhìn nàng, lười biếng nhắc nhở: "Ta đâu có nói là muốn giúp đỡ."

"Nhưng, phu nhân nói..."

Hắn ngắt lời nàng: "Nàng ấy chỉ bảo ta tới xử lý."

Lông mày Nguyệt Nhi nhăn thành hình chữ xuyên, hàm răng khê cắn đôi môi đỏ mọng, trợn mắt nhìn hắn, cổ nhin xuống kích động đập hất vài cái.

"Được rồi, coi như người không phải tới giúp đỡ, hiện tại nhìn thấy tình huống như vậy, người thật nhẫn tâm khoanh tay đứng nhìn sao?" Nàng xòe hai tay, muốn hất ra tay trợ giúp.

Tần Bất Hoán hơi nhíu mày, vẫn duy trì vẻ tươi cười, không có ý định nói tiếp.

Chúng nữ nhân nhìn hắn chằm chằm, trong lòng dần nổi lên hoài nghi: nam nhân xinh đẹp hơn nữ nhân kia sẽ nguyện ý ra tay cứu giúp.

Có người lo lắng giật nhẹ ống tay áo của Nguyệt Nhi: "Nguyệt Nhi, nàng đã nói, Tần công tử hay giúp đỡ người khác, nhất định sẽ giúp chúng ta mà." Một thiếu phụ nhỏ giọng nói.

Đôi con ngươi u ám chợt sáng lên, khoe miệng hơi nhếch: Tiểu nha đầu này, trước mặt những người kia còn chụp mũ hắn nữa!

"Ừm, mọi người đừng lo, cái này..." Nguyệt Nhi gãi gãi đầu, trợn mắt, hung hăng liếc Tần Bất Hoán một cái, lại không dám nói rõ, sợ sẽ đập tắt hy vọng của mọi người.

"Đúng là hắn rất vui vẻ giúp người, thế nhưng, mọi người cũng biết đó, hắn bị gãy chân cho nên lòng có dư mà lực chẳng đủ, đành phải cứng rắn vậy đó."

Mọi người bước lên mấy bước, nhìn Tần Bất Hoán bằng ánh mắt thương hại rồi thở dài, rất thông cảm cho vị mỹ nam nhân bị gãy chân này.

"Còn trẻ sao lại dễ gãy chân chứ?"

"Nhìn dáng dấp đó còn tưởng tài nghệ của hắn rất khá chứ!"

"Tiếc là lực bất tòng tâm."

Từng tiếng thở dài truyền tới làm cho nụ cười của hắn dần cứng ngắc.

Mấy lão phụ nhân tiến lên phía trước, vươn tay sờ nắn chân hắn không chút khách sáo. Bấy, tám bàn tay cách một lớp áo đơn vừa xoa vừa nắn.

"Bị thương ở đâu vậy?"

"Có tình duyên tốt không? Mong là đừng để lại di chứng."

Tần Bất Hoán nheo mắt, lặng lẽ dịch sang chỗ khác, bàn tay tao nhã lại hữu lực khẽ phát quạt, chặn lại tay của chúng phụ nhân.

"Chỉ là vết thương nhỏ, không nhọc các vị lo lắng." Hắn hơi mỉm cười, cố áp chế khí tức mạnh mẽ, nếu không thì nội lực hùng hậu của hắn đã đánh bay những nữ nhân trước mắt này rồi.

Lễ phép từ chối lại không hề có bất kỳ tác dụng nào. Những bàn tay nheo nheo đẩy chiếc quạt ra, một lần nữa dính chặt vào cẳng chân rắn chắc dưới lớp y phục, sờ sờ, nắn nắn nè!

"Đúng vậy, nếu không trị khỏi, sau này đừng nói tới chuyện cười ngửa đi đường, ngay cả lấy thê tử, sinh nhi tử cũng đều thành vấn đề đó!" Về mặt lão bà bà tràn đầy quan tâm, sâu sắc nói, hai tay như tám cái chân nhện, từ bắp chân sờ dần lên đùi.

"A, thật vậy chẳng?" Phía sau có người đặt câu hỏi, còn thắm nuốt nước bọt.

Nhóm thiếu nữ, thiếu phụ da mặt mọng, chỉ dám đứng ở phía sau, mở to mắt nhìn. Cho dù tâm ngứa ngáy khó nhịn, đều muốn đi lên xoa nắn, nhưng lại không dám động thủ.

Dẫu sao thì nam nhân tuấn tú như vậy rất hiếm gặp nha! Gương mặt tuấn mỹ cùng khí thế bất phàm kia, nếu có thể sờ một lần, thật không uổng công sống trên đời này!

Lão bà bà vừa dứt lời, cũng không để người xem thất vọng, tay dần dần tiến lên phía trên.

"Đúng thế, ở thôn bên cạnh, con cả Đình gia bị ngã gãy chân, lại không chữa trị kịp thời, về sau mãi mới lấy được thê tử."

"Đúng là có chuyện như vậy." Mọi người say sưa nghe kể, song ánh mắt vẫn không dời đôi tay kia.

Woa, vượt qua đầu gối rồi!

"Nửa năm trước, tân nương kia đã bỏ trốn theo người khác." Lão bà bà vừa nói vừa dịch dịch tay.

Chúng nữ nhân càng áp sát vào, hai mắt sáng quắc, có thể nghe thấy rõ tiếng nuốt nước bọt. Tất cả đều nắm chặt tay, hận không thể đặt tay mình lên cặp đùi của Tần Bất Hoán.

"Sau đó thì sao?" Chỉ có Nguyệt Nhi là lo lắng, vẫn chưa phát hiện điều bất thường, sự trong sạch của Tần Bất Hoán đang gặp nguy hiểm.

Hai tay của nàng xoắn xoắn áo váy, trên mặt tràn đầy sầu lo, rất muốn biết chuyện xảy ra tiếp theo.

Ai, chân Tần Bất Hoán là do nàng đè gãy, nếu như tạo thành thương tổn không thể chữa khỏi thì nàng phải làm sao đây? Hu hu, chẳng lẽ lại lấy thân báo đáp?

Nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, nàng lại nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn mỹ vô trù kia. Trông như ôn hòa, nhưng kỳ thực là một nam nhân nội liễm, mặt nàng thoáng hơi ửng hồng.

Hừ, chỉ sợ nàng tự nguyện dùng cả đời bồi thường cho hắn, hắn cũng không chịu!

Trong thành Hoán Sa, Nguyệt Nhi sớm nghe nói, Tần Bất Hoán mắt cao hơn đầu, đã chiêu cáo với mọi người: thê tử kiếp này của hắn nhất định là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.

Vì vậy, hắn đến 'Son trang Dương Liễu' mang nàng về cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi. Nàng biết rất rõ dáng vẻ của mình không chút quan hệ với mỹ nhân, lại càng không phải là tuyệt thế mỹ nữ mà hắn muốn.

Nguyệt Nhi thầm thở dài, đôi tay trắng nõn càng ra sức xoắn chặt áo váy.

Nàng biết rõ, biết rất rõ...Chỉ là, cảm giác ê ẩm trong lòng này là sao đây?

Không ai phát hiện ra vẻ mặt bất thường của Nguyệt Nhi, chúng nữ nhân tựa sát vào bàn, càng tựa càng gần.

Hai tay lão bà bà vẫn tiếp tục chu du, ngoài miệng thì nói ra bí mật, nhưng lại có dụng ý khác.

"Còn không phải là gió độc thấu xương, làm cho hắn chẳng thể có nhi tử, tân nương không chịu nổi, mới bỏ theo người khác." Bàn tay nhăn nheo loạn chuyển, chỉ một chút nữa là đụng vào cấm địa rồi.

Chúng nữ nhân vẻ mặt si mê, không rời chuyển tầm mắt, gần như là muốn thờ dài thỏa mãn...

Bỗng nhiên, 'phạch' một tiếng, chiếc quạt run rẩy xòe ra.

Thân hình cao lớn đứng lên, giữa chúng nữ tử như hạc lạc giữa bầy gà, vừa cúi đầu nhìn xuống, lập tức tản ra khí thế cường đại.

Tuy hắn vẫn nở nụ cười nhưng tuấn dung khiến cho người ta thần hồn điên đảo kia lại phủ thêm một tầng âm lãnh, đủ để đông cứng không khí.

Trong lòng bàn tay xinh đẹp ẩn chứa sức lực kinh người, đột nhiên vươn ra giữ chặt đôi móng vuốt An Lộc Sơn đang dần tiến gần tới 'cấm địa' kia.

"Tần mỗ vô cùng cảm kích sự quan tâm của ngài." Tần Bất Hoán ngoài cười nhưng trong không cười nói. Nhìn như lễ phép, nhưng hàm dưới lại căng ra, làm cho nụ cười kia có vài phần dọa người.

Mọi người như vừa tỉnh mộng, lão bà bà vội vàng thu tay về, không dám lơ đãng nữa.

Chắc, thật quá đáng tiếc! Chỉ chút nữa thôi là....

"Này, bọn họ đều có ý tốt mà!" Nguyệt Nhi nhảy lên, đẩy tay Tần Bất Hoán, không hề phát hiện ra vẻ mặt tiếc nuối của lão bà bà.

"Bà bà, về sau người kia thế nào vậy? Thương tổn có khá lên không?" Nàng sốt ruột muốn biết đoạn cuối.

Tuy nghe cái hiểu cái không, nhưng nghe giọng điệu vừa rồi của mọi người, cái kia...không được gì gì đó, hình như là rất nghiêm trọng nha!

Chúng nữ nhân mở miệng, còn chưa kịp trả lời, đã thấy Nguyệt Nhi đột nhiên cao vài thước, đôi chân béo mập liền rời khỏi mặt đất.

"Người, người làm gì thế, mau thả ta xuống!" Nàng kinh hô, hai chân không ngừng đá loạn, muốn mau chóng xuống dưới.

Đứng phía sau, Tần Bất Hoán khẽ mỉm cười, hắn chỉ cần dùng một tay, cũng có thể nhấc vàng trắng rầm rập này lên. Dáng vẻ vô cùng ung dung, xem ra chẳng hề tổn nhiều sức.

"Các vị, chỉ có Nguyệt Nhi muốn nhúng tay vào chuyện của thôn Phụng Dương thôi, sao mọi người không bàn bạc với nàng? Tại hạ khí yếu thể hư, không chịu nổi mấy ngày bốn ba, thật sự phải nghỉ ngơi rồi, thứ lỗi cho ta không thể giúp đỡ." Hắn nhàn nhạt nói, tỏ ý muốn đuổi người. Thân hình cao

lớn kia nhìn như ôn hòa, thực ra lại tràn đầy lệ khí bên trong.

Hắn bước một bước nhỏ, chúng nữ nhân liền lui về sau vài bước. Chỉ dùng cách thức bình thường nhất, đã xua một đám nữ nhân từ từ lui về phía cửa.

Nguyệt Nhi liên tục vùng vẫy, cổ áo bị xách cao, vùng vẫy cũng vô dụng.

"Này, thả ta xuống đi!" Nàng kêu gào, thậm chí còn nghiêng đầu, đỉnh cần hấn.

Tần Bất Hoán híp mắt, duy trì tươi cười, tay trái dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, bịt kín miệng nhỏ của nàng, ngăn lại tiếng hét đang muốn thoát ra.

"Um.um.um!" Miệng nhỏ bật ra vài chữ mơ hồ.

Nhìn nàng giận tới hai gò má đỏ bừng, ai cũng đoán ra được, hiện tại, nàng chẳng thốt ra câu nào hay cả.

"Đây là chuyện xấu người tự mình ôm đồm, đừng để cho bọn họ thất vọng đó." Môi mỏng khẽ nhếch, nụ cười ẩn chứa vài phần châm chọc.

Hắn bước tới cửa, hơi buông tay, chuẩn bị ném người.

"Tần Bất Hoán, người dám!" Nàng nhú chặt mày, đã hiểu ra ý đồ của hắn.

Hắn cười vô cùng khoái trá, kéo cơ thể tròn vo tới trước mặt, đôi mắt thâm sâu nhìn thẳng vào cặp mắt trong suốt kia. Mặt hắn rất rất gần, hơi thở nóng rực xuyên thẳng vào phần cổ non mềm...

Lòng ngực Nguyệt Nhi đột nhiên nóng rực, lửa giận nháy mắt giảm đi một nửa.

Không xong rồi, chiều này thật không công bằng! Tuấn dung khuynh quốc khuynh thành phóng đại ngay trước mặt, lòng nàng chợt rối bời, sao còn phát hỏa được nữa...

Tần Bất Hoán tựa càng ngày càng gần, nhìn chăm chăm vào đôi con ngươi trong trẻo, ý cười càng sâu.

Hắn nghiêng người, kề sát bên tai nàng, hít vào mùi hương ngọt ngào trên người Nguyệt Nhi.

"Người nói xem, ta có dám không?" Giọng nam trầm thấp, trong lời nói còn ẩn chứa ý cười xấu xa.

Hả?! Nguyệt Nhi lập tức phục hồi tinh thần, hai mắt tròn to.

Không đúng, nàng đang ngây ngốc gì vậy?

Câu trách móc cùng lời cầu xin còn chưa kịp thốt ra, nàng chỉ cảm thấy lực tay trên cổ áo đột nhiên buông lỏng, mắt hoa lên, cả người đã bay ra ngoài.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, 'bịch' một tiếng, Nguyệt Nhi liền ngã đập mông xuống hành lang ngoài cửa.

"Á!" Nàng kêu lên thảm thiết, mông như bị roi quất mạnh một cái, trong đôi mắt trong veo ẩn chứa lệ, nàng vừa đau vừa giận.

Chết tiệt, tên này thật sự ném nàng ra ngoài rồi!

"Nguyệt Nhi, giải quyết xong mọi chuyện, nhớ phải quay về khách điểm, đừng có chạy loạn bên ngoài đó." Tần Bất Hoán cười khề, giả bộ dặn dò tỉ mỉ, giống như một huynh trưởng thiện lương.

Chỉ có điều, tri nhân tri diện bất tri tâm*. Chỉ có Nguyệt Nhi bị ném ra ngoài mới biết rõ tâm địa của hắn có bao nhiêu xấu xa!

* tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt mà không biết lòng.

'Rầm' một tiếng, cửa phòng lập tức đóng lại, bát canh bẻ môn này, thật sự làm cho người ta quá khó tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Trong mấy ngày qua, Nguyệt Nhi còn bận bịu hơn so với con quay, cả ngày chạy đông chạy tây, ra ra vào vào khách điểm. Tần Bất Hoán từ chối giúp đỡ làm cho chúng nữ nhân trong thôn Phụng Dương vô cùng thất vọng, Nguyệt Nhi lòng đầy căm phẫn, vội khích lệ mọi người, còn đề xuất không ít

phương pháp. Một người ngoài như nàng ngược lại càng tích cực bốn ba hơn so với chúng nữ nhân.

Hàng ngày, lúc trời mới tờ mờ sáng, Nguyệt Nhi đã đi ra ngoài, cho đến khi trăng lên cao mới quay về khách điểm.

Thế nhưng, Tần Bất Hoán còn vội vàng hơn so với nàng.

Sáng sớm, sau khi nàng thức dậy, chương quỳ nói cho nàng biết Tần Bất Hoán đã đi trước nàng một bước; buổi tối khi nàng về, chương quỳ lại nói, Tần Bất Hoán vẫn chưa về.

Quái lạ, chẳng phải nói là mặc kệ chuyện của thôn Phụng Dương sao? Vậy hẳn vội chuyện gì chứ?

Vào một đêm mưa phùn, phải khó khăn lắm, lúc Nguyệt Nhi trở về, mới thấy phòng của Tần Bất Hoán sáng trưng. Hơn nữa, nàng còn ngửi thấy mùi đồ ăn bay ra.

Không thèm gõ cửa, Nguyệt Nhi đẩy cửa phòng ra, đi thẳng vào.

"Mấy ngày hôm nay người cứ chạy đi đâu vậy?" Nàng thò đầu vào, thân hình tròn vo tiến về phía trước, tự động ngồi vào bàn, cầm đĩa lên, bắt đầu ăn khuya.

Tần Bất Hoán ngồi bên cạnh, vận áo bào xanh thẫm, tay cầm bút, không biết là đang viết gì. Chiếc quạt tùy thân của hắn đặt ở trên bàn, cạnh đó còn bày đầy sách vở.

Nghe thấy câu hỏi không đầu không đuôi của nàng, hắn chẳng hề ngẩng đầu, ung dung lật sách.

"Bận việc." Tần Bất Hoán thản nhiên đáp.

Nàng cắn đĩa, tròn mắt nhìn hắn.

"Bận cái gì?" Nàng hỏi tiếp.

Môi mỏng hơi nhếch lên, hắn ngẩng đầu, con ngươi đen nhìn chằm chằm nàng.

"Ta còn bận cái gì được? Chính là đi ngắm các cô nương trong thành."

"Ồ." Nàng nhỏ giọng đáp, cúi đầu tiếp tục gặm bánh nướng, trong lòng thầm mắng hắn tính xấu không đổi.

Ngắm cô nương? Hừ, mấy ngày qua hắn mắt nhắm mắt nhắm, chẳng lẽ là muốn tìm hiểu xem nữ tử trong trấn Lâm Hải này có phù hợp tiêu chuẩn của hắn không?

Cảm giác chua xót trong lòng giống như kiến nhỏ bò loạn, lặng lẽ chiếm lấy ngực nàng.

Bánh nướng bị nàng gặm đến loạn thất bát tao, vụn bánh rơi đầy bàn, trên hai gò má phấn hồng cũng dính không ít.

Tần Bất Hoán đặt sách xuống, lại cầm bút lên, viết vài chữ trên giấy Tuyên Thành.

"Các nữ nhân thôn Phụng Dương định làm thế nào?" Hắn lơ đãng hỏi.

Mấy ngày qua không thấy Nguyệt Nhi, hắn cũng lơ mờ đoán ra, chắc chắn nàng và những nữ tử kia đã có kế hoạch gì đó. Nàng chân thành nhiệt tình, còn những nữ tử đó lại sốt ruột muốn cứu người, hai phe này ở cùng một chỗ, người ta sao có thể yên tâm đây?

Nguyệt Nhi nuốt bánh xuống, gấp miếng mềnh xào bỏ vào miệng.

"Ừm, kế hoạch cũng ổn rồi."

"Kế hoạch gì?" Mày rậm nhưn cao, tốc độ múa bút vẫn đều đều, chữ viết như nước chảy mây trôi, liên tục xuất hiện.

"Cướp ngục." Nàng mặt mày rạng rỡ, hưng phấn tuyên bố.

Lúc này, bút lông chợt ngừng lại, Tần Bất Hoán chậm rãi ngẩng đầu, híp mắt nhìn Nguyệt Nhi.

"Đây là kết quả bọn ta đã thảo luận đó, thay vì chờ mấy vị quan hồ đồ kia định đoạt, chẳng bằng nhanh chóng cướp người, đưa về thôn." Nàng toét miệng cười, nháy đôi mắt to ngập nước.

"Chủ ý này không tệ chứ?" Nàng nhin không được hỏi, muốn nghe ý kiến của hắn.

Tần Bất Hoán không để nàng thất vọng.

"Ngu dốt."

Đang ngồi trên bàn không ngừng khuấy đĩa, nàng liền dừng lại, nhẩn máy, nghi ngờ mình nghe lầm rồi.

"Ồ, người nói là..."

"Ngu dốt." Hắn chẳng chút keo kiệt, nói thêm lần nữa.

Nguyệt Nhi phát ra một tiếng gầm giận dữ, ném đĩa đi, nhảy tới trước mặt hắn, hai mắt sáng rực, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

"Người có ý gì hả? Lại dám mắng ta ngu dốt!" Nàng chọc chọc ngực hắn, hận không thể chọc thủng mấy lỗ.

Tần Bất Hoán buông mắt hạ mi, thờ ơ liếc nàng một cái.

"Cuớp ngục cứu người, sẽ kéo mọi người trong thôn xuống nước thành khâm phạm. Cho dù bọn họ có về thôn, không có lấy một công việc nào, vẫn lại buồn lậu muối mà thôi, chẳng được bao lâu, quan phủ sẽ lại bắt người."

Nàng cắn cắn môi, đầu ngón tay vẫn đặt trên ngực hắn, nhưng lại chẳng thể chọc nổi nữa.

Ai, tuy người này rất đáng ghét, nhưng lời nói lại rất có lý.

"Nhưng mà, chẳng lẽ bọn họ không nên cứu người à? Lúc trước Nam Lăng Vương đánh chiếm thành Hoán Sa, thành chủ bị bắt, không phải phu nhân đã đi cứu ngài ấy sao? Dân chúng khắp thiên hạ đều cơ ngơi phu nhân mà!" Nguyệt Nhi chu môi, nhỏ giọng oán giận.

Cũng là cứu người, phu nhân Y Vũ có thể được mọi người trong thiên hạ nể phục, còn nàng chỉ nhận được một chữ 'ngu dốt' của hắn. Hắn không thể rộng lượng một chút, khen ngợi nàng cực kỳ đừng cảm hay gì đó à?

"Nam Lăng Vương là phản tặc, mọi người gặp là giết. Còn hành động của các người chính là đối nghịch với quan phủ." Tần Bất Hoán lạnh nhạt nói, lời nói sắc bén, phân tích rõ phải trái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nhi nhẩn lại, vừa chán nản vừa thất vọng, ngón tay non mềm vô thức vẽ vòng tròn, không hề phát hiện mình đã làm nhẩn áo của hắn.

"Chẳng lẽ người đã có chủ ý?" Nàng ngẩng đầu, khát vọng nhìn hắn.

"Vì sao ta phải có chủ ý?" Tần Bất Hoán hỏi lại, ánh mắt lướt qua bàn tay trên ngực, không hề đẩy ra.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn đã bắt đầu quen với những cử chỉ mờ ám của nàng, cho dù là chọc chọc lúc tức giận, hay là kéo kéo tay áo khi hưng phấn, hắn đều luyện thành thói quen.

Chuyện này thật không tầm thường!

Dưới lớp mặt nạ ôn hòa của hắn là tính tình lạnh nhạt trời sinh, chưa từng để người ngoài đèn gần, tâm tư kín đáo đã quen thói người lừa ta gạt, ở trong thành Hoán Sa hòa thuận vui vẻ, có thể hạ thấp sự phòng bị, nhưng vẫn là độc lai độc vãng.

Nhìn qua thì thấy hắn giống như cực kỳ thân thiết với mọi người, nhưng thực tế, chính là vô cùng xa cách. Nụ cười nhả nhận, hữu lễ biến thành vật cản lớn nhất, chưa từng có ai vượt qua được.

Chỉ có vầng trăng tròn này, luôn lăn tròn xung quanh hắn, sau đó nhất định không rời đi.

Hắn hít sâu một hơi, bàn tay nhỏ mềm mại kia đặt trước ngực hắn, lên xuống theo hô hấp của hắn, lại không làm cho hắn khó chịu, ngược lại còn thấy rất ấm áp dễ chịu, vô cùng thoải mái...

Tần Bất Hoán nhún mày, sâu trong con ngươi đen láy ánh lên vẻ mê mang. Cảm giác này chưa từng xảy ra.

Nguyệt Nhi vẫn chưa phát hiện có gì bất thường, còn đang tức giận với câu trả lời của hắn.

"Người không giúp đỡ à?" Nàng xác nhận lại lần nữa, rất hy vọng hắn sẽ thay đổi chủ ý.

Mây rậm nhều chặt, hắn xoay người sang chỗ khác, lạnh lẽo rời khỏi sự ấm áp của nàng.

"Có giúp không?" Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, chạy bình bịch qua, ngẩng cao đầu, nhất định phải thấy rõ sắc mặt của hắn.

Tần Bất Hoán tiếp tục im lặng, vẻ mặt kỳ quái nhìn nàng.

Nàng hiểu nhầm sự im lặng của hắn chính là ngầm thừa nhận, một trận hỏa khí chợt bốc lên.

"Vô tình."

Hắn vẫn nhìn nàng.

"Lãnh huyết." Nàng tiếp tục lên án.

Trong con ngươi đen thăm hiện lên vẻ phức tạp.

"Kẻ hai mặt." Nàng nhỏ giọng nói, bị ánh mắt kỳ lạ kia nhìn chăm chú, có chút mất tự nhiên.

Quái lạ, vì sao hắn lại nhìn nàng như thế? Tức giận sao? Không giống mà! Nhìn vẻ mặt kia giống như đang rồi rắm chuyện gì đó.

Hắn thông minh, bình tĩnh như vậy, thì chuyện gì có thể quấy nhiễu hắn đây?

"Ngươi...ngươi...trước mặt là một chậu hỏa, sau lưng lại là khối băng." Trong đầu nhỏ còn suy đoán đến rồi tung rồi mù, miệng vẫn liên tục mắng, rất muốn thấy được chút phản ứng của hắn. Bởi vì, hắn cứ im lặng, nhìn nàng chăm chăm như vậy thật sự khiến nàng sợ hãi.

Đáng ghét, hắn đang nhìn gì vậy?! Chẳng lẽ đang nghi ngờ quyết tâm của nàng?

"Thôi đi, ta cũng chẳng cầu ngươi giúp đỡ nữa. Ngươi không đi, ta đi." Nguyệt Nhi cố làm ra vẻ nói, liếc trộm hắn một cái, rồi xoay người chạy ra cửa, kéo cửa phòng.

"Ta đi đây." Nàng hô.

Hừm, không có phản ứng.

"Ta đi thật đó." Nàng tăng thêm âm lượng.

Vẫn không có phản ứng.

Nguyệt Nhi đợi một lúc, biết chẳng thể lừa được hắn, đành thở dài, quay về bàn ngồi, cầm chén đĩa lên, bỏ hết vào trong khay, rồi lại xoay người đi về phía cửa phòng.

Hiện tại, nàng thật sự phải về phòng rồi.

"Ta đi ngủ đây." Nàng uể oải nói, bê khay lên, không hề quay đầu lại, mở cửa, đi ra ngoài.

Bên trong lại khôi phục về yên tĩnh, ánh mắt Tần Bất Hoán đầy phức tạp, nhìn mãi về phía cửa. Một lúc lâu sau, tầm mắt u ám kia mới chuyển lên bức thư hồi âm.

Chỉ là, vẻ mê mẩn trong đôi mắt không hề biến mất.

Sáng sớm ngày thứ hai, sắc trời vẫn còn tối, Nguyệt Nhi đã rời giường.

Nàng ở trong phòng chạy đông chạy tây, không biết đang làm gì, một lúc lâu sau, mới xách theo gói đồ nhỏ, bước nhẹ nhàng ra ngoài.

Tần Bất Hoán đã tỉnh từ sớm, nhưng chỉ im lặng, đợi tiếng bước chân nàng rời xa, hắn mới mở cửa phòng. Hắn không hề đuổi theo mà lại đi vào gian phòng của Nguyệt Nhi.

Trong gian phòng thanh nhã còn vương hương kẹo thơm ngọt, hắn thật sự không phân biệt được, mùi hương đó dính lên người nàng hay là từ da thịt nõn nà kia tỏa ra.

Hắn đi một vòng, phát hiện dưới gầm giường có mấy gói đồ lạ, hắn không chút khách sáo, lập tức mở mấy gói đó ra. Bên trong đựng công văn, lệnh bài vì hành của phủ nha, vân vân, rơi lung tung trên mặt đất.

Khá lạ, đám nữ nhân đó không chỉ muốn cướp phạm nhân, mà trước đó còn bắt quan sai từ nơi khác đến, đặt toàn bộ chứng cứ ở chỗ Nguyệt Nhi. Có thể bọn họ đã lộ ý phục của quan sai, trói ở một chỗ bí mật rồi.

Nếu như chuyện này bị phát giác, vàng trắng tròn kia cứ xác định là ăn com nhà lao đi.

Com trong nhà lao, nàng có thể ăn được sao? Mối mong khê nhếch lên, hắn ném bao đồ đi, rồi bước đến trước bàn. Trên bàn trái một tờ giấy Tuyên Thành, mực vẫn chưa kịp khô, xem ra là sáng sớm thức dậy vội vàng viết.

Hắn biết nàng rất nhớ người thân, cách mười ngày lại viết một phong thư, báo bình an cho người trong 'Son trang Dương Liễu' biết, chưa từng gián đoạn.

Chính giữa tờ giấy vẽ một vàng trắng tròn, xung quanh vẫn là đồ ăn như thường lệ. Chỉ là ở giữa vàng trắng có chút khác biệt, không còn vẻ mặt tươi cười vô ưu vô lo nữa, mà là một cô nương béo tròn vo tay cầm kiếm với một búi tóc phía trên.

Ban đêm, mưa xuân nhẹ bay khiến người ta cảm thấy có chút lạnh giá.

Đại lao của phủ nha trấn Lâm Hải, gần phủ nha, chỉ là một tòa kiến trúc cổ, bốn phía luôn có binh lính canh gác.

Đêm khuya, một đoàn bóng đen vận y phục quan sai, mũ kéo thấp, lén lút tiếp cận đại lao của phủ nha, đi được vài bước, lại khẩn trương quay đầu nhìn bốn phía.

Vốn tưởng rằng hành động đêm nay vô cùng nguy hiểm nên đội quân nương tử đều ôm ý nghĩ chỉ cho phép thành công, không được thất bại, vội vã muốn phá ngục.

Chỉ có điều, ông trời hình như cũng hạ quyết tâm đứng về phía các nàng, suốt đường đi rất thuận lợi, chưa hề gặp trở ngại nào. Đừng nói là bị kiểm tra, ngay cả quan binh canh giữ trước cửa cũng chẳng thấy bóng dáng.

Mọi chuyện vô cùng suông sẻ. Thậm chí, quá mức suông sẻ khiến người ta cảm thấy có gì đó không đúng.

"Lạ thật, những thủ vệ kia chạy đâu hết rồi?" Có người nhỏ giọng hỏi, cực kỳ bất an.

"Chắc là thấy trời lạnh nên đi uống rượu rồi."

"Vậy chẳng phải vì lười biếng mà rời vị trí à?"

Nguyệt Nhi không hùa theo, chỉ ngẩng đầu nhìn đại lao. Vách tường đại lao cao vút, chỉ mở một cánh cửa sổ nhỏ nhỏ, ánh sáng ảm áp từ cửa sổ truyền ra.

"Đừng âm ỉ, cơ hội hiếm có, chúng ta mau đi cứu người thôi." Nàng nắm chặt kiếm trong tay, nói khẽ, nhanh chóng hạ quyết định. Thân thể tròn vo kia dẫn đầu đoàn người, tiến về phía trước, vô cùng khí phách giờ chân lên, 'rầm' một tiếng, đập tung cửa đại lao.

Cửa đại lao mở rộng, đập vào mắt là một cái bàn tròn, bên cạnh là hai người nam nhân đang ngồi uống rượu. Cả hai đều khí định thần nhàn, như đã sớm đoán được có người muốn cướp ngục, đặc biệt ngồi ở đây chờ các nàng.

Nguyệt Nhi xông thẳng vào, giờ cao trường kiếm, quay về phía hai người kia hô to.

"Giao người ra..." chữ 'đây' còn chưa kịp thốt ra, cái miệng nhỏ nhắn, hồng nộn chợt im bất.

A, trong đó có một người nam nhân trông cực kỳ quen mắt! Nàng đưa tay dụi mắt, hoài nghi mình đã nhìn lầm rồi.

Nam nhân kia vận áo bào trắng, yên lặng nhìn nàng. Chẳng những gương mặt tuấn tú đó nhìn rất quen, mà ngay cả khóe miệng nhếch lên nụ cười có bảy phần mê người, ba phần chán ghét khiến cho nàng ở trong mộng cũng hình dung ra được.

Tần Bất Hoán!

Đám nữ nhân xông vào, giờ cao đao, xiên, kiếm, rìu, vừa nhìn thấy Tần Bất Hoán, tất cả đều tròn tròn mắt.

"Người làm gì ở đây vậy?" Nguyệt Nhi buột miệng hỏi, rồi chạy đến trước mặt hắn, quơ quơ trường kiếm.

"Uống rượu." Hắn thông thả đáp, liếc thanh trường kiếm một cái, tươi cười đều biến thành châm chọc.

Tiểu nữ nhân này, dựa vào những thứ đồng nát kia liền mơ tưởng cướp ngục cứu người sao?

Nguyệt Nhi nhăn mày, gãi gãi đầu, không hiểu tại sao tình hình lại chuyển biến đột ngột như thế. Đứng sau lưng nàng, đám nữ nhân đang vô cùng sốt ruột, bắt đầu âm ỉ.

"Thế này là sao?" Lão bà bà lên tiếng hỏi đầu tiên.

"Sao người đó lại ở đây?"

"Phu quân ta đâu?"

Lời vừa nói ra, mọi người mới phát hiện trong đại lao trống rỗng, đến cả bóng người cũng chẳng có. Hơn mười đôi mắt đều đổ lên người Tần Bất Hoán, mong chờ đáp án.

"Chẳng lẽ nam nhân này đã bán đứng chúng ta?" Có người nhỏ giọng nói.

"Không đâu, hắn không phải người như vậy." Nguyệt Nhi ra sức lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

"Tuy hắn vừa lãnh huyết vừa vô tình, nhưng ta có thể đảm bảo, hắn không phải là khốn kiếp bán đứng người khác."

Một giọng cười trầm thấp từ phía sau vang lên. Người nọ ăn vận hoa lệ, đáng vẻ tao nhã, vẻ mặt khác hoàn toàn với Tần Bất Hoán, vừa lịch sự vừa bí hiểm.

"Tần huynh, nàng đang nói chuyện thay huynh sao?" Hấn mỉm cười hỏi, vừa vén tay áo rót rượu, vừa đánh giá Nguyệt Nhi.

Tần Bất Hoán lười nhác nhử mày, không hề trả lời, ngửa đầu lên uống cạn ly rượu.

"Này, ngươi là ai?" Nguyệt Nhi nhăn mày, trợn mắt nhìn nam nhân xa lạ kia.

Người nọ đứng lên, chấp tay thi lễ.

"Tại hạ Phạm Phong Đồng, là quan tuần tra của trấn Lâm Hải, truy bắt hải tặc, phụ trách duy trì trị an nơi đây." Hấn chậm rãi nói, vẫn mỉm cười với Nguyệt Nhi, tầm mắt đảo qua đội quân nương tử phía sau nàng.

"Thình thoảng, cũng truy bắt những người buôn lậu muối."

Các nữ nhân kinh ngạc thở dốc, đồng thời lùi về sau ba bước dài. Nếu không phải trong lòng vẫn nhớ đến người thân, sợ là đã sớm bỏ chạy rồi.

Phía nam sông Hoán Sa, không ai không biết tên Phạm Phong Đồng. Hấn sinh ra trong dòng dõi thư hương, nhưng lại đến trấn Lâm Hải làm quan tuần tra, trong vòng ba năm, đã trị cho đám hải tặc vô cùng ngang ngược, hung hăng sợ đến nể phục. Theo truyền thuyết, hấn đã từng thống lĩnh quân đội, giao chiến vài trận với hải tặc.

Không nhắc đến những chuyện khác, nhóm nam đinh của thôn Phụng Dương là do hấn sai người bắt giữ.

"Nơi này do ngươi phụ trách?" Nguyệt Nhi không sợ chết hỏi, hai tay chống hông, liếc Phạm Phong Đồng.

Nếu chuyện cướp ngục đã âm ỷ đến vậy, nàng chẳng cần hành sự khiêm tốn nữa, dứt khoát hướng quan tuần tra đòi người. Đắc tội nam nhân này, cùng lắm thì tất cả đoàn viên trong lao thôi!

Phạm Phong Đồng mỉm cười, gật nhẹ.

"Vậy, người đâu hết rồi?" Nàng hỏi thẳng vào vấn đề.

"Hai canh giờ trước, đã thả hết rồi."

"Thả?" Đôi con ngươi tròn xoe, suýt chút nữa thì rớt xuống.

Phạm Phong Đồng lại rót một ly rượu, rồi nhìn Tần Bất Hoán.

"Mấy ngày nay, ta và Tần huynh đã bàn bạc, còn đề xuất ra một diệu kế, nói rõ người trong thôn Phụng Dương sẽ không buôn lậu muối nữa. Phù nha ít đi một chuyện, triều đình thu được thêm chút thuế, vì sao ta không thả người chứ?"

Đám nữ nhân liếc nhìn nhau, lão bà bà tiến lên phía trước, phá vỡ sự yên tĩnh.

"Không buôn lậu muối, vậy chúng ta có thể làm gì? Thôn Phụng Dương đều là đồi núi, đâu trồng được hoa màu."

"Không phải trồng hoa màu." Tần Bất Hoán mở miệng.

Nguyệt Nhi vươn tay, chọc chọc ngực hấn.

"Vậy, ngươi bảo bọn họ ăn không khí mà sống à?"

"Có thể thay bằng cây trồng khác." Hấn nhàn nhạt nói, trong con ngươi đen lấy lóe tinh quang rồi biến mất.

"Vậy ngươi nói thử xem, đất đồi núi thì có thể trồng cái gì?"

Hấn nhếch môi mỏng, phun ra một chữ: "Trà."

Xung quanh chìm vào yên lặng.

"Trà?" Nguyệt Nhi chớp mắt, nhắc lại đáp án này.

Nếu có thể trồng trà, quả thực có thể giải quyết được khốn cảnh của thôn Phụng Dương. Lợi nhuận từ trà còn gấp nhiều lần so với thóc.

Phạm Phong Đồng kiên nhẫn giải thích: "Tần huynh đã sắp xếp tốt rồi, huynh ấy cử người đến thôn Phụng Dương xem xét, xác định khí hậu và thổ nhưỡng đều thích hợp để trồng trà, còn viết thư gửi về phương Bắc, mua trà và mời đại sư trồng trà."

Bầu không khí trong phòng dần thả lỏng, đám nữ nhân như mở cờ trong bụng, nhỏ giọng thảo luận. Tất cả đều không dám tin, thôn dân có thể thoát khỏi vận mệnh buôn lậu muối, an nhàn trồng trà. Nếu có thể thật sự trồng trà, sau này chắc chắn là khỏi lo áo cơm rồi.

Phạm Phong Đồng lại rót đầy ly rượu, từ từ đứng dậy.

"Huynh nợ ta một cái nhân tình đó, lần khác nhất định phải hoàn trả đó." Hấn nhìn Tần Bất Hoán, một hơi cạn sạch mỹ tửu, sau đó phất áo đi ra ngoài.

Chẳng biết tự lúc nào, trước cửa đã chật kín quan binh, xếp thành hàng dài, cung kính nghênh đón Phạm Phong Đồng.

Nguyệt Nhi thu toàn bộ vào đáy mắt, lén thở ra.

Ông trời ơi! Nhìn tác phong nhà binh nghiêm cẩn kia, thì những quan binh này chắc chắn không dễ đối phó. Nếu không có Tần Bất Hoán âm thầm xử lý, đừng nói là cướp ngục, chỉ sợ đến cửa đại môn cũng chẳng qua được.

Phạm Phong Đồng vừa rời đi, đám nữ nhân thôn Phụng Dương lập tức reo hò, tay nắm tay, ôm chầm lấy nhau, cao giọng thảo luận.

"Vì sao hấn chịu nghe lời người?" Nguyệt Nhi chất vấn.

"Đẹp yên nạn buôn lậu muối ở thôn Phụng Dương mới có lợi cho hấn."

Nguyệt Nhi lắc đầu, mày vẫn nhíu chặt.

"Nhưng người và hấn đâu có quen biết, hấn không có lý do gì phải nghe theo đề nghị của người."

"Chúng ta có quen biết." Hấn nhàn nhạt nói.

"Hả, các người là bằng hữu?"

Tần Bất Hoán cười như không cười, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

"Là người bảo hấn thả người?" Điều đó cũng dễ đoán thôi!

"Chuyện này cũng không lớn không nhỏ, ta chỉ thêm chút lực, nghĩ cách làm cho hấn 'nhất lao vĩnh dật*' thôi." Hấn đặt ly rượu xuống, rồi đứng lên.

*Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả, suốt đời nhàn nhã.

Nguyệt Nhi kéo ống tay áo của hấn, không chịu cho hấn rời đi.

"Kết quả, người cũng trợ giúp đó thôi!" Người này còn cố làm ra vẻ, nói toạc ra, chẳng phải giống như nàng, muốn bỏ ra chút sức mọn à.

Tần Bất Hoán nhún vai: "Chuyện nhỏ thôi."

Nàng cắn môi đỏ mọng, rơi vào trầm tư, hai tay nắm lại, lần đầu tiên nhận thấy rõ sự khác nhau giữa hai người.

Không! Tần Bất Hoán nói ngược rồi, việc nàng làm mới đúng là chuyện nhỏ, còn hấn thì làm toàn đại sự.

Nàng làm việc quá kích động, chỉ lo cứu người ra; mà hấn luôn cân nhắc kỹ càng, còn tìm con đường sống cho thôn dân thôn Phụng Dương. Khó trách phu nhân Y Vũ lại yên tâm giao chuyện này cho hấn xử lý. Không phải hấn án binh bất động mà là làm việc cẩn trọng, vừa ra tay là có thể giải quyết gọn mọi chuyện.

Nhìn xem, hấn chẳng những nghĩ ra biện pháp, còn mua trà, mời đại sư trồng trà, suy nghĩ rất chu đáo cho mọi người. Xem ra, hấn không hề xấu, lúc trước nàng mắng hấn lãnh huyết vô tình là trách oan hấn rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng có chút tức giận rồi.

"Trong lòng người có chủ ý, sao không nói cho ta biết?" Nàng chu đôi môi đỏ mọng.

Tần Bất Hoán nhíu mày, không hề đáp lời.

"Này." Nàng cao giọng nhắc nhở.

"Ừm?" Hấn vẫn nhíu mày.

"Đừng có thăm mắng ta ngu dốt đó." Nàng nhận ra ánh mắt kia!

Lúc này, hấn lại nở nụ cười: "Người vô cùng nhạy cảm đấy."

Nhạy cảm?! Sao không khen nàng cực kỳ thông minh hay láu cá gì gì đó? Mà lại là nhạy cảm?

"Ý của người là ta đoán đúng rồi?" Nàng trừng mắt, gằn từng chữ, vờn đầu ngón tay, muốn chọc chọc ngực hấn.

Bất ngờ, ngón tay trắng nõn không đụng trúng mục tiêu, cách nửa thước nữa đã bị chặn lại.

Tần Bất Hoán không hề mở miệng, chỉ cúi đầu xuống, dùng ánh mắt bí hiểm nhìn nàng, trán hai người gần như đụng vào nhau.

Bàn tay nam nhân to lớn hữu lực nắm chặt tay nàng. Cảm xúc thô ráp, nóng rực theo mu bàn tay truyền đến, lực tay của hắn rất lớn, gần như là chẳng thể dao động, cũng chứng tỏ nàng mềm yếu. Cảm giác này làm cho nàng không kịp trở tay.

Nhìn tay mình bị nắm giữ, mặt Nguyệt Nhi chợt đỏ bừng.

"Buông tay ra!" Nàng khẩn trương rút tay về, không muốn để hắn nắm nữa.

Ai da, nàng đang suy nghĩ linh tinh gì vậy? Hắn nắm tay nàng chỉ vì muốn ngăn nàng thôi, tuyệt đối không thể là...

Là cái gì? Nguyệt Nhi chẳng dám nghĩ tiếp.

Mơ mộng hảo huyền là một chuyện rất vui vẻ, nhưng sự thật và ảo tưởng lại cách nhau quá xa, ngay cả hy vọng cũng không nên ôm quá nhiều. Nàng thà sống thực tế, chứ không mộng tưởng, đến khi hy vọng biến mất, sẽ không tổn thương quá sâu.

Lão bà bà vẫn chưa phát hiện ra điều khác thường, vội bước lên trước, thân mật nắm tay Nguyệt Nhi.

"Nguyệt Nhi, đừng đứng ngây ra nữa, cùng chúng ta về thôn thôi. Con bận rộn nhiều như vậy, về thôn, nhất định sẽ cảm tạ con thật tốt."

"Con đâu có giúp được gì." Nàng ngượng ngùng cười.

Lão bà bà nở nụ cười, vỗ nhẹ tay nàng.

"Ai, nếu không có con, chỉ sợ hắn sẽ chẳng đồng ý giúp đâu."

"Con nào có sức ảnh hưởng lớn đến vậy." Nàng uể oải nói, giọng nhỏ xú, đầu nhỏ gục xuống. Nàng đâu phải tuyệt thế mỹ nhân, sao có thể ảnh hưởng đến hắn chứ?

"Tiểu nha đầu, đừng nói sớm như vậy." Lão bà bà mỉm cười, kéo Nguyệt Nhi đi ra ngoài.

Đám nữ nhân đã rời đi từ sớm, vội và quay về thôn Phượng Dương gặp người thân. Nguyệt nhi bị kéo đi, trước khi rời khỏi vẫn không nhận được quay đầu nhìn lại.

Tần Bất Hoán vẫn đứng im tại chỗ, thái độ không đổi, ánh mắt không đổi, con ngươi đen sâu thăm yên lặng nhìn nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Mặt trời mùa xuân dần lộ ra khỏi đám mây, tiết trời trở nên ấm áp, dễ chịu.

Lúc thấy bức tường thành hùng vĩ của thành Hoán Sa, Nguyệt Nhi gần như muốn nhảy lên reo hò. Hai người ở lại trấn Lâm Hải vài ngày, chờ trà giống và đại sư trồng trà đến thôn Phượng Dương, sau khi giải quyết ổn thỏa tất cả mọi chuyện, mới lên đường về nhà.

Tần Bất Hoán cười tuần mã, đi trước dẫn đường, dẫn đầu tiến vào thành Hoán Sa. Nguyệt Nhi cười lừa con, đi theo phía sau như thường lệ, chỉ khác lúc mới đi ở chỗ là trong ngực nàng có cả đồng túi đồ ăn lớn nhỏ. Tài một khối lượng lớn như vậy, lưng con lừa nhỏ suýt chút nữa đã bị đè gãy luôn.

Vừa mới vào đường lớn trong thành, mọi người liền tranh nhau đi thông báo, chưa đầy một khắc, một bóng người cao lớn từ Phương phủ chạy vọt ra.

"Nguyệt Nhi, cuối cùng muội đã về rồi!" Người nọ lướt qua Tần Bất Hoán, lao thẳng tới phía trước con lừa, nhếch miệng cười với Nguyệt Nhi.

Hắn là Lôi Trướng, chủ quỹ trong đội quân Hắc Sam, thân hình cao lớn, sức lực vô hạn. Ở trên chiến trường, nhóm địch nhân nhìn thấy hắn đều sợ tới mức kêu cha gọi mẹ. Nhưng lúc này, ở trước mặt Nguyệt Nhi, hắn lại cười ngây ngô, trông vô cùng hiền lành.

"Ta đến trấn Lâm Hải chơi một chuyến." Nàng cười ngọt ngào, vụng về xoay người, nhảy xuống khỏi lừa con.

"Lôi Trướng đại ca, người có thể dắt lừa con về chuồng giúp ta không? Ta sợ nó mệt sắp chết rồi."

"Được! Không thành vấn đề." Lôi Trướng vỗ ngực, dắt lừa con, định đi vào Phương phủ.

Vừa ngẩng đầu, liền bắt ngờ phát hiện Tàn Bất Hoán đang ngồi trên lưng ngựa, híp mắt nhìn mình.

"Ừm, Tàn tiên sinh." Hắn có chút xấu hổ, gãi gãi đầu, lúc này mới phát hiện Tàn Bất Hoán ở ngay bên cạnh.

"Thành chủ bảo người đến đón chúng ta?" Tàn Bất Hoán nhíu mày.

"Hả, không phải." Lôi Trường lại gãi gãi đầu.

"Ta, ờ, ta đến đón Nguyệt Nhi."

Nguyệt Nhi cười hi hi, vươn bàn tay trắng mịn vỗ lên bả vai của hắn: "Sao rồi? Vết thương cũ trên bả vai lại tái phát à?"

"Không có, phương pháp muội dạy ta cực kỳ hữu dụng, trong thời gian mưa dầm này, cánh tay cũng không còn đau nữa." Lôi Trường lắc đầu, vẻ mặt cảm kích.

"Lão bà của ta la hét muốn cảm tạ muội, vừa nghe tin muội về thành Hoán Sa, vội vàng kêu ta tới đón muội."

"Không vội." Nàng phát phát tay, cười đến cực kỳ vui vẻ.

"Người lại làm cái gì vậy?" Tàn Bất Hoán hỏi.

Nàng chớp chớp mắt: "Hả?"

Hắn nhìn về phía Lôi Trường, hất hất đầu, ý như nhắc nhở. Nguyệt Nhi lập tức hiểu ra.

"À, trên vai Lôi Trường đại ca có vết thương cũ, cứ mỗi khi mưa dầm lại phát đau, ta chỉ dạy cho hắn phương pháp của phương bác, giúp hắn giảm đau thôi."

"Trong thành Hoán Sa, người toàn bận rộn những việc thế này sao?" Hắn nhàn nhạt hỏi.

Nguyệt Nhi nghiêng đầu nghĩ một lúc, liền nở nụ cười, trả lời vô cùng hào sảng: "Có thể giúp đỡ, ta liền cố hết sức."

Lôi Trường hơi sốt ruột, mở miệng chen ngang: "Cứ quyết định vậy đi, tối nay muội qua nhà ta dùng cơm nhé." Lệnh của thê tử khó tránh, hắn phải dậm dỏ tí mĩ.

Nguyệt Nhi há miệng, chữ 'được' còn chưa kịp thốt ra, phía sau đã có người bắt đầu hô to.

"Không được, không được, Nguyệt Nhi không được! Trở về thành là phải đến nhà ta, để cha mẹ ta làm cho nàng bộ xiêm y, coi như cảm ơn." Sư phó trẻ tuổi chuyên dẹt may, tay cảm thước vải, vội vàng chạy ra cướp người.

Phu tử dạy trong học đường, chống cây trượng gỗ, thông thả bước đến bên cạnh con lừa.

"Không được, Nguyệt Nhi đã hứa trước với lão phu, lúc trước ta bị ngã xuống ruộng, chính nha đầu đó đã cứu ta, lại còn nhảy xuống ruộng mò thư giúp ta, chẳng ngại dơ bẩn, ta còn chưa cảm tạ nó đâu." Phu tử vuốt chòm râu dài, nghiêm nghị nói.

Nhóm nữ công nuôi tằm nhìn thấy cũng sáp lại, nhưng ngại đạo lý tôn sư trọng đạo, nên không dám đắc tội phu tử. Chỉ có thể hợp sức, nhắc phu tử lên, ngăn ở bên cạnh, lúc này mới lú rú mở miệng.

"Nguyệt Nhi, muội đã về, những con tằm nhỏ muội chọn giúp chúng ta đã ấp trứng thành công rồi. Phu nhân biết muội giúp đỡ, liền nói muốn cảm tạ muội thật tốt đó!"

Mọi người vây quanh Nguyệt Nhi, không ngừng ăm ỹ, chỉ có Tàn Bất Hoán thờ ơ đứng nhìn.

Xem ra, nàng làm không ít chuyện đâu.

Nàng không phải là nữ tử khuynh quốc khuynh thành, nhưng tính cách ấm áp, nhiệt tình là tự xuất phát từ tận đáy lòng, nên dễ dàng được mọi người yêu mến. Ngay cả hắn, cũng dần cảm nhận được hương vị ngọt ngào của nàng...

Sâu trong con người đen láy hiện lên vẻ phức tạp, hắn vẫn chăm chú nhìn nàng.

Nguyệt Nhi giờ hai tay lên, tỏ ý muốn ngăn lại trận đấu khẩu này.

"Mọi người đừng cãi nhau nữa, chi bằng tối nay chúng ta tụ họp ở khách điểm đi. Coi như là mọi người giúp ta đón gió tẩy trần, ta cũng sẽ kể cho mọi người nghe những chuyện thú vị ở trấn Lâm Hải." Nàng đưa mắt lần lượt nhìn từng người một.

"Như thế được không?"

Mọi người suy nghĩ một lúc, để tránh làm tổn thương hòa khí cũng như không muốn Nguyệt Nhi khó xử, tất cả đành gật đầu đồng ý.

Tần Bất Hoán xoay người xuống ngựa, đứng sau lưng Nguyệt Nhi.

“Trước tiên để nàng về phủ đã, đợi lát nữa sẽ trả lại cho mọi người.” Hắn nói ngắn gọn, rồi liếc Nguyệt Nhi một cái, ý bảo nàng theo sau.

Nguyệt Nhi không dám chậm trễ, chạy vội lên trước, dứt khoát kéo ống tay áo của hắn.

Dọc đường đi, mọi người đều hô to tên nàng, trên môi còn nở nụ cười, tranh nhau chào hỏi. Người lớn hỏi tình hình gần đây của nàng, tiểu oa nhi nắm làn váy của nàng, âm ỉ muốn nàng ôm hôn.

Đến cả lão nhân nghiêm khắc, ít nói, rất hiếm thân thiết với người nào, lúc thấy Nguyệt Nhi trở về, cũng nở nụ cười tươi rói, chủ động mở lồng hấp, lấy vài cái bánh bao đậu, nhét vào tay Nguyệt Nhi.

Tần Bất Hoán đứng một bên, vẫn không mở miệng nói chuyện. Ánh mắt hắn vẫn dõi theo nàng, nhìn nàng chào hỏi mọi người, giống như quen biết hết dân chúng trong thành Hoán Sa.

Một lúc lâu sau, Nguyệt Nhi mới phát hiện ra ánh mắt của hắn. Nàng hơi sững sốt, hôn nhẹ đưa bé trong lòng, rồi cầm một cái bánh bao đậu đi tới.

“Đây, cho ngươi.” Nàng chia bánh bao đậu làm đôi, hào phóng đưa một nửa cho hắn.

“Cái này ăn ngon lắm đó!”

Hắn hơi nường mày, rồi cắn một miếng. Bánh bao đậu thơm ngọt được hấp bằng rượu, mùi vị ngon hơn rất nhiều so với bánh thường.

“Phải rồi, ta luôn muốn hỏi ngươi một vấn đề.” Nguyệt Nhi vừa ăn vừa nói.

“Vấn đề gì?”

“Ừm, ngươi thật sự không được sao?” Nàng thành thật hỏi.

Vấn đề này quấy nhiễu nàng rất lâu rồi! Lão bà bà ở thôn Phụng Dương lên nói cho nàng biết, nàng nghe mà má phẫn đỏ bừng, lại càng thêm lo lắng. Suốt đường đi, nàng vẫn mãi suy nghĩ, nếu Tần Bất Hoán... Ừm, không được, vậy phải làm sao đây?

Câu hỏi bất ngờ này làm cho Tần Bất Hoán ngậy người, bánh bao còn chưa kịp nuốt xuống liền nghẹn ứ trong cổ.

Khụ! Hắn mắc nghẹn rồi!

“Tần tiên sinh?” Có người phát hiện ra sự bất thường.

Tần Bất Hoán lắc đầu, đang định vận công, đẩy miếng bánh xuống bụng.

“Đề ta giúp ngươi!” Giọng nói trong trẻo của Nguyệt Nhi vang lên, thân hình tròn vo nhảy lên trước, bám vào lưng hổ của hắn, đâm thùm thụp, muốn hắn nhả miếng bánh ra ngoài.

Sức lực vĩ đại công kích sau lưng khiến hắn ho tới gấp cả người, cổ gắng nâng tay trái lên ngăn lại sự ‘hung ác’ của nàng.

“Đã khá hơn chưa?” Nguyệt Nhi thò đầu ra hỏi, vừa vặn thấy trên khuôn mặt tuần tú của hắn còn dính vụn bánh.

“A, bánh đậu!” Nàng kinh hô, rồi cúi thấp người, vô cùng tự nhiên vươn đầu lưỡi dính hương, liếm qua khóe miệng hắn.

Hành động của nàng xuất phát từ bản năng, chưa hề thông qua sự kiểm nghiệm của bộ não.

Chỉ là, cảm giác non mềm hòa quyện với mùi hương thơm ngọt bất chợt xông vào mũi, làm cho Tần Bất Hoán cứng đờ. Hắn ngẩng đầu, trừng Nguyệt Nhi, tâm như bị hút vào đôi con ngươi trong suốt kia.

Trên người nàng luôn có mùi kẹo ngọt ngào, nhiệt tình của nàng như nước hồ trong trẻo khiến người ta say mê. Nàng thẳng thắn, sôi nổi còn đơn thuần, đáng yêu hơn so với những nữ nhân hắn từng gặp. Một tấm lòng như vậy, một tính cách như vậy, bất kỳ ai cũng sẽ yêu mến nàng, bất kỳ ai...

Đừng! Như có đám pháo hoa nổ tung trong lòng, những ám muội mơ hồ trước kia đều trở nên quá rõ ràng.

Nguyệt Nhi nháy nháy mắt, sững sờ nhìn hắn, hai cánh môi thủy nộn hơi hé ra.

Hắn như bị bỏ bùa mê, không chịu được mà tiến lại gần, đôi môi nóng rực dán chặt lên cánh môi nàng, hút hết mùi vị ngọt ngào.

Hắn hôn nàng!

Giữa trưa, trên đường phố lớn của thành Hoán Sa đột nhiên yên tĩnh.

Người bán bánh không phát hiện ra bánh cháy xém.

Kẻ bán rượu chẳng hề biết rượu đổ ra.

Tên bán gà chưa biết gà đã chạy.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Trên con đường náo nhiệt nhất thành Hoán Sa, Tần Bất Hoán đang hôn Nguyệt Nhi say đắm.

Thân hình cao lớn kề sát vào thiếu nữ trong lòng, vòng tay càng siết chặt thêm. Thân thể của nàng thật mềm mại, thật nhu nhược, thật huyền diệu.

Thân hình rắn chắc như đá tảng ôm sát Nguyệt Nhi, bàn tay to giữ chặt gáy nàng, ép môi nàng dán chặt môi hắn.

"Ừm, ừm..." Nàng không thể giãy dụa, hai mắt tròn to, trong đầu trống rỗng.

Đây là sao? Đây là sao? Sao tay hắn lại ôm eo nàng? Môi của hắn sao dính vào môi nàng?

A, Tần Bất Hoán đang hôn nàng!

Vòng tay rắn chắc, hơi thở nam nhân nóng rực phả vào mặt, đều chứng tỏ đây là cảnh thực chứ không phải mơ.

Xương cốt Nguyệt Nhi dần rã rời, toàn thân không còn một chút khí lực, chỉ có thể bám chặt lấy hắn.

Đó là một nụ hôn vô cùng mãnh liệt, môi mỏng nóng rực dán chặt môi nàng, thừa dịp nàng than nhẹ, đầu lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng nàng, dây dưa với chiếc lưỡi thơm tho non nớt, hấp dẫn nàng, bức bách nàng phải có phản ứng.

Nàng run rẩy kịch liệt, hai tay đặt ở lồng ngực rắn chắc của hắn, cảm nhận sự gặm, hút mãnh liệt. Nàng chưa từng trải qua cảm giác như thế, so với chuyện thưởng thức mỹ vị, càng thêm tiêu hồn...

Hai người đều chìm đắm trong men say mang theo hương bánh đậu thơm ngọt. Nhiệt độ trên người hắn như ủi phẳng da thịt nàng, máu toàn thân như sôi trào, ngực nổi lên cảm giác kỳ lạ, ngứa ngứa, ấm áp còn có chút bối rối.

Đáng ghét, hắn cứ hôn như vậy làm cho nàng choáng váng quá đi!

Bất an dần biến mất, nàng ngượng ngừng vòng tay qua cổ Tần Bất Hoán, ngây ngô hôn trả lại hắn. Giữa lúc mông lung, còn nghe thấy tiếng gầm nhẹ phát ra từ cổ họng hắn.

Một lúc sau, Nguyệt Nhi mới mở to đôi mắt mờ sương. Đầu óc choáng váng, má phẩn đỏ bừng, trông như vừa mới uống cạn chén nữ nhi hồng.

Giữa chợ một mảnh vắng lặng, nửa điểm tiếng động cũng chẳng có. Nàng ngẩng đầu, nhìn lên trên liền thấy khuôn mặt tuấn tú của Tần Bất Hoán.

Hắn đang nhìn nàng, hai cánh tay rắn chắc vẫn ôm chặt eo nàng, môi mỏng nhếch lên, trong con ngươi đen toát ra ánh sáng kỳ dị, gương mặt tuấn tú trắng bệch.

Bách tính toàn thành đang nhìn hắn!

Nguyệt Nhi chớp mắt, vươn tay sờ mặt hắn.

"Người làm sao vậy?" Nàng có chút lo lắng, nhỏ giọng hỏi. Sao lại thế này? Đáng vẻ của hắn như là đang sợ hãi?

Nguyệt Nhi cố gắng nhớ xem vừa rồi mình có cắn hắn hay không? Không có mà, nàng chỉ dựa theo phương thức dụ dỗ của hắn, e lệ hôn trả thôi...

Ngẫm nghĩ một hồi, khuôn mặt phẩn nộ đỏ bừng như quả táo chín.

Đụng tới sự non nớt của nàng, vẻ kinh ngạc trong mắt hắn càng sâu thêm. Hắn đột ngột rút tay về giống như bị bỏng, rồi lùi nhanh về sau vài bước.

"Bịch" một tiếng, Nguyệt Nhi không chút phòng bị, ngã ngồi xuống đất.

"Á, người làm gì vậy?" Nàng hô to, cảm giác ấm áp, phấn khích lúc trước lập tức tan biến.

Tần Bất Hoán đứng im, liên tục hít sâu, đôi mắt đen nhìn chăm chăm nàng. Hắn cảm nhận được, toàn thành đang nhìn hắn, mọi đôi mắt đều nhìn thấy nụ hôn kia.

Hắn hôn nàng!

Hiện tại, cái đầu thông minh của hắn lại hoàn toàn vô dụng. Tần Bất Hoán không nói một lời, thân thể cứng ngắc, nhìn Nguyệt Nhi tròn vo.

Nàng không phải tuyệt thế mỹ nhân, càng không phải dạng khuynh quốc khuynh thành hay quyền rũ, kiều mỹ. Thế nhưng, hấn lại động tâm, còn mặc kệ ánh mắt mọi người, hôn nàng giữa thanh thiên bạch nhật.

Chưa từng có nữ nhân nào khiến hấn thần hồn điên đảo, vậy mà hấn lại vì Nguyệt Nhi mà mất đi lý trí...

Nữ nhân này có thể khiến hấn mất đi lý trí!

Tần Bất Hoán chậm chạp lắc đầu, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thân hình cao lớn hơi nghiêng ngả, từ từ lùi về phía sau, hai mắt vẫn nhìn Nguyệt Nhi chăm chăm.

Nàng phúi bụi trên người, bò dậy: "Này, ngươi là..."

Hấn nhanh chóng lùi về sau, vẻ mặt đầy kinh sợ.

Nguyệt Nhi nhú mày, vội bước lên trước, muốn hỏi cho rõ ràng.

"Tần Bất Hoán, ngươi có ý gì hả, vừa nãy..."

Lúc này, hấn liền thi triển khinh công, trong nháy mắt, đã đến bên cạnh tuần mã, đứng từ xa nhìn nàng. Nhìn dáng vẻ đó như là hạ quyết tâm giữ khoảng cách với nàng.

Hơi quá đáng đó! Nguyệt Nhi nắm chặt quả đấm, nhin xuống kích động muốn mắng chửi người, hạ quyết tâm phải bắt được Tần Bất Hoán, để hỏi cho rõ ràng!

Vì sao hấn hôn nàng? Sau khi hôn xong, lại bày ra vẻ mặt bị đá kích trầm trọng? Nàng mới là người bị trộm đi nụ hôn đầu mà!

Nguyệt Nhi xách váy lên, bịch bịch chạy qua, sắc đỏ trên mặt vẫn chưa giảm.

Chỉ thấy Tần Bất Hoán khẽ rung mình, dứt khoát xoay người lên ngựa, lấy tốc độ sét đánh kéo cương giục ngựa, xoay đầu ngựa chạy như điên về phía cổng thành.

"Báo với thành chủ: ta đến kinh thành xử lý chuyện triều đình vay tiền của Phương phủ." Hấn chẳng hề quay đầu, cao giọng dặn dò, âm thanh hùng hậu còn vang vọng quanh thành Hoán Sa. Trong nháy mắt, một người một ngựa đã chạy ra khỏi cổng thành.

Hấn, trốn, rồi!

Cảnh xuân ấm áp nhưng thành Hoán Sa lại im ắng lạ thường. Mọi người dõi theo Tần Bất Hoán đang giục ngựa phi như điên giống như phía sau có quỷ đuổi theo, phi như tên bắn về phương bắc.

Tiếp theo, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Nguyệt Nhi vẻ mặt mờ mịt, đang đứng ngây ra giữa đường. Hai mắt nàng tròn to, chẳng hề nhúc nhích như bị rút mất linh hồn.

Một lúc sau, nàng đột nhiên 'híc' một tiếng, òa khóc to. Tiếng khóc kinh thiên động địa vang vọng tận trong phủ, không ai có thể khuyên được, tiếng khóc kia càng lúc càng vang.

Y Vũ ở trong đại sảnh, đang dặn dò Xuân Bộ mang đồ ăn lên.

Hiếm khi Sở Cuồng gác lại chuyện gia cố đề, về phủ dùng bữa, nàng vô cùng lo lắng, chẳng những tự mình xuống bếp làm một lòng sủi cảo hải sản, mà còn nấu đầy một bàn đồ ăn hấn thích. Chỉ có điều, Sở Cuồng chưa thấy đâu, ngược lại Nguyệt Nhi dưới sự vây quanh của mọi người, khóc suốt suốt xông vào.

"Phu nhân!" Nguyệt Nhi khóc đỏ cả mắt, nước mắt tựa như trân châu đứt dây, tí tách rơi xuống. Nàng cúi thân nhào vào lòng Y Vũ.

"Sao vậy? Vì sao lại khóc thành thế này?" Y Vũ vội vàng mở rộng hai tay đón người.

Nếu không phải nàng thân cường thể kiện, có chút võ công thì đã bị Nguyệt Nhi hất bay rồi.

Nguyệt Nhi khóc thút thít, không có cách nào để nói chuyện, tay nắm chặt y phục của Y Vũ, mặt tròn đầy nước mắt, ra sức rúc vào lòng Y Vũ.

Y Vũ vỗ nhẹ đầu nàng, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

"Tần Bất Hoán à?" Nàng đoán rằng: tiểu nha đầu này khóc nức nở như vậy, chắc chắn có liên quan đến hấn.

Ngoài cửa có tiếng đáp nhỏ: "Ừm, hấn nói muốn tới phương bắc."

"Đến phương bắc?"

"Vâng, hấn nói muốn tới kinh thành giải quyết chuyện triều đình vay tiền."

Nguyệt Nhi càng khóc to hơn.

“Hắn chạy mất rồi!” Nàng hét to, nhớ tới hành động đáng giận của Tần Bất Hoán, lòng lại đau như cắt.

Hu hu, lúc nàng bắt đầu có tình cảm với hắn thì hắn lại chạy mất!

Y Vũ tròn mắt, vỗ nhẹ đầu Nguyệt Nhi rồi nhìn sang Từ Hương.

“Triều đình dám quyết nợ thì hoàng đế đâu còn thể diện nữa. Chuyện này để tới mùa thu bàn bạc là được, không phải hắn mới về sao? Sao đã đi vội như vậy?”

“Ừm... ngài, ngài ấy...” Từ Hương vô cùng khó xử, không biết nên giải thích thế nào.

Nguyệt Nhi ngẩng đầu, lệ tuôn như suối: “Sau khi hắn hôn ta, liền bỏ chạy luôn.” Nàng vừa khóc vừa tố cáo.

Hả? Hai mắt Y Vũ tròn to, nghi ngờ bản thân nghe lầm. Nàng nhìn Từ Hương đứng ở cửa, nhú mảy xác nhận.

Từ Hương khẽ gật đầu, xác nhận chuyện này là thật.

“Tần tiên sinh... ờm, hôn Nguyệt Nhi giữa chợ, sau đó...” Từ Hương liếc Nguyệt Nhi một cái, vẻ mặt đồng tình.

“Sau đó ngài ấy bất ngờ nhảy lên ngựa, bảo là muốn đến phương bắc. Dứt lời liền chạy mất, cũng chẳng thèm quay đầu lại.”

Y Vũ thảm máng một câu, lông mày càng nhíu chặt.

Nam nhân kia bình thường thì lý trí hơn người, vô cùng can đảm, sao bây giờ lại thành con rùa rút cổ rồi? Trong thời gian ngắn, toàn bộ thành Hoán Sa đều phát hiện Nguyệt Nhi rất tốt, một đám thanh niên vừa nhìn thấy Nguyệt Nhi đã mặt đỏ tai hồng. Đến cả Y Vũ cũng nhìn ra hiếm có cô nương nào thiện lương, nhiệt tình như thế.

Dù sao thì Tần Bất Hoán cũng là ‘chủ sở hữu’ trên danh nghĩa, vừa tuần mỹ lại tức trí đa mưu, còn là nhân vật số một trong thành Hoán Sa. Nàng đang định dùng chút thủ đoạn để kéo hai người lại gần nhau nữa đó.

Trước mặt mọi người, hắn dám hôn Nguyệt Nhi chứng tỏ còn có mắt nhìn người. Song, Y Vũ thật không ngờ, hắn lại bị đá kích sâu như vậy mà bỏ chạy.

Nam nhân có thể đối mặt với thiên quân vạn mã chẳng hề biến sắc, lại bị đánh bại bởi một nọ hôn sao?

Nguyệt Nhi vẫn không ngừng khóc, ánh mắt quét qua đồ ăn trên bàn, lập tức vờn tay theo phản xạ. Trong lòng nàng như bị khoét một cái động lớn, trống rỗng đến phát đau, đang cần đồ ăn lấp đầy.

“Hu hu, hắn chạy rồi, hắn chạy mất rồi!” Nàng vừa khóc vừa nhét cái chân bò câu ngũ vị béo mập vào miệng.

“Nguyệt Nhi bình tĩnh đi.” Y Vũ dỗ dành.

Nguyệt Nhi không nghe, vẫn tiếp tục khóc, cũng liên tục ăn, hóa bị phần thành sức ăn.

“Hu hu, chúng ta đã hôn rồi mà!” Mặc dù nguyên nhân là do nàng luyến tiếc mấy cái bánh đậu, kiên quyết liếm môi hắn, nhưng nọ hôn đó là do hắn chủ động mà...

Khổ sở trong lòng làm cho hai tay nàng tự động tiến về món tiếp theo. Nàng bung ngay bát canh đậu hũ hạnh nhân lên, há mồm uống sạch.

Y Vũ nhìn mà đau lòng, song chẳng thể ngăn được. Đó là món Sở Cuồng thích nhất, nếu như không thấy món này, chắc chắn hắn sẽ mất vui. Nàng bắt đầu hoài nghi Nguyệt Nhi vào đây không phải để khóc lóc kể lể mà là tới giành ăn.

“Nguyệt Nhi đừng khóc nữa, ta sẽ quyết định giúp muội nhé?” Y Vũ nhẹ giọng nói, không nhìn dám chén bát ngồn ngang trên bàn nữa, để tránh đau lòng.

Nâng hai mắt đầm lệ, miệng vẫn nhét đầy khoai môn cuộn chiên giòn.

“Quyết định thế nào? Hắn đã chạy rồi!” Nàng hàm hồ nói, hơi thở còn vương hương khoai môn.

Y Vũ cười thần bí, rồi lấy miếng khoai môn cuộn từ trong tay Nguyệt Nhi ra, cầm khăn tay, lau sạch vụn bánh trên tay nàng.

“Đúng vậy, bây giờ hắn chạy rồi, nhưng ta cam đoan với muội, không bao lâu nữa hắn sẽ quay về thôi.”

Tần Bất Hoán thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần cho hắn chút thời gian để hồi phục lý trí, hắn sẽ tự nhiên hiểu ra ước muốn thật sự trong lòng mình.

Nguyệt Nhi ngừng ăn, vẻ mặt nghi ngờ: “Hắn thật sự về sao?”

“Ta bảo đảm.”

Nàng cúi đầu, cắn môi đỏ mọng: “Hắn mà về, ta sẽ không để ý tới hắn nữa.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Thật sao?” Y Vũ trêu chọc.

“Thật!” Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Nguyệt Nhi cũng không dám xác định.

Tuy hắn rất đáng ghét lại kém cỏi, nhưng con người và nụ hôn của hắn đã in sâu trong lòng nàng, nàng thật sự không thể ngừng nghĩ đến hắn. Nụ hôn đó đã sớm gieo hạt mầm yêu thương vào lòng nàng.

Hiện tại, nhớ về hắn, không chỉ có oán giận mà còn vô cùng mâu thuẫn.

Y Vũ mỉm cười, khẽ lắc đầu, tầm mắt nhìn về Từ Hương.

“Di Hương, nhìn muội ấy khóc tới bản hết cả xiêm y, phiền người đun ít nước nóng để muội ấy tắm rửa rồi nghỉ ngơi.”

Từ Hương gật đầu, dẫn Nguyệt Nhi đang nước mắt đầm đìa, rời đi.

Sau khi cửa đóng lại, Y Vũ liền bước tới trước cửa sổ. Vừa nghĩ đến dáng vẻ chật vật chạy ra khỏi thành Hoán Sa của Tần Bất Hoán, nàng liền không nhịn được cười. Nếu không phải vì thân phận phu nhân, nàng nhất định sẽ bật cười to rồi.

Ngay cả kẻ thông minh nhất cũng khó có thể thoát khỏi lưới tình nha!

Trăng sáng vàng vạc, đêm xuân ấm áp.

Ban đêm yên tĩnh, tất cả người trong Phương phủ đều chìm trong giấc ngủ say. Chỉ có một mình Nguyệt Nhi ở lại trong viện của Tần Bất Hoán.

Lúc hắn còn ở đây, tuy không hay phát ra tiếng ‘hừ’ lạnh nhưng lại có cảm giác tồn tại mãnh liệt. Cho dù hắn không để ý tới nàng, song nàng vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ. Hiện tại hắn đi mất, gian phòng này thật vắng lạnh.

Nàng mài mực, lấy một tờ giấy Tuyên Thành, trải rộng ra bàn, dùng bút lông viết thư gửi ‘Son trang Dương Liễu’ báo bình an. Không muốn để cho đám tỷ muội lo lắng, nàng chỉ dám vẽ một khuôn mặt tươi cười trên giấy, tốt khoe xấu che.

Sau đó, nàng lại lấy một tờ giấy Tuyên Thành khác, vẽ từng cái vòng tròn. Tương tự chẳng thể nào gửi được, đành vẽ vòng tròn mình họa.

Hắn không có ở đây, tâm nàng giống như thiếu mất một mảnh, có vẻ như thế nào, cũng chẳng thể họa tròn được.

Vẽ rồi lại vẽ, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, thấm ướt tờ giấy Tuyên Thành.

Đêm khuya tĩnh lặng, Nguyệt Nhi nằm úp sấp lên bàn, khẽ nấc lên.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Tháng tám vào hạ, cả phương bắc đều trở nên oi bức, mồ hôi đổ như mưa. Một người một ngựa, từ phương nam tới phương bắc.

Người cưỡi ngựa chính là người đưa tin của thành Hoán Sa, trước kia cũng là một người trong đội quân Hắc Sam, là huynh đệ của Tần Bất Hoán. Hắn nhận lệnh đến kinh thành, trên đường phố náo nhiệt, thúc ngựa rẽ vào một dinh thự mỹ lệ mà trang nhã.

Nơi đây chính là một trong những sản nghiệp của Phương phủ, phu thê thành chủ vào kinh, đều ở chỗ này. Phòng tuy nhỏ nhưng lại rất trang nhã, tinh tế, có chút xa hoa, cho dù là phú thương hoàng tộc cũng chẳng thể sánh bằng.

Hắn xuống ngựa, xách tay nải, đi vào đại sảnh.

Chính giữa đại sảnh, Tần Bất Hoán đang ngồi ở vị trí chủ vị, hắn vận áo bào màu xanh thẫm, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc, mắt hơi híp lại, nghe báo cáo về sinh ý khắp kinh thành.

"Hai tuần nay, các nữ nhân trong kinh thành đều tranh nhau mua y phục màu xanh lam, mấy gian bố y, tơ lụa, vải dệt đều cung không đủ cầu." Một người nam nhân đang đứng báo cáo, rồi mở những sổ sách đã được tính toán kỹ lưỡng cho Tần Bất Hoán xem qua.

"Đã biết nguyên nhân chưa?" Hần nhàn nhạt hỏi.

"Là do Lý Cẩm Nương của 'Điền Thủy trang' ở thành bắc tạo nên. Nàng sinh ra đã kiêu diễm, quyến rũ, lại biết ăn vận, mỗi lần có y phục mới là đám nữ nhân liền bất chước theo."

Tần Bất Hoán ngẩng đầu, trong đôi con ngươi đen láy là sóng nước xao động.

"Điền Thủy trang' cũng hay bàn sinh ý với chúng ta?"

"Vâng, Tần tiên sinh đã gặp qua vị Lý Cẩm Nương kia rồi."

Mây rậm nhều chặt, hần cố gắng nhớ lại.

Phải rồi, hần đã từng gặp qua nữ nhân đó. Mấy ngày qua, Lý Cẩm Nương thiên kiều bá mị luôn đi theo phụ thân, đã vào đây mấy lần rồi. Ngoài miệng thì nói lo nghĩ cho sinh ý trong nhà, nhưng đôi mắt hoa đào quyến rũ kia vẫn luôn lưu luyến trên người Tần Bất Hoán.

Nàng phong hoa tuyết đại, ánh sáng kiều diễm bắn ra tứ phía, thậm chí còn đẹp hơn Y Vũ. Theo lý thì hần nên cảm thấy hứng thú với nàng mới đúng..Chỉ là, lúc đầu có chút kinh diễm rồi lập tức biến mất, tầm mắt của hần tự động chuyển đi, chẳng chút lưu luyến. Ngay cả khi nàng ta đã tự hạ thấp địa vị, ra sức bắt chuyện, cũng không thể khơi dậy được hứng thú của hần.

Không phải hần đã hạ quyết tâm phải lấy được mỹ nhân đệ nhất thiên hạ sao? Nhưng hiện tại, mỹ nhân đã xuất hiện trước mặt, hần lại vô tâm theo đuổi. Tâm của hần sớm đã đặt ở nơi khác rồi!

Ban đêm, hần ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ cần thấy mặt trăng sáng trong, sẽ nhớ ngay tới thiếu nữ tròn trịa kia. Sự hồn nhiên, lương thiện, sôi nổi cùng với thân thể ấm áp, mềm mại và cánh môi ngọt ngào của nàng..

Gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ nôn nóng, hần thăm cẩn rặng một cái, ra sức xua hết đáng vẻ chán kinh của mình trước khi chia tay nàng ra khỏi đầu.

Người từ đầu đến cuối vẫn đứng ở cửa đại sảnh, liền bước nhanh vào.

"Sao rồi, thiếu tư lự màu nào vậy?" Hần hỏi, mặt mũi cười áo choàng dính đầy bụi đường.

"Màu xanh lam."

"Đơn giản thôi, khi ta về thành Hoán Sa, sẽ báo cho phu nhân biết, muốn bao nhiêu cũng có." Người nọ khì khải nói, rồi từ trong tay nải lấy ra một cái hộp gỗ, đẩy về phía Tần Bất Hoán.

"Đây là rau cải ướp muối được làm từ mùa xuân, phu nhân bảo ta mang tới cho ngài. Phu nhân nói, phu nhân vẫn nhớ ngài thích ăn cái này."

"Là muối ấy bảo người đến?" Tần Bất Hoán nhàn nhạt hỏi.

"Phu nhân nói, ngài đã ở lại kinh thành hơn bốn tháng, phu nhân có chút lo lắng nên bảo ta tới xem."

"Sinh ý xử lý rất thỏa đáng, không cần lo lắng." Người nọ gãi gãi đầu: "Phu nhân còn nói.."

Tần Bất Hoán nhún mày, không hề hé răng.

"Phu nhân nói, nàng không lo sinh ý mà là ngài." Người nọ đáp lại, trong lòng âm thầm bội phục.

Woa, phu nhân đúng là liệu việc như thần, ngay cả câu trả lời của Tần tiên sinh, phu nhân cũng biết rõ ràng.

Khuôn mặt tuấn tú cứng nhắc, khóe miệng hơi giật giật.

Phượng Y Vũ trở nên dịu dàng như thế từ bao giờ vậy? Chẳng những phái người vượt ngàn dặm xa xôi đưa đồ ăn tới, còn ân cần hỏi han, so với người thân còn chu đáo hơn.

"Muối ấy còn nói gì nữa?" Trực giác nói cho hần biết, chắc chắn nữ nhân kia đang giờ trò.

"Phu nhân bảo ta mang hộp gấm tới, dặn nhất định phải giao tận tay ngài." Người nọ vô cùng thận trọng, từ trong ngực lấy ra một bao vải dày.

Dưới mấy lớp vải là một hộp gấm hình chữ nhật trang nhã, tinh xảo, trên nắp hộp có một cái khóa bạc xinh xắn, có khắc ấn tín của thành Hoán Sa.

Tần Bất Hoán nhận lấy hộp gấm, đầu ngón tay hơi vận khí, chỉ nghe 'cạch' một tiếng, khóa bạc bị đánh gãy, hộp gấm liền bật mở.

Dưới đáy hộp gấm lót một tấm vải nhung màu hồng, ở chính giữa là một tấm thiệp mời.

Là thiệp mời của Nguyệt Nhi!

Trong nháy mắt, hô hấp của hắn chợt ngừng lại, sắc mặt chuyển thành tái mét.

“Đây là cái gì?!” Tiếng rống vĩ đại vang lên, suýt chút nữa là phá tan nóc nhà.

Hắn lập tức đứng dậy, một tay nắm chặt y phục của kẻ xui xẻo kia, đôi mắt hồ mở to trừng đối phương.

Nàng phải thành thân sao? Nguyệt Nhi của hắn phải gả cho nam nhân khác?!

“Ồ... cái này...” Người nọ rụt rụt cổ, sợ đến mức run lấy bầy.

Má ơi, Tàn tiên sinh trước mặt giống như bị quỷ ám, vẻ mặt hung dữ, đầu còn đáng vẻ hữu lễ ngày thường nữa?

Tất cả đều cảm nhận được con phong ba này không hề nhỏ, mọi người giống như chim cút vội trốn sang hai bên, không dám bước ra.

“Nói!” Bàn tay hữu lực, điên cuồng lắc.

Người nọ toàn thân đau nhức, hắn hoài nghi nếu còn không mở miệng thì sẽ bị đứt thành 18 khúc, nên vội vàng mở lời.

“Là, là công tử thành Cẩm Tú, vài ngày trước đã tới phủ cầu thân...”

Con người đen nheo lại, lửa giận tuôn trào: “Hắn muốn thành thân cùng Nguyệt Nhi?”

Người nọ cẩn thận gật đầu.

“Còn nữ nhân đáng chết kia cứ như vậy mà gả Nguyệt nhi đi?” Hắn nguy hiểm hỏi, tức giận đã chuyển thành sát ý.

Hiện tại, kẻ xấu số bị xách lơ lửng giữa không trung giống như một khối thịt treo cao, ra sức lắc đầu.

“Không, phu nhân nói, chuyện này phải đợi ngài về bàn bạc, nàng chỉ in trước tấm thiệp mời đề người xem có hợp không thôi.” Hắn thật khóc không ra nước mắt, trong lòng thâm oán giận Phuong Y Vũ.

Hu hu, phu nhân gạt người ta, còn nói Tàn tiên sinh sẽ tiếp đãi hắn vô cùng ‘nồng nhiệt’ nữa!

Bàn tay nắm chặt bất ngờ buông ra, người nọ liền ngã xuống đất. Hắn vội vàng bò về phía cửa, chạy thục mạng, không dám ở lâu.

Tàn Bất Hoán nắm tay thành quyền, đứng bất động giữa đại sảnh.

Ý của Phuong Y Vũ vô cùng rõ ràng, nàng chỉ dùng một mưu kế nhỏ, muốn bức hắn quay về thành Hoán Sa. Tấm thiệp mời kia là muốn ám chỉ, nếu hắn không quay về, sẽ gả Nguyệt Nhi ra ngoài.

Tuy thành Cẩm Tú có chút thua kém so với thành Hoán Sa, nhưng cũng là thành lớn số một số hai ở phương nam. Không ít khuê nữ phương nam đều coi những công tử của thành Cẩm Tú là con rùa vàng, mơ tưởng muốn bay lên ngọn cây làm phượng hoàng. Mà tên kia lại nhìn trúng Nguyệt Nhi, muốn thú nàng làm thê tử.

Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi của hắn...

Cảm giác chua xót, ghen tuông không ngừng quay cuồng trong lòng ngực Tàn Bất Hoán, báo hiệu cho một cơn giông bão. Nghĩ tới chuyện Nguyệt Nhi phải gả cho nam nhân khác, hắn liền phẫn nộ đến mức muốn giết người.

Tấm thiệp mời trong tay hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết, nháy mắt đã bị vo thành một cục.

“Chuẩn bị ngựa.” Hắn lạnh lẽo nói, trong lòng đã hạ quyết định.

Một người hầu nổi lên dừng khí, đứng từ xa hỏi: “Ừm, Tàn tiên sinh định đi đâu ạ?”

“Thành Hoán Sa.”

Về thành Hoán Sa, không chỉ có Tàn Bất Hoán mà trang chủ Lý Hạo của ‘Điền Thúy trang’ cũng theo đuôi tới. Máy chiếc xe ngựa hoa lệ đi theo phía sau, chậm rãi quay về phương nam.

Lý Hạo có quan hệ buôn bán với Phuong gia nên hàng năm vẫn hay tới phương nam, mua hoa quế mùa thu. Chỉ là lần này, đến cả viên ngọc quý trên tay hắn cũng mang đi theo.

Đội ngựa thò vãn chưa dừng lại, nam nhân trên lưng tuần mã đã nhảy xuống, vội vàng chạy vào Phuong phủ. Đám người hầu nhìn thấy hắn đều tròn tròn mắt, thì thầm với nhau, còn có mấy cái chân như được bôi dầu, vội vã chạy đi mật báo.

Tàn Bất Hoán về rồi! Ở trước mặt mọi người hôn Nguyệt Nhi, lại ‘chạy án’ mất mấy tháng, cuối cùng hắn cũng trở lại, đây chính là đại tin tức đó!

Hắn chẳng coi ai ra gì, đi thẳng vào đại sảnh, vẻ mặt hung tợn, hoàn toàn khác hẳn với đáng vẻ ôn hòa lúc trước.

“Nguyệt Nhi đâu rồi?” Nhìn người ngồi ở đại sảnh, hắn trực tiếp hỏi.

Phương Y Vũ đặt cuốn sách xuống, hơi mỉm cười.

“Huynh về rồi à? Là hai hộp cải dầu ướp muối đó đã gọi lên cảm xúc nhớ cổ hương, mới khiến huynh bỏ kinh về sao?” Nàng trêu chọc.

“Nàng ấy đâu?” Tần Bất Hoán gần từng chữ, sắc mặt càng thêm khó coi.

“Ai cơ?” Y Vũ giả ngu.

“Đừng có khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta.” Hắn lạnh lùng nói.

“Mới đó mà đã không đợi được à? Sao huynh không nghĩ Nguyệt Nhi phải đợi hơn bốn tháng rồi?” Y Vũ không chút sợ hãi, cầm lấy bút chu sa, thông thả phê duyệt sổ sách.

“Nàng ấy đợi ta?” Mày rậm nhừ chặt, tim hắn bỗng nhiên nhói đau.

Không thể phủ nhận, hắn thật sự đã quá tàn nhẫn với Nguyệt Nhi. Sau khi hôn nàng xong, liền quay đầu bỏ đi, chắc chắn nàng sẽ rất đau lòng và mệt mỏi.

Y Vũ lườm hắn một cái, bình thần nói: "Huynh vừa rời đi, hàng đêm trong phủ vẫn nghe thấy tiếng khóc của muội ấy." Âm thanh kia thật sự làm cho người ta mất ngủ đó!

"Ta cần thời gian để suy nghĩ." Tần Bất Hoán cứng ngắc đáp.

Y Vũ mỉm cười, nghiêng người ra trước, vô cùng hứng thú nhìn hắn.

"Rất rung động đúng không? Huynh không thể ngờ, bản thân lại..."

"Im miệng!" Hắn lớn tiếng quát.

Nàng nhún vai, không tiếp tục vuốt râu hờn nữa, chỉ là nụ cười vẫn giữ nguyên.

"A, tức giận rồi!" Y Vũ lăm lăm, tiện tay phê vài nét bút vào sổ.

Trong phòng chìm vào tĩnh lặng, Tần Bất Hoán híp mắt, nhìn chằm chằm Y Vũ một lúc lâu, mới mở miệng.

"Chuyện của tiểu tử thành Cẩm Tú kia là như thế nào?" Nghĩ đến tám thiệp mời kia, hắn liền tức giận.

"Ai, chẳng phải ta đã nói với huynh rồi sao? Hắn tới cửa cầu thân mà!" Y Vũ rũ mắt xuống, che đi ý cười đọng đầy đáy mắt.

"Thiếu niên đó huynh cũng từng gặp qua, hắn tri thư đạt lễ, nhân hậu thiện lương, còn có gia tài bạc vạn, là thành chủ tương lai của thành Cẩm Tú." Nàng chọn toàn lời hay ý đẹp, mặc kệ sắc mặt tái mét của Tần Bất Hoán.

"Hắn gặp Nguyệt Nhi rồi?"

"Gặp rồi." Y Vũ gạt đầu, biết ngọn lửa đã bùng cháy, lại tiếp tục quạt gió đốt lửa.

"Hơn hai tháng trước, hắn đến phủ bá phòng, không may nhiễm phòng hàn, nên phải ở lại đây. Trong lúc ốm đau, Nguyệt Nhi có chăm sóc hắn, nên đã nảy sinh tình cảm."

Đôi mắt đen hơi nheo lại.

"Nguyệt Nhi cũng có ý với hắn?" Hắn khàn giọng hỏi.

"Cái này phải hỏi muội ấy." Y Vũ vòng vo đáp.

"Được lắm." Ngoài miệng nói vậy, nhưng vẻ mặt dọa người của Tần Bất Hoán lại chẳng chút liên quan đến chữ 'được' kia.

Y Vũ tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Đối phương nói, bất kể Nguyệt Nhi có bộ dạng gì, hắn đều thích cả."

"Ánh mắt rất khá." Những lời này như được rít qua kẽ răng.

"Vậy là huynh đồng ý mối hôn sự này rồi?" Y Vũ nhún mày.

Tần Bất Hoán lắc đầu, ngoài cười nhưng trong không cười, đáng vẻ có chút hung tợn: "Đáng tiếc, ta không đồng ý. Nguyệt Nhi đã gả đi rồi, nếu hấn bằng lòng, có thể tới uống ly rượu mừng."

"Ai?" A, gả cho ai vậy, sao nàng không biết nhỉ?

"Ta."

Sâu trong Phụng phòng, đình viện cũng không thay đổi nhiều lắm, Tần Bất Hoán đẩy cửa gỗ ra, đi vào chỗ ở của mình. Sân viện vô cùng sạch sẽ, không có lá rụng hoa tàn, nhìn qua cũng biết có người thường xuyên quét dọn.

Trong thư phòng, sách vở, nghiên mực vẫn đặt ở chỗ cũ.

Hắn cúi áo choàng, mày nhíu chặt, đang nghĩ xem có nên lập tức đi tìm Nguyệt Nhi không.

"Tần tiên sinh." Giọng nói yếu điệu truyền tới, kèm theo một làn hương ngọt ngào làm cho xương cốt người nghe mềm nhũn.

Hắn quay đầu, vừa thấy Lý Cẩm Nương không mời tự đến, mày càng nhíu chặt hơn.

"Lý cô nương." Hắn lạnh nhạt gật đầu.

"Gian phòng này lớn quá, ta bị lạc đường rồi." Lý Cẩm Nương vô tội nói, chớp chớp đôi mắt đẹp, ánh mắt lướt một vòng quanh phòng.

"Chỗ dành cho khách ở phía nam." Tần Bất Hoán nhàn nhạt nói, có ý đuổi khách.

Lý Cẩm Nương lại không nghe ra, tự mình ngồi xuống, đáng vẻ uyển chuyển, tao nhã, nhất cử nhất động đều tản ra sức quyến rũ vô hạn, như đã luyện trước gương đồng hàng trăm lần.

"Mấy ngày xóc nảy, chân của ta đau quá, đi không vững nữa." Á nhẹ nhàng nói, rồi mỉm cười khích lệ với hắn.

Đáng tiếc, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, hắn chẳng thêm để ý đến Lý Cẩm Nương, đôi mắt chìm ung đảo loạn quanh phòng, như muốn tìm người.

Lần thứ hai cửa gỗ bị đẩy ra, tiếng chân nhỏ nhặt đi về phía thư phòng. Đó là một thiếu nữ nhỏ xinh, vận bộ váy gấm mà nguyệt nha, bên eo thắt một sợi dây lụa màu đỏ tươi, ngũ quan thanh tú mà ưu nhã. Đôi mắt ngập nước khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy thư thái trong lòng.

Nàng xách giỏ gỗ, đi đến trước cửa, lúc nhìn thấy Tần Bất Hoán, vẻ mặt thoải mái lập tức biến thành hờ hững.

Ánh mắt nóng rực của hắn biến thành thất vọng, chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái liền thu hồi tầm mắt.

Chết tiệt, hắn còn tưởng là Nguyệt Nhi chứ...

"Người phụ trách quét dọn nơi đây?" Tần Bất Hoán hỏi, cho rằng thiếu nữ này là nha hoàn phụ trách quét dọn.

Nàng ngây ngốc gật đầu, thủy mâu vẫn dõi theo hắn.

"Làm tốt lắm." Hắn gật đầu tỏ ý khen ngợi, tiếp tục chuyển đề tài.

"Nguyệt Nhi đâu?" Đây là chuyện hắn muốn biết nhất.

Thiếu nữ tròn to mắt.

"Người mới vào phủ à?" Hắn mắt kiên nhẫn hỏi, rồi liếc nàng một cái, cảm thấy nha hoàn này thật chậm chạp.

Hai mắt nàng càng tròn to, vẫn không mở miệng.

Tần Bất Hoán rủa thầm một tiếng, không hỏi nữa.

Thiếu nữ hít sâu một hơi, bước lên trước, rót trà cho hắn, hai tay trắng nõn hơi run rẩy. Nàng buồm mí mắt, kiềm chế kích động muốn ngắm hắn.

Hắn không hề nhận ra! Hắn lại không nhận ra nàng chính là Thi Nguyệt Nhi!

Hơn bốn tháng trước, sau khi Tần Bất Hoán chạy trốn trước mặt mọi người, nàng tỉnh táo lại liền tương tư khôn nguôi. Nàng rất nhớ hắn, càng nghĩ càng nhớ, càng nhớ càng ăn, lúc ấy, dạ dày của nàng giống như một cái động không đáy.

Cuối cùng, lúc trong thành đối mặt với nguy cơ thiếu hụt lương thực, Nguyệt Nhi đã ăn đến hồng dạ dày.

Nàng nằm trên giường rên rỉ gần một tháng, ngoại trừ cháo trắng, những món khác vào miệng liền nôn hết ra. Tất cả đều nhờ di hi sắc thuốc, điều dưỡng thay thế, mới nhặt về một cái mạng cho nàng.

Qua cơn bạo bệnh, thân thể tròn vo kia giống như quả bóng bị rút sạch hơi, nhanh chóng gầy rộc đi. Vì điều dưỡng thân thể cho nàng, mỗi ngày dì Hi đều tận lực sắc thuốc, nắm bóp mũi nàng, rót thuốc vào miệng nàng. Lại còn chuẩn bị một thùng nước thuốc, nóng hằm hập, bắt nàng mỗi ngày ngâm nửa canh giờ.

Sau khi khỏi bệnh, khẩu vị của Nguyệt Nhi bị giảm sút mạnh. Lúc thấy nàng để lại nửa bàn đồ ăn, dì Hương vô cùng kinh hãi, vội chạy đi báo cáo Y Vũ, nàng còn tưởng rằng Nguyệt Nhi vẫn chưa khỏi bệnh.

Nguyệt Nhi mà lại bỏ thừa thức ăn à! Chẳng lẽ trời sắp đổ huyết vũ rồi?

Cũng không biết có nên gọi là trong họa có phúc không nữa? Thân thể tròn vo kia dần trở nên nhỏ xinh, gương mặt tròn xoe biến thành mặt trái xoan, cằm thon gầy, đôi mắt to tròn khiến người ta vô cùng thương tiếc.

Mọi người đều nói nàng trở nên kiều diễm, nhưng nàng chỉ cần ánh mắt của một người. Bây giờ, tuy hán đã quay về, nhưng lại không nhận ra nàng!

Vốn đang giận đến phát run, nhưng ngấm kỹ lại, Nguyệt Nhi liền cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Tần Bất Hoán không nhận ra nàng, phải chăng là vì nàng thật sự quá khác biệt so với lúc trước? Hiện tại, có phải nàng biến thành mỹ lệ rồi?

Cảm xúc chờ mong, lúc nhìn thấy Lý Cẩm Nương lập tức tan thành mây khói.

Ài, nàng hưng phấn cái gì chứ? Cho dù nàng thật sự trở nên mỹ lệ, nhưng vẫn kém xa vị mỹ nữ thiên kiều bá mị trước mắt này!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo bị kín một tầng u oán, không hề phát hiện, cặp mắt sắc như chim ưng kia đang đắm chiều nhìn mình.

Lý Cẩm Nương hé đôi môi đỏ mọng, cười duyên dáng.

“Ta không ngờ, đến phương nam lại mệt như vậy, biết trước sẽ chẳng tới chọn tơ lụa rồi.” Á than phiền, âm thầm ám chỉ, vì hán mà ả phải bỏ ba đường dài.

Nghe thấy tin hán phải về phương nam, trong lòng Lý Cẩm Nương vô cùng gấp gáp. Chọn tơ lụa chỉ là cái cớ, bất kỳ ai cũng nhìn ra được, là ả theo đuôi hán.

“Người có thể không đến mà.” Tần Bất Hoán thân nhiên nói, ánh mắt vẫn dõi theo nha hoàn già bộ cầm khăn lau dọn trong góc, nhưng thực ra là đang dưng tai nghe lén.

Động tác pha trà kia, cử chỉ lau bàn kia, vẻ mặt cẩn thận lúc nghe lén kia... từng cái giờ tay, nhắc chân đều khiến cho hán cảm thấy nhàn nhạt quen thuộc.

Nụ cười của Lý Cẩm Nương lập tức cứng đờ.

“Tơ lụa trong kinh thành ta đã chọn hết, đích thân tới thành Hoán Sa chọn lụa, tuy hơi vất vả song lại rất đáng giá.” Mắt thấy hán không chút cảm kích, ả lại chuyển đề tài vào tơ lụa.

Gương mặt tuấn mỹ của Tần Bất Hoán làm cho ả thần hồn điên đảo, sự lãnh đạm của hán càng khiến ả mê muội. ả kiên định nghĩ rằng, sự lãnh đạm đó chỉ tồn tại vì ả thôi.

Hiện tại, hán còn chẳng thèm đáp lời, ánh mắt vẫn không rời tiểu nha hoàn kia.

Về mặt Lý Cẩm Nương càng cứng ngắc, hai tay trong áo nắm chặt lại, từ khi sinh ra đến nay, ả chưa từng bị nam nhân vắng vẻ như thế. Có ả ở đây, hán ta không hề nhìn, lại dám nhìn chăm chăm vào tiểu nha hoàn kia!

Chỉ là một tiểu nữ nhân non nớt, có vài ba phân tư sắc, sao hán có thể chuyên tâm như vậy?

Tự tôn của nữ nhân, nhất là tự tôn của mỹ nữ, tuyệt đối không thể bị tổn thương!

Không cam lòng bị lạnh nhạt, trong mắt Lý Cẩm Nương hiện lên hận ý, nhưng vẫn duy trì vẻ tươi cười. ả tao nhã nhắc tay lên, vẫy vẫy Nguyệt Nhi.

“Người qua đây, rót trà cho ta.” Giọng nói vô cùng êm tai song lại khiến người ta không dám khen tặng.

Nguyệt Nhi dừng động tác, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn chậm rãi bước qua.

Hừ, kể cả phu nhân Phương Y Vũ cũng chưa từng dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với nha hoàn và người hầu trong phủ đâu! Nàng lắm bả trong lòng.

Nguyệt Nhi từ từ cầm một cái chén lên, nhắc ấm trà, rồi lên đánh giá Lý Cẩm Nương.

Phải thừa nhận, tuy thái độ của nữ nhân này không tốt, nhưng lại rất xinh đẹp. Đây chính là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ hán chọn sao?

Cảm giác chua xót và cay đắng sau hơn bốn tháng ly biệt, lại trỗi dậy trong lòng nàng.

Không phải đã tự nói với bản thân, đừng ôm ấp bất kỳ hy vọng gì với hấn sao? Tuy nàng đã gầy đi, cũng kiều diễm hơn, nhưng chắc chắn vẫn chưa đủ để lọt vào mắt hấn.

Trong lòng rối loạn, nàng không để ý tới dưới chân đột nhiên xuất hiện một chiếc giày thêu, cản trở bước chân của nàng. Nguyệt Nhi vừa bước đến, liền bị vấp ngã.

“Á!” Nguyệt Nhi khê kinh hô, thân thể lung lay ngã về phía trước, ấm trà trong tay cũng bị hất bay. Toàn bộ nước trà trong ấm đều văng ra theo hình vòng cung, ‘rầm’ một tiếng, giội hết lên tay áo của Lý Cẩm Nương.

Nàng thấy rất rõ, chiếc giày thêu kia là cố ý cản trở nàng!

Ngẩng mặt lên, Nguyệt Nhi xin thề, đã thấy vẻ hung ác thoáng qua trong mắt Lý Cẩm Nương. Vẻ mặt đó lập tức khiến cho dung mạo tuyệt mỹ của Lý Cẩm Nương giống như đêm tối đáng sợ.

Lý Cẩm Nương nhấc ống tay áo ướt sũng lên, khề cán môi, kiềm chế ý cười, định tát Nguyệt Nhi một cái.

Mắt thấy bàn tay nhỏ nhắn nhưng lực đạo vô cùng lớn kia sắp vung tới trước mặt, lại nhìn vẻ mặt độc ác của Lý Cẩm Nương, Nguyệt Nhi liền biết ả ta chắc chắn sẽ dùng hết lực, nếu bị đánh trúng thì sẽ rất đau!

Dưới tình thế cấp bách, Nguyệt Nhi sợ hãi la to: “Tần Bất Hoán!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trong nháy mắt, tất cả đều kết thúc.

Tần Bất Hoán ra tay nhanh như chớp, tay trái kéo Nguyệt Nhi vào lòng, tay phải giữ chặt cổ tay của Lý Cẩm Nương. Hai nữ nhân chỉ cảm thấy hoa mắt, chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, đã bị hấn giữ lại rồi.

"A, đau quá!" Lý Cẩm Nương hét chói tai, cổ tay bị một lực lớn nắm chặt, rất là đau. ả ta được nuông chiều từ bé, đừng nói là đánh, ngay cả mắng cũng chưa từng.

"Cái tát này của ngươi mà ở trên mặt nàng, sẽ càng đau hơn đó." Hấn lạnh lùng nói, buông tay phải ra, liếc ả một cái đầy cảnh cáo. Trong đôi con ngươi đen kia chứa đầy vẻ nguy hiểm và tàn khốc, chỉ cần lướt qua, cũng khiến người ta run rẩy.

Ánh mắt lạnh lẽo làm cho Lý Cẩm Nương đang xoa xoa cổ tay đỏ ửng vô thức lùi về sau vài bước. Hai mắt ả phiếm hồng, run lấy bầy, tuy rất uất ức và phần nộ nhưng chẳng dám nói nửa lời.

Đôi mắt u ám liếc Nguyệt Nhi đang không ngừng giãy dụa trong lòng mình.

"Là nàng." Tần Bất Hoán thông thả nói, mắt vẫn nhìn nàng chằm chằm.

Da đầu nàng run lên, không dám nhìn vào mắt hấn, qua giọng nói chậm chậm kia, nàng biết hấn đã nhận ra mình rồi.

"Cái gì? Ta không hiểu ngươi đang nói gì, buông tay ra!" Nguyệt Nhi vùng vằng, chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn.

Tần Bất Hoán không hề buông tay, ngược lại còn duỗi tay phải ra, trực tiếp sờ sờ cầm nàng rồi mò thẳng xuống dưới. Bàn tay to thô ráp mon trón qua cần cổ tuyết trắng non mềm, bờ vai thon gầy, bộ ngực tròn trịa, vòng eo nhỏ nhắn...

"Ngươi...Á...Dừng tay, ngươi sờ soạng cái gì vậy!" Nàng kinh hãi hô to, tay nhỏ quơ loạn, nhưng vẫn tồn công vô ích. Móng vuốt An Lộc Sơn kia vẫn ung dung sờ khắp thân thể nàng qua một lớp xiêm y.

Lý Cẩm Nương đứng bên cạnh, hai mắt sắp phun hỏa rồi.

Đợi đến khi sờ chán chê, Tần Bất Hoán mới thu tay về, xách Nguyệt Nhi mặt đỏ bừng lên, kéo đến trước mặt mình.

"Giải thích rõ ràng." Sắc mặt hấn trầm xuống.

"Giải thích cái gì?" Hai tay Nguyệt Nhi che trước ngực, vẻ mặt đầy cảnh giác, chỉ sợ hấn sờ chưa đủ, lại tập kích nàng lần nữa.

Đáng ghét! Nàng còn chưa xuất giá, vẫn là cô nương trong trắng đó, bị hấn sờ loạn như vậy, nếu truyền ra ngoài, thì còn ai dám thú nàng đây?

"Sao nàng có thể biến thành thế này?" Khuôn mặt tuần tú của Tần Bất Hoán cứng ngắc, xoay nàng một vòng, sắc mặt càng thêm khó coi.

Nguyệt Nhi chớp chớp mắt, nàng biết hắn đang tức giận, nhưng không hiểu hắn giận cái gì.

"Ta như thế này không tốt à?" Hắn không vui sao? Nàng còn tưởng hắn sẽ khen ngợi một, hai câu chứ.

Môi đỏ mọng, non mềm bều dài, thủy mâu cũng trở nên âm đậm, nàng bị treo lơ lửng giữa không trung, tinh thần vô cùng uể oải.

Tần Bất Hoán trừng nàng, kiềm chế cơn giận sắp bạo phát.

Cái quỷ gì đây! Hắn mới đi có mấy tháng, mà vàng trắng rầm lúc trước sắp gãy thành trắng khuyết rồi? Trong khoảng thời gian đó, nàng sống thế nào vậy?

"Này, người đừng trừng ta nữa, nếu cảm thấy ta cản trở tầm mắt của người thì mau buông tay ra, ta sẽ lần đi thật xa mà." Nàng lẩm bẩm. Ngoài miệng thì nói cứng như thế, nhưng trong lòng chỉ muốn nhanh chóng tìm một chỗ, yên lặng gặm nhấm vết thương. Nước mắt càng lúc càng nhiều, vành mắt dần đỏ lên, nếu hắn còn không buông tay, nàng sẽ khóc thật đó...

Tần Bất Hoán hoàn toàn bỏ ngoài tai, thậm chí còn một tiếng, chẳng những không buông tay, mà ngược lại còn xách nàng đi ra ngoài. Khí thế cuồng bạo, bước chân vững vàng, ai nhìn thấy cũng biết hắn vội vã tìm người tính sổ.

"Này, người có nghe không đấy? Thả ta xuống mau!" Nguyệt Nhi tiếp tục la hét, hai chân ra sức đá loạn.

Tiếc rằng, Tần Bất Hoán đã sớm dự đoán được, hắn duỗi dài tay ra, để cho chân nàng đá loạn giữa không trung.

Hu hu, đáng ghét, hắn định mang nàng đi đâu vậy?

"Phương Y Vũ!" Một tiếng rống truyền khắp Phương phủ, kèm theo tiếng bước chân như sấm.

Y Vũ đặt sách xuống, nhìn về phía cửa phòng, đúng lúc thấy trượng phu đi vào đại sảnh, nàng thu lại nụ cười, vội vàng mở miệng.

"Được rồi, chưa thông báo với chàng, đã phái Sơn Lang đến phương nam bàn chuyện là ta sai. Nhưng ta cũng vì lo nghĩ cho Khanh Khanh thôi, chàng nghĩ xem, những sơn tặc đó đang có thu nhập, cuộc sống của nàng đương nhiên sẽ..." Nàng giải thích tỉ mỉ.

Sở Cuồng nhìn nàng, vẻ mặt càng lúc càng kỳ lạ.

"Không phải ta." Hắn cắt ngang.

Y Vũ dùng thao thao bất tuyệt.

"Hả?"

"Không phải ta rống." Hắn bổ sung.

Nàng sững sờ một lúc.

"A...Hả..." Bị Sở Cuồng rống nhiều nên nàng đã luyện thành thói quen, cứ tưởng hắn phát hiện ra chuyện nàng bí mật báo Sơn Lang, mới vội nghĩ cách giải thích. Mãi đến bây giờ nàng mới phát hiện, tiếng gầm giận dữ vừa rồi không phải là của hắn.

Đôi mắt nhỏ loạn chuyển rồi dừng lại trên mặt Tần Bất Hoán đang xách theo Nguyệt Nhi nhanh chóng vọt vào đại sảnh. Nhìn sắc mặt tái mét đó, nàng dám khẳng định tiếng gầm kia do hắn phát ra.

Ai da, gay to, hình như nàng đã tiết lộ chuyện bí mật rồi.

Y Vũ liếc trượng phu một cái, cố tỏ vẻ bình tĩnh, nhắc váy xoay người, định tẩu thoát. Dựa theo kinh nghiệm lâu năm, vừa nhắc đến muội phu Sơn Lang, Sở Cuồng sẽ tức giận ngay!

"Ồ, cái đó, trong xưởng dệt có chút chuyện, bên đó vừa cho người qua báo, ta phải đi giải quyết đây." Nàng qua loa nói, xoay mũi giày thêu, nhắm đúng cửa, chuẩn bị co chân chạy trốn.

Một bàn tay ngăm đen, to lớn nắm lấy cổ áo nàng, kéo trở về, hơi thở nóng rực phả vào gáy nàng.

"Không được đi." Sở Cuồng chậm rãi nói, híp mắt nhìn nàng.

Y Vũ giữ nguyên vẻ tươi cười, hai tay ngăn phía trước, giữ khoảng cách với trượng phu, rồi nhìn Tần Bất Hoán khí thế hùng hục.

"Tốt lắm, xem ra huynh đã gặp Nguyệt Nhi rồi." Nàng cao giọng nói, cố ý dời đi sự chú ý của trượng phu.

"Sao muội có thể khát khe với nàng như vậy?" Tần Bất Hoán hỏi thẳng, giờ cao Nguyệt Nhi đang tay đầm chân đá lên, trong mắt tràn đầy lửa giận.

"Ta khát khe với muội ấy?" Hai mắt Y Vũ tròn tròn, chẳng hiểu tại sao mình lại bị chỉ trích.

"Nếu muội không khát khe, sao nàng có thể gầy đến thế này?" Hắc quát lớn, gương mặt tuấn tú cực kỳ dữ tợn.

Âm thanh gầm rú quá lớn, khiến cho lỗ tai Nguyệt Nhi phát đau. Cổ áo bị túm chặt, sức lực còn quá lớn, nàng có muốn trốn cũng không được, chỉ có thể vuron hai tay, dùng ngón trỏ bịt chặt lỗ tai, lườm hắc.

Sao nào, nghe giọng noi của hắc, giống như rất bất mãn với dáng vẻ hiện tại của nàng?

"Đừng rống nữa!" Nàng hô to, rồi duỗi chân đá hắc, rất muốn nhét giày thêu vào miệng hắc.

"Ta béo hay gầy thì liên quan gì đến ngươi?" Nàng tức giận hét lên, thờ phỉ phò trừng hắc.

Ai! Nam nhân này sao khó hầu hạ thế? Lúc nàng béo, hắc không vui, khi nàng gầy, hắc cũng không một câu khen ngợi, còn nổi trận lôi đình nữa.

"Đương nhiên liên quan đến ta." Tần Bất Hoán hí mắt, kéo nàng tới trước mặt.

"Vì cái gì?" Nàng lơ lửng giữa không trung, hai tay chống nạnh, phô trương thanh thế, lớn giọng quát vắn.

Hắc trả lời nhanh chóng mà chắc chắn: "Nàng là của ta."

Đùng! Nguyệt Nhi đỏ bừng mặt, toàn thân nóng rực, kiều ngạo biến mất tiêu.

"Nói hươu nói vượn!" Nàng lăm bắm, quên cả đá hắc.

"Ai dám nghi ngờ điều này? Tất cả người trong thành đều nhìn thấy ta hôn nàng." Hắc cương quyết nói.

Nam nhân này còn dám nhắc đến nộ hôn đó!

Nàng hít sâu một hơi, hỏa khí nổi lên, vuron ngón tay chọc chọc ngực hắc.

"Đứng rồi, mọi người cũng nhìn thấy ngươi vội vã quay đầu bỏ chạy."

Khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ ngượng ngùng, mày rậm nhíu chặt, thông minh hơn người như hắc, cũng có lúc phải lạng thính.

Nguyệt Nhi thừa thắng xông lên, lập tức ngẩng cao đầu, vành mặt hất hàm ra lệnh: "Đề ta xuống."

Hiện tại, hắc lại rất nghe lời.

Y Vũ đứng bên cạnh, nhìn say mê, chỉ kém chưa bảo di Hương cầm một đĩa hạt dưa tới để nàng vừa cắn vừa xem diễn. Một ngón tay ngấm đen thông thả gõ nhẹ bả vai nàng, Y Vũ quay đầu lại, vừa khéo thấy được ánh mắt bất mãn của Sở Cuồng.

"Hình như nàng vẫn thiếu ta một lời giải thích đó?" Sở Cuồng chậm rãi hỏi, thân hình cao lớn tản ra vô hạn uy hiếp.

Y Vũ chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội.

"Son Lang." Hắc nhắc nhở.

Y Vũ mỉm cười, lựa chọn chiến lược kéo dài thời gian.

"Chàng đừng ầm ỹ, để ta xử lý chuyện ở đây đã."

Sở Cuồng đầu dễ mắc bẫy như vậy, sắc mặt hắc hơi trầm xuống.

"Giải thích chuyện Son Lang trước đã." Vừa nhắc tới muội phu, hắc liền biến sắc mặt.

"Hả, Son Lang? Son Lang làm sao vậy?" Nàng giả ngu.

"Y Vũ." Sở Cuồng hí mắt, nhẹ giọng cảnh cáo.

"Dù sao thì chàng cũng phải để ta xử lý xong chuyện của Nguyệt Nhi rồi ta sẽ nói rõ chuyện của Son Lang với chàng." Y Vũ thân nhiên nói. Con người lại liếc về phía cửa hông, trong đầu suy tính xem mình có thuận lợi trốn đi không?

Nhìn về phía cửa hông, không chỉ có mỗi Y Vũ. Bị thái độ kỳ lạ của Tần Bất Hoán dọa cho mặt đỏ tía tai, Nguyệt Nhi cũng vội vã muốn chuồn đi. Hai nữ nhân một trái một phải, từ từ nhích dần về phía cửa hông.

Nhích chưa tới ba thước, tiếng gầm rú như sấm nổ ùng ùng vang lên.

"Đứng lại!" Hai nam nhân cùng gầm thét.

Nguyệt Nhi và Y Vũ im lặng liếc nhau một cái rồi cùng thờ dài. Thật là, tình tình của nam nhân sao lại hư như vậy, có chuyện gì không thể nói bằng lời à, có sao phải rống lên như thế?

Lần này, Tần Bất Hoán liền chĩa mũi dùi vào Y Vũ.

"Ngài còn chưa cho ta lời giải thích."

"Giải thích cái gì?" Y Vũ bất đắc dĩ nhún vai, xòe hai tay ra. Vì sao ai cũng bắt nàng giải thích vậy?

"Vì sao nàng lại gây thế này?"

"Nàng nhớ ngươi, nhớ tới vạt áo dần rộng ra, chẳng có liên quan gì đến ta cả."

"Ta đâu có nhớ hử!" Nguyệt Nhi vội phủ nhận, hai má đỏ bừng, hai tay quơ loạn.

Không để ý đến nàng, tranh cãi càng lúc càng nghiêm trọng.

"Chỉ vì nhớ ta mà gây đi một nửa so với lúc trước à?" Tần Bất Hoán rống to, so đo cả cán cả lạng.

Y Vũ nhàu mày, tầm mắt hướng về Nguyệt Nhi.

"Huynh chỉ nhìn mà cũng biết nàng gây đi một nửa so với trước?" Sao nàng không biết Tần Bất Hoán còn có cả bản lĩnh này?

Hắn cắn răng, rống to một tiếng, vang vọng khắp Phương phủ.

"Ta sờ qua rồi!"

Trong đại sảnh bỗng nhiên yên lặng, ánh mắt của Sở Cuồng và Y Vũ không hẹn mà cùng nhìn Nguyệt Nhi.

"Huynh đứng là nhanh tay nhanh chân đó." Y Vũ cảm thán.

Khuôn mặt đỏ rực, Nguyệt Nhi tức giận nhấc làn váy lên, chạy tới giẫm vào chân hắn: "Vương bát đản, ngươi...ngươi...ngươi nói bậy..."

"Ta không có." Hắn lờm nàng một cái, không chịu sửa lại.

"Ngươi...ngươi..." Nguyệt Nhi giận đến không nói nên lời, liên tục đạp hắn vài cái, rồi xoay người bỏ chạy.

Nàng chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại trong đại sảnh nữa. Ai da! Nàng muốn trốn, muốn trốn tới một nơi rất xa!

Tiếc là, cuộc đào tẩu của Nguyệt Nhi không duy trì được lâu.

Trên hành lang gấp khúc ở hoa viên, nàng chợt cảm thấy eo bị nắm chặt, chân không chạm đất, cả người bị kéo lại, ngã vào một lồng ngực dày rộng, cường tráng.

"Á..." Nàng sợ đến mức hét chói tai, nhưng tức giận vẫn chiếm nhiều hơn. Thân hình nhỏ nhắn giống như tôm sống bật tanh tách, tay chân cũng không nhàn rỗi, thừa dịp này dùng toàn lực đánh hắn.

Không cần quay đầu lại, nàng cũng đoán được nam nhân phía sau là ai.

Tần Bất Hoán kẹp chặt cơ thể nàng, sức lực vô cùng kỳ diệu, chẳng những không làm nàng đau mà còn có thể giữ chặt nàng trong ngực.

"Buông ra!" Nàng quát to, muốn dùng tiếng hét chói tai bắt hắn buông tay.

Nàng hít sâu một hơi, dồn khí xuống đan điền, đôi môi đỏ mọng hé mở: "A..."

Tiếc là, tiếng hét chưa kịp thốt ra đã bị chặn mất.

Một bàn tay to rộng bịt chặt miệng nàng, không có nửa khe hở. Tần Bất Hoán ôm nàng rẽ vào hoa viên, tiến vào một cái đình thanh nhã, rồi đặt nàng ngồi xuống ghế đá trong đình.

Đáng ghét! Chân nàng không dài bằng chân Tần Bất Hoán, hơn nữa, hắn còn có khinh công, nếu có ý bắt người thì dù nàng có chạy tới chân trời góc bể cũng không thoát được.

Trốn không xong, kêu cũng chẳng được, Nguyệt Nhi dứ khoát tròn tròn mắt, căm hận nhìn hắn.

"Um...um...um...um." Nàng mơ hồ mắng, miệng nhỏ mở ra, cắn chặt mu bàn tay hần, muốn hần mau buông tay.

Nàng dùng hết sức cắn mạnh!

Im lặng.

Tiếng nước chảy róc rách, trong đình chỉ nghe thấy tiếng thờ hồn hèn của nàng, còn 'kẻ bị hại' vẫn không biến sắc.

Nàng không hề ngẩng đầu, ra sức cắn mạnh thêm chút nữa.

Vẫn là im lặng. Tần Bất Hoán không mắng, không ngăn cản, thậm chí còn chẳng thèm rút tay ra, cứ để mặc nàng cắn.

Không gian thanh tĩnh khiến cho hòa khí của nàng dần tiêu tan, nàng chậm rãi nâng mắt, nhìn về mặt nam nhân đứng bên cạnh.

Hần vẫn im lặng nhìn nàng, rồi vươn tay kia ra, vén vài sợi tóc dính trên má phẩn lên.

Thật bất công, hần cứ dùng vẻ mặt đó nhìn nàng, sao nàng có thể tức giận được đây? Tìm nàng đập rợn lên, suýt chút nữa đã tan chảy trong đôi mắt nóng cháy đó.

Nguyệt Nhi há miệng, rồi quay mặt đi.

"Không cắn nữa hả?" Hần nhú mày hỏi.

Nàng hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời.

"Hết giận chưa?" Hần hỏi tiếp.

"Còn lâu." Nguyệt Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói, rồi nhảy xuống ghế, định rời khỏi nam nhân đáng ghét này. Nhưng chưa được hai bước, eo lại bị nắm chặt, rồi ngã dựa lưng vào lồng ngực hần.

"Nếu ta giải thích?" Giọng nói trầm thấp, xuyên qua lồng ngực dày rộng, chấn động thân thể nàng.

"Giải thích?" Nguyệt Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, tròn mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ.

"Người sẽ giải thích?" Nàng nghĩ rằng nam nhân như hần thà bị chặt đầu cũng không nguyện ý giải thích, huống chi còn là giải thích với nữ nhân.

Điều này chứng tỏ, Tần Bất Hoán cực kỳ để ý đến nàng? Thế nhưng, hần đưa vị mỹ nhân kia về, nên giải thích thế nào đây? Hần đưa Lý Cẩm Nương về, có phải muốn thành thân với nàng ta không?

Nguyệt Nhi cắn cắn môi đỏ mọng, trong lòng rối bời, ngón tay ngọc thon dài vẽ vòng tròn trên tay vịn bằng đá.

"Vì sao lâu như thế người mới quay về?" Nàng nhỏ giọng hỏi, thăm đoán xem hần làm gì ở kinh thành.

Tần Bất Hoán hít sâu vài hơi, mở miệng mấy lần vẫn không thốt lên lời.

Nhìn dáng vẻ đó giống như muốn hần nói ra nguyên nhân thà giết hần còn hơn!

"Ta cần thời gian để suy nghĩ." Hần chậm chạp nói, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen mượt của nàng.

"Vậy, nghĩ cái gì?" Nguyệt Nhi tò mò, ngẩng cao cổ nhìn hần.

Đôi con ngươi đen chột sáng lên, tỉ mỉ đánh giá ngũ quan của nàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng chằm chằm, không nói nửa lời.

Nghĩ đến sự thiện lương, hồn nhiên, nhiệt huyết trời sinh và cả nụ hôn của nàng...Nếu nói ra cảm giác của mình thì tiểu nữ nhân này sẽ quá xấu hổ mà nhảy xuống hồ trốn mất.

Ánh mắt nóng bỏng của Tần Bất Hoán khiến cho Nguyệt Nhi cảm thấy ngượng ngùng, chỉ có thể nhanh chóng xoay gương mặt nhỏ nhắn sang chỗ khác! Trên da thịt non mịn phủ lên một tầng hồng nhạt.

"Vậy người đã thông suốt chưa?" Nàng nhỏ giọng hỏi tiếp.

Tần Bất Hoán gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, đôi con ngươi lãnh khốc dần nhuốm thêm sắc màu ấm áp. Hai tay hần xoa nhẹ vòng eo của Nguyệt Nhi, cảm nhận sự nhỏ nhắn của nàng.

"Vì sao lại gầy thế này?" Trong đôi mắt hiện lên vẻ đau lòng.

"Ta bị bệnh chút thôi." Nàng đáp qua loa.

"Bị bệnh?" Giọng nói đột nhiên vút cao, móng vuốt An Lộc Sơn bắt đầu sờ soạng người nàng.

"Là ăn nhiều quá bội thực thôi!" Nguyệt Nhi vội vàng ngăn cản, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Không thể ngăn cản, nàng đành đổi phương thức, đè ép tay hắn, không để hắn làm bậy nữa.

Chỉ là, vô tình đè, lại khiến bàn tay to nóng rực kia dừng lại đúng ở nơi căng tròn, mềm mại của thiếu nữ...

Tần Bất Hoán nhướn mày, ánh mắt nóng rực.

Nàng nhận ra ánh mắt đó! Nguyệt Nhi thâm hô trong lòng, vội vàng muốn trốn, song eo nhỏ bị hắn nắm chặt, nên chẳng thể gãy dựa được.

Hơi thở nóng cháy phả tới, ngón tay thon dài mon trớn cần cổ nàng khiến toàn thân Nguyệt Nhi run rẩy.

"Nguyệt Nhi." Hắn khẽ sát tai nàng, ní non gọi tên nàng.

Hai chân Nguyệt Nhi run lẩy bẩy, nàng không thể đáp lại, chỉ có thể mở to mắt nhìn hắn.

Hơi thở nóng ẩm phả tới, càng lúc càng gần, trong đôi con ngươi sâu thẳm, hiện lên dáng vẻ bối rối của nàng.

"Nàng có nhớ ta không?" Giọng nói trầm thấp, dễ nghe vờn quanh tai nàng.

Nguyệt Nhi cắn môi, dùng sức lắc đầu, nhưng gương mặt đỏ bừng đã tiết lộ nàng nghĩ một đằng làm một nẻo.

Thân hình nam nhân nóng rực từ từ tiến gần, cách một lớp lụa mỏng như muốn thiêu đốt da thịt nàng, hơi thở nam nhân quấn quanh chóp mũi nàng, làm cho nàng càng thêm hốt hoảng.

"Ta lại rất nhớ nàng." Trong giọng nói của hắn ẩn chứa ý cười ôn hòa.

Nàng chưa từng thấy hắn dùng giọng nói ôn nhu như vậy để nói chuyện. Không phải vẻ ôn hòa giả dối, cũng chẳng phải vẻ xa cách giữ lễ, mà là vẻ ôn nhu đến say lòng người.

Tuy nàng chẳng thể chỉ ra sự khác biệt nhưng xa cách hơn bốn tháng, Tần Bất Hoán đúng là đã thay đổi. Giống như hắn mới phát hiện ra một bí mật động trời, mà bí mật đó sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn và nàng..

"Người thật sự nhớ ta sao?" Nguyệt Nhi khẽ hỏi, còn chưa nhận được đáp án, môi cánh hoa đã bị bịt kín.

Không được, nàng chưa nhận được đáp án mà! Chiều này của hắn quá bất công...bất công..

Ừm..

Môi cánh hoa bị giam cầm chặt chẽ, toàn thân nàng nóng lên, tay nhỏ nắm lấy y phục của hắn, hờn vía đã sớm bay xa, Nguyệt Nhi hoàn toàn quên mất mình muốn hỏi cái gì.

Tần Bất Hoán kéo nàng vào lòng, vòng tay siết chặt hơn, lồng ngực rộng lớn ép sát nơi căng tròn của thiếu nữ, mang đến cảm giác mất hồn. Hắn vui sướng hưởng thụ sự tươi mới của nàng.

Nguyệt Nhi vòng tay qua cần cổ cường tráng của hắn, thân thể mềm mại vì khoái cảm xa lạ mà bối rối. Trong nụ hôn nồng cháy, cánh môi thủy nộn bật ra tiếng than nhẹ.

Nụ hôn này đã không còn hương bánh đậu thơm ngọt, cả hai đều nhắm nháp toàn bộ của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9

Tần Bất Hoán trở về, mọi người trong Phương phủ đều tâm hoa nở rộ (mở cờ trong bụng), bên trong thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng cười, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Ngược lại, ở trong phòng dành cho khách, Lý Cẩm Nương cực kỳ bất mãn.

Sau khi mua xong hoa quế, phụ thân Lý Hạo liền quay về kinh thành, ả bỗng nhiên phát tính tiểu thư, nói chưa chọn được tơ lụa sẽ không trở về kinh. Lý Hạo hết cách, chỉ có thể để ả ở lại Phương phủ làm khách.

Hắn thương nhất là nữ nhi mỹ lệ này, nên bắt nha hoàn và người hầu phải ở lại Phương phủ hầu hạ Lý Cẩm Nương! Hắn chỉ dẫn một đội nhân mã vận chuyển mười xe đường ướp hoa quế trở về.

Thật ra, để Lý Cẩm Nương ở lại Phương phủ, thứ nhất vì không thay đổi được tính kiêu ngạo của nữ nhi; thứ hai cũng muốn tạo mối quan hệ với Phương phủ.

Thành Hoán Sa phú khả địch quốc, tuy nói Sở Cường và Phương Y Vũ nghĩa nặng tình sâu, nhưng nữ nhi nhà mình vẫn là đệ nhất mỹ nữ, không biết chừng sẽ có cơ hội.

Được rồi, cho dù không làm nhị phu nhân thì Tần Bất Hoán kia cũng là một nhân vật tuyệt đỉnh mà! Có một hiền tể như vậy còn hơn cả núi vàng núi bạc.

Chỉ có điều, có tính toán kỹ đến đâu thì người định vẫn không bằng trời định.

Lý Cẩm Nương luôn được coi là khách, Phương phủ rất lịch sự và chu đáo, nhưng cũng chỉ như có lệ mà thôi, không có nửa điểm thân thiện. Có lẽ càng ở lâu thì hỏa khí của ả ta càng vượng.

Vào một buổi chiều tà, không khí oi bức khiến người ta vô cùng khó chịu. Lý Cẩm Nương ngồi bên hành lang, tay cầm một tách sứ ba bộ, nhắm nháp trà Vân Vụ mới thu hoạch. Bên cạnh là hai nha hoàn đang cung kính hầu hạ, một người cầm bình trà, người kia cầm khăn lụa đã thấm nước mát.

Tiếng bước chân nhẹ vang lên, vòng một vòng, chạy đến rất gần rồi đột ngột dừng lại. Nguyệt Nhi đứng đó, chớp chớp mắt, bởi vì thấy Lý Cẩm Nương mà nàng định đi đường vòng.

Chuyện lúc trước nàng vẫn nhớ rất kỹ, nếu không có Tần Bất Hoán ngăn cản, chỉ sợ gương mặt nàng sẽ bị Lý Cẩm Nương đánh thành rùa mặt đỏ. Nhưng hình như là nàng chạy chưa đủ nhanh hay sao ấy, vừa mới đi vài bước, phía sau liền truyền đến tiếng rống to.

"Đứng lại." Lý Cẩm Nương hô to.

Trong lòng Nguyệt Nhi thầm mắng một tiếng, miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt tươi cười, đứng tại chỗ hành lễ: "Lý cô nương có gì căn dặn?"

Ánh mắt Lý Cẩm Nương quét một vòng trên người Nguyệt Nhi, tay cầm khăn lụa lau nhẹ mồ hôi trên khuôn mặt diễm lệ.

"Ồ trong phủ này ngươi làm gì?" ả hỏi.

Nguyệt Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một lát.

"Ừm, cái gì cũng làm nha!" Mấy ngày qua, nàng thường chạy khắp thành, chuyện gì cũng nhúng tay vào. Hình như phu nhân cũng rất vừa lòng nên không hề sắp xếp công việc cho nàng.

"Chính là làm sai vặt sao?" Cái miệng anh đào dưới chiếc khăn lụa bật ra một tiếng 'hừ' lạnh.

Nguyệt Nhi nhún vai, từ từ lùi về sau, theo bản năng muốn chuồn đi.

"Ngài nói thế nào cũng được."

"Quay lại."

Nguyệt Nhi cắn môi đỏ mọng, vẫn không tiến lên: "Lý cô nương, nếu ngài không có chuyện gì căn dặn thì ta..."

"Ai nói ta không có chuyện gì căn dặn?" Lý Cẩm Nương hỏi lại, rồi vờn tay ra, vịn vào cánh tay nha hoàn, yểu điệu đứng dậy.

"Ta đến thành Hoán Sa vì muốn chọn tơ lụa, thế nhưng phu thê thành chủ và Tần tiên sinh đều rất bận rộn, không thể đưa ta đi được."

Bận rộn? Tần Bất Hoán bận rộn? Nguyệt Nhi nhú mày suy nghĩ.

Hắn bận rộn lắm sao? Đâu có, thời gian này hắn luôn quần quật nàng không rời nha! Một trận gió to thổi tới, làm dịu đi nhiệt độ nóng bỏng trên mặt nàng. Nguyệt Nhi vội hoàn hồn, cố đẩy khuôn mặt tuần tú đáng ghét kia ra khỏi đầu.

Lý Cẩm Nương đi đến, mang theo một làn hương thơm ngát.

"Khí trời nóng như vậy, ta rất ngại ra ngoài, hay là ngươi chuyển tơ lụa đến phòng của ta, để ta từ từ xem."

"Để ta bảo người trong phòng lụa đánh xe qua đây, sư phó ở đó rất am hiểu tơ lụa, để hắn giải thích sẽ tốt hơn." Nguyệt Nhi đề nghị, rồi xoay người định rời đi.

"Không được."

Dừng bước chân, Nguyệt Nhi quay đầu, khó hiểu hỏi: "Không được?"

"Ngươi nghĩ xem, những người làm tơ lụa đều là kẻ thô kệch, sao có thể bước vào chỗ ta được? Ngươi nghĩ ta là ai, có thể để người ta tùy tiện gặp à?" Lý Cẩm Nương vẫy vẫy khăn lụa, chán ghét nói.

Nguyệt Nhi chớp mắt, hai tay nắm chặt, thật rất muốn vọt tới trước mặt nữ nhân kia gào ầm lên. Những sư phó đó đều lương thiện và nhiệt tình, họ có thủ nghệ vô cùng khéo léo, sao có thể là người thô kệch được?!

"Mọi người trong thành Hoán Sa đều biết Lý cô nương là khách quý." Nguyệt Nhi chưa xốt nói.

Chỉ là, Lý Cẩm Nương không hề nghe ra ý châm chọc trong đó, ngược lại còn kiêu ngạo ngẩng cao đầu. Giảm tôn hạ quý chính là giải thích cho gia thế kiêu ngạo.

"Nha hoàn sai vật như ngươi sao biết được, phu thân ta lập nên 'Điền Thủy trang', độc bá phương bắc, được mệnh danh là 'thiên hạ đệ nhất mứt' đó!"

"Đạo kiếm?" Nguyệt Nhi suy đoán.

"Không phải à." Nguyệt Nhi hơi bối rối, song lại ngại về mặt chờ mong của Lý Cẩm Nương, đành phải tiếp tục đoán.

"Ừm...ờ, cái đó...ừm...đề hèn?" Giọng nói của nàng rất nhỏ, trong lòng nghiêm túc hoài nghi, cái danh hiệu này rất đáng kiêu ngạo à?

Lý Cẩm Nương hừ một tiếng: "Ngu dốt, là mứt hoa quả đó."

Nguyệt Nhi "à" một tiếng, lúc này mới hiểu ra. Hóa ra "Điền Thủy trang" là thế gia mứt hoa quả, trách trên người mỹ nhân này luôn tỏa ra mùi hoa quả!

Nhưng nếu nói về thiên hạ đệ nhất mứt thì nàng không thua kém đâu! Nhà Lý Cẩm Nương là thiên hạ đệ nhất mứt, còn nàng là thùng com đệ nhất thiên hạ đó!

Nguyệt Nhi cúi đầu, thấy bản thân không còn tròn trịa nữa mà đã mảnh mai, thon thả liền âm thầm thở dài.

Được rồi, đã từng, đã từng là thiên hạ đệ nhất đó!

Nguyệt Nhi kết thúc hồi tưởng, lại ngẩng đầu lên, nghĩ cách ứng phó với mỹ nữ kiêu căng trước mặt này.

"Ý của Lý cô nương là muốn người khác giải thích?"

"Hay là ngươi giải thích đi."

"Ta?" Có làm không vậy, nàng đâu có hiểu gì về tơ lụa.

"Đúng, ngươi đem hết tơ lụa vào phòng ta rồi nói rõ ràng cho ta nghe." Lý Cẩm Nương cười nói. Ầ cười giống như một con mèo chuẩn bị vồ lấy con chim hoàng yến.

"Lý cô nương muốn xem nấy sấp tơ lụa?" Nguyệt Nhi dè dặt hỏi.

"Tất cả."

"Nhưng, phải đến vài xe đó!"

"Ta muốn xem tất cả chính là muốn xem tất cả."

"Hay là đợi tới ngày mai, người trong phủ đông hơn, có thể phụ giúp một tay, tranh cho Lý cô nương đợi lâu." Nguyệt Nhi vội đề nghị, tâm nàng đã sớm chìm xuống đáy cốc.

Nhìn về mặt của Lý Cẩm Nương, có lẽ sẽ không để nàng sống dễ chịu rồi. Bây giờ không có ai giúp đỡ, nếu nàng còn chống đối thì chắc chắn sẽ thêm thảm.

Trời ạ, những tơ lụa đó đều được bó lại rồi, mỗi sấp nặng tới mấy cân đó! Hơn nữa, xe chuyển tơ lụa không thể vào bên trong phủ, mà đêm nay gió chuyển mạnh, sợ là có bão to. Để tránh lũ lụt, toàn bộ người hầu đều vội vàng đi khơi thông kênh mương giúp dân chúng, sẽ không có ai giúp nàng chuyển lụa cả.

Thực tế là, Lý Cẩm Nương có ý chinh nàng!

Quả nhiên, mỹ nữ tròng mắt hạnh, tách trà trên tay bị ném mạnh, "choang" một tiếng, men sứ xanh thượng hạng cứ như vậy mà tan nát.

"Ta nói gì thì ngươi cứ làm theo như thế, chẳng lẽ muốn làm trái ý ta? Chỉ là một nha hoàn sai vật, tưởng rằng Tần Bất Hoán che chở cho thì có thể làm

cao sao?” Á tròn mắt nhìn Nguyệt Nhi, không vui nói.

Nguyệt Nhi trầm mặt xuống, nắm chặt hai tay, cố gắng đè lửa giận trong lòng xuống.

Tính khí đại tiểu thư của Lý đã sớm bị người hầu trong phủ lên truyền ra ngoài rồi. Nghe nói nếu nàng ta phật ý liền ném đồ vật trút giận, nha hoàn thân cận còn thường xuyên bị đánh tới không dám khóc. Tháng tám trời rất nóng, vẫn phải mặc áo dài tay để che đi những vết bầm tím trên người.

Thực ra, nếu thật sự khai chiến, một chọi một thì Nguyệt Nhi chắc chắn sẽ không thua vị thiên kim tiểu thư này. Nhưng dù sao Lý Cẩm Nương vẫn là khách trong phủ, nếu để nàng ta đen hai con mắt, về nhà khóc lóc kể tội, há chẳng phải làm cho phu nhân Y Vũ khó xử sao?

Không được, nàng không được tức giận, bằng không sẽ gây thêm phiền phức cho phủ!

“Sao đây? Người có chuyện hay không?” Lý Cẩm Nương dần dần mất kiên nhẫn.

Nguyệt Nhi cắn răng, quay đầu đi về phía cửa: “Ta chuyện!”

Chân trời dần nhuộm sắc đỏ, gió bắt đầu nổi lên. Chẳng bao lâu, sức gió chuyển mạnh, lá cây xào xạc rơi xuống.

Bão mùa hè ở phương nam là mối to lo lớn nhất trong lòng dân chúng, mỗi lần đổ bộ lại tạo ra rất nhiều tổn thất. Thành Hoán Sa gần sông lớn, nên càng không dám phòng ngự qua loa.

Phần lớn người trong phủ đều theo phu thê thành chủ đi kiểm tra quanh thành, chỉ có một mình Nguyệt Nhi ôm từng sấp tơ lụa, đi đi lại lại giữa công lớn và khách phòng.

Tuy thể lực nàng không tệ, nhưng Phụng Phủ vô cùng rộng lớn, ôm mấy cân vải liên tục đi đi lại lại, cho dù là người sắt cũng không thể chịu được. Chưa đầy một canh giờ, nàng đã thở hồng hộc, toàn thân đầm đìa mồ hôi, hai chân run lẩy bẩy. Song, tơ lụa trước cửa vẫn như một ngọn núi nhỏ, không hề giảm đi tí nào.

Nguyệt Nhi cắn chặt răng, ôm một sấp lụa hoa vào khách phòng, “bịch” một tiếng, đặt lên bàn. Tầm mắt nàng dần mờ đi, toàn thân toát mồ hôi lạnh, quá mức mệt mỏi, gần như muốn ngất đi.

“Mới chuyển được 15 sấp, vẫn còn khá nhiều đó!” Lý Cẩm Nương vận xiêm y hoa lệ, ngồi trên ghế trúc, thong thả thưởng trà.

Nguyệt Nhi xốc lại tinh thần, xoay người muốn đi chuyển tơ lụa tiếp, nhưng hai chân cứ như không ngừng run rẩy, nàng không thể kiểm soát, nặng nề ngã xuống.

“Sao thế? Còn chưa đi à?” Phía sau truyền đến câu hỏi ẩn chứa ý cười châm chọc.

Một nha hoàn có chút không đành lòng, sợ hãi mở miệng: “Tiểu thư, bên ngoài đã bắt đầu mưa rồi, nàng ấy cũng mệt mỏi, hay là để nô tỳ giúp đỡ...”

“Đứng lại!” Lý Cẩm Nương quát to, vờn ngón tay ngọc thon dài, dùng sức véo một cái trên cánh tay của nha hoàn.

“Ai cho phép người đi giúp? Người hết việc làm rồi à? Rảnh rồi quá nhỉ? Lại có thời gian đi giúp đỡ kẻ khác.”

Nguyệt Nhi ngẩng đầu, tròn mắt nhìn gương mặt đẹp kia, bất giác cảm thấy khuôn mặt đó chẳng còn diễm lệ nữa.

Trời xanh ban cho Lý Cẩm Nương một khuôn mặt mỹ lệ nhưng lại quên mất một trái tim nhân hậu. Thật uổng cho một dung mạo xinh đẹp lại mang trong mình tính cách tồi tệ khiến cho người ta chán ghét.

Mọi người sẽ bị gương mặt kia mê hoặc sao? Hay là sau khi nhìn thấu bản chất của nàng ta, sẽ biết nữ nhân này rất xấu xa?

“Ngài đừng trút giận lên người khác, tự ta sẽ chuyển tơ lụa.” Nguyệt Nhi cảm kích nhìn nha hoàn kia, rồi lê đôi chân run rẩy, bước ra ngoài.

Tơ lụa còn rất nhiều, hơn nữa càng lúc càng nặng, nàng lại ôm thêm vài sấp. Cuối cùng, nàng đã chẳng thể đếm được đây là sấp thứ mấy nữa, hai tay vốn mỏi nhừ, giờ là phát đau, rồi dần mất đi cảm giác.

Sắc trời dần tối sầm, mưa gió chuyển lớn, tiếng mưa rơi âm ầm, giống như có người từ trên trời đổ nước xuống.

Nguyệt Nhi đi lại khó khăn, nàng đặt sấp tơ lụa trên vai, cho đến khi bả vai sắp bị đè gãy, mới ôm tơ lụa ở trước ngực. Hai chân run rẩy, hai tay cũng run rẩy, toàn thân nàng cũng không ngừng run rẩy, vừa mệt mỏi vừa rét buốt.

Mặc dù thời tiết tháng tám đã ấm áp hơn, nhưng mưa gió ban đêm vẫn khiến người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Nàng ở trong mưa đi lại suốt mấy canh giờ liền, đương nhiên cơ thể sẽ không chịu nổi rồi.

Khó khăn lắm mới chuyển hết sấp lụa hoa, nàng bắt đầu chuyển tới lụa ngũ sắc. Loại lụa này còn nặng hơn lụa hoa.

Nàng bất chấp mưa gió lớn, ôm lụa ngũ sắc đi xuống hành lang uốn khúc, bước vào hoa viên. Trên đường mòn vốn không một bóng người, lại vô cớ xuất hiện một hòn đá chặn ngang, sắc trời u ám cộng thêm Nguyệt Nhi đã quá sức mệt mỏi, gần như không nhìn rõ đường, bất ngờ vấp phải hòn đá.

“Á!” Nguyệt Nhi kinh hãi hét lên, vẫn vô thức ôm chặt lấy sắp lụa.

Tơ lụa, tơ lụa quan trọng hơn! Đó là tơ lụa do nhóm sư phó hao hết tâm sức và phu nhân Y Vũ cẩn thận giám sát mới dệt ra được, tuyệt đối không được nhiễm bẩn!

Thân thể mảnh khảnh lão đảo ngã xuống mặt đất cứng rắn, khuỷu tay và đầu gối bị va chạm mạnh, gây ra một trận đau nhức.

Nàng lăn vài vòng, rồi nằm trên mặt đất thở hên hển, gần như đã kiệt sức rồi. Mưa rất rất lạnh, còn nàng đã quá quá mệt mỏi...

Đầu gối truyền tới một hồi nóng rát, nàng cố gắng cúi đầu nhìn, mới phát hiện chỗ vừa ngã đã chảy máu rồi.

Thật quá bi thảm, nàng bắt đầu muốn khóc rồi!

Một bóng đen cao lớn từ đầu hành lang gấp khúc khác phi nhanh tới, ngay cả trong tiếng mưa gió ầm ỹ, vẫn có thể nghe thấy người nọ đang gào to tên nàng, trong giọng nói tràn đầy nôn nóng.

Bóng đen dần tới gần, chỉ còn 2, 3 bước nữa...

"Đừng giẫm lên ta mà!" Nguyệt Nhi dồn hết sức lực hét to.

Chỉ thấy một chiếc giày, cách người nàng chưa tới nửa thước, đột ngột dừng lại.

"Nguyệt Nhi?" Thân hình cao lớn ngồi xổm xuống, khuôn mặt tuần tú tràn đầy lo lắng của Tần Bất Hoán dần xuất hiện trong tầm mắt Nguyệt Nhi.

Nàng khẽ thở ra, nâng mi mắt, yếu ớt nhìn hắn, trong lòng thầm may mắn vì đã la lên kịp thời. Bằng không dựa vào tình cảnh bi thảm hiện tại, còn bị hắn giẫm cho một phát, chỉ sợ không chết cũng mất nửa cái mạng.

"Chàng, chàng, chàng..." Nàng rất muốn hỏi hắn, vì sao lại xuất hiện ở đây, nhưng hàm răng chẳng chịu nghe lời, cứ va vào nhau lập cập, đến một câu hoàn chỉnh cũng không thốt ra được.

Tần Bất Hoán kéo vạt áo, lộ ra lồng ngực trắng kiết, ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của Nguyệt Nhi, kề sát vào mình, dùng nhiệt độ cơ thể hắn sưởi ấm cho nàng. Nàng không ngừng run rẩy, quần lấy hắn theo bản năng, hấp thụ nguồn nhiệt nóng bỏng.

Trời ạ, hắn thật ấm áp... Nguyệt Nhi thỏa mãn thở dài, nhưng vẫn run rẩy không ngừng.

"Nàng có mệt lắm không?" Tần Bất Hoán run giọng hỏi, cơ bắp toàn thân căng cứng, cố đè nén cuồng nộ trong lòng. Hai tay hắn sờ loạn trên người nàng, trong con ngươi đen sâu thẳm, lửa giận như muốn tràn ra.

"Chàng... đừng có sờ loạn mà!" Nàng yếu ớt kháng nghị. Bất cứ lúc nào có cơ hội, hắn đều sờ loạn trên người nàng.

Bàn tay to mò xuống đầu gối nàng làm cho Nguyệt Nhi đau đến rên rĩ.

"Đừng chạm vào chỗ đó, đau lắm!" Nguyệt Nhi oán trách.

Tay hắn vẫn không dòi đi.

"Có thể cong đầu gối không?"

Câu trả lời của nàng là cong gối lên, đập cho hắn một cái.

"Chỉ là ngoại thương, may không tổn thương đến xương cốt." Tần Bất Hoán nói, rồi dịu dàng ôm nàng.

"Không phải chàng đang đi tuần để giúp thành chủ sao? Sao có thể tới tìm ta được?" Nguyệt Nhi khó hiểu hỏi.

"Có nha hoàn tới mật báo, nói nàng bị hành hạ mấy canh giờ rồi." Về mặt hắn âm u, tức giận chuyển thành sát khí.

"Ta muốn đi giết nữ nhân kia." Hắn rít lên, giọng nói lạnh lẽo ở trong mưa nghe đặc biệt đáng sợ.

Nguyệt Nhi lập tức nhớ đến nha hoàn bên cạnh Lý Cẩm Nương.

"Chết rồi, Lý Cẩm Nương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nàng ấy!" Nàng giãy dụa muốn đứng lên.

"Đừng cử động!" Tần Bất Hoán quát to.

"Không được, ta phải đi cứu nàng ấy." Nàng cố chấp nói.

Hắn trừng nàng một cái, thật sự muốn đánh cho nàng bất tỉnh luôn.

"Ta đã sắp xếp cho nàng ta ở bên ngoài phủ rồi, Lý Cẩm Nương sẽ không tìm ra đâu." Tiểu nữ nhân chết tiệt này, bản thân đã bị đông lạnh thành như vậy rồi, còn muốn đi cứu người khác sao?

Hắn không muốn lãng phí thời gian, cẩn thận ôm lấy Nguyệt Nhi, vội thi triển kinh công, nhanh chóng quay về sân viện của mình. Thân hình cao lớn đẩy cửa bước vào, dịu dàng đặt thân thể mềm mại đang không ngừng run rẩy lên giường.

"Đây là, đây là, đây là...chàng, giường của chàng..." Nguyệt Nhi yếu ớt nói, đang định ngồi dậy thì bị một cánh tay rắn chắc ép chặt xuống giường.

"Nằm xuống!" Hắn rít khe.

"Đã bị ta làm ướt hết rồi." Nàng cố chấp nói, lại định lăn xuống giường.

"Vậy thì cời!" Hắn rít lên, bàn tay to cầm vạt áo của nàng, dùng lực xé rách. 'Roẹt' một tiếng, áo lụa trắng liền biến thành rє rách.

Nguyệt Nhi kinh ngạc thờ đốc, vội vờn tay che khuất cái yếm màu xanh biếc, sợ hãi nhìn hắn.

"Này, sao chàng lại xé y phục của ta, ta...ta...ta..."

Môi nàng run lên không thể nói thành lời:

"Cởi y phục ướt ra, bằng không nàng ra sẽ bị cảm lạnh mất."

Hắn nghiêm mặt nói, hai tay lại vờn ra.

Nguyệt Nhi liên tục lắc đầu, "Vậy cũng phải để ta tự cời!"

Tần Bất Hoán ghen hòng, thẳm rửa một tiếng, rồi đứng bên cạnh giường, hai tay khoanh trước ngực, sőt ruột nhìn nàng.

"Được, nàng tự cời đi." Hắn cúi đầu nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt quét từ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến đôi môi tím tái, rồi lướt qua cái yếm đã bị mưa thấm ướt, sắc mặt càng thêm thâm trầm.

"Chàng cứ nhìn như thế, sao ta có thể cời được?" Nàng tròn mắt nhìn hắn.

Tần Bất Hoán nheo mắt, kiên nhẫn hoàn toàn biến mất.

"Muốn ta rat tay hay nàng tự làm, chọn một thôi." Hắn quát.

Nguyệt Nhi rút cổ, kéo chăn lên, cố gắng che lấp thân thể của mình, mới dám cời yếm ra.

"Cả tiết khó nữa." Hắn lạnh lùng nói.

Nguyệt Nhi kinh nga há hốc mồm, định kháng nghị.

"Ồ..."

"Cời!" Mệnh lệnh dứt khoát, không cho phép cò kè.

Miệng nàng méo xệch, không dám nói tiếp, đành phải từ từ cời tiết khó tơ lụa mỏng, nhét vào dưới gối.

Tần Bất Hoán gật gật đầu, bắt ngờ tháo đai lưng, chỉ vài ba cái đã cời sạch y phục.

"Chàng, chàng, chàng..." Nguyệt Nhi sợ đến nỗi hồn phi phách tán, thậm chí còn quên thương thức tính khí to lớn của hắn, cả người rúc vào trong chăn.

"Không kịp nấu nước nóng, đành phải dùng cách này để sưởi ấm thân thể nàng." Hắn nói đúng sự thật, rồi vờn tay kéo một góc chăn, thaanh hình cường tráng trần trụi định chui vào.

"Ta có thể đợi mà." Nguyệt Nhi hét chói tai, liên tục lắc đầu.

"Ta không thể." Hắn thần nhiên nói.

Nguyệt Nhi bắt đầu nghiêm túc nghỉ ngơi, người này là muốn thừa dịp ăn đậu hũ của nàng.

"Không được, chúng ta không phải phu thê, sao có thể trần trụi nằm chung giường." Nàng giữ chặt chăn, liên tục lùi về sau, kiên định nói.

Không được không được! Cho dù là bị cảm lạnh nghiêm trọng, nàng cũng quyết không để hắn chui vào!

Tần Bất Hoán nheo mắt, hít sâu một hơi, kiềm chế kích động rống to. Hắn quay đầu, quét một vòng quanh phòng, đột nhiên thả chăn ra, đi tới trước thư

án, cầm một bình sứ bịt kín.

“Lại đây.” Hấn quay trở về giường.

“Làm gì vậy?” Nguyệt Nhi cảnh giác hỏi.

“Uống rượu.” Tần Bất Hoán đáp lại, tay trái khẽ vung lên, chặt xuống nắp bình, hương rượu thanh khiết nhẹ nhàng khuếch tán.

“Không cần!” Không phải hấn định chuốc cho nàng sau đó chứ?

“Uống rượu có thể làm ấm cơ thể.”

Nàng quay đầu, vừa nghi ngờ vừa hiếu kỳ hỏi: “Thật sao?”

Hấn gật đầu, hai mắt phát ra ánh sáng dị thường.

Nguyệt Nhi chưa phát hiện ra, từ từ bỏ lại, đưa mũi ra ngửi ngửi.

Oa, thơm quá!

“Vây, ừm, ta chỉ uống một chút thôi.” Chỉ uống một chút, sẽ không say đâu nhỉ?

Trong đôi con ngươi đen thoáng qua vẻ gian tà, gương mặt tuấn tú vẫn thản nhiên như cũ.

“Để ta lấy cho nàng chén mới.” Dứt lời, hấn liền mang hai cái chén quay lại, rót cho mỗi người một chén, rồi đưa cho nàng.

“Được.” Nguyệt Nhi không chút nghi ngờ, vươn tay định cầm cái chén.

Ai ngờ cổ tay Tần Bất Hoán chợt động, quán lấy cô tay nàng, hấn cúi đầu uống cạn chén rượu của nàng, còn chén của hấn thì rót thẳng vào miệng nàng.

“Ừm... chàng... chàng làm gì vậy?” Nguyệt Nhi không kịp trở tay, miệng đã nuốt sạch rượu bồ đào kia, còn hương rượu vương trong vòm họng.

“Xong” Nàng như một con thú nhỏ, trừng mắt, cảnh giác nhìn hấn.

“Cái gì xong?” Vì sao nàng lại có cảm giác như mình đã sập bẫy vậy?

“Uống xong rượu giao bôi rồi.” Tần Bất Hoán nhàn nhạt tuyên bố, vẻ mặt ung dung nhưng trong mắt lại đọng đầy ý cười.

Nguyệt Nhi ngây ngốc, đưa mắt nhìn cái chén không trong tay.

Một lúc lâu sau, nàng mới hiểu ra.

“Chàng lừa ta!” Nàng hét to, nếu không phải toàn thân đang trần trụi, chắc chắn nàng sẽ xông qua thưởng cho hấn vài quyền.

“Đúng vậy.” Tần Bất Hoán thừa nhận, sau đó nhấc chân lên, định chui vào.

“Chàng muốn làm gì?” Nguyệt Nhi cao giọng hỏi, liều mạng trốn ra sau.

“Nàng nói muốn thành thân, chẳng phải ta với nàng đã thành thân rồi sao?” Hấn thông thả nói.

“Nhưng... nhưng mà... chúng ta còn chưa bái thiên địa...”

Mây rậm nhều chặt, sự nhẫn nại của hấn rốt cuộc cũng tan biến.

“Cái đó sẽ bổ sung sau.”

Đôi mắt đen sâu hút dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, hấn duỗi tay về phía nàng, nhẹ giọng nói: “Bây giờ qua đây.”

Tìm Nguyệt Nhi đập rợn lên, toàn thân nóng rực, nàng vô cùng hoài nghi bản thân đang phát sốt, nên mới xuất hiện ảo giác vớ vẩn như thế.

Tần Bất Hoán muốn thành thân với nàng? Hấn muốn thú nàng làm thê tử?

Thấy tiểu nữ nhân kia cứ liên tục lắc đầu, khuôn mặt tuấn tú của Tần Bất Hoán lập tức trầm xuống.

“Chẳng lẽ nàng không muốn gả cho ta?” Hấn nghiêng răng hỏi, hai mắt nhìn chằm chằm nàng.

Từ khi sinh ra tới giờ, hấn luôn nắm chắc mọi chuyện, thế nhưng, tiểu nữ nhân trước mặt này lại để cho hấn lần đầu tiên nếm trải hương vị lo lắng.

Nguyệt Nhi cắn môi, trong lòng vô cùng rối loạn.

Chẳng phải hấn vẫn muốn thú nữ nhân xinh đẹp nhất sao? Hiện tại có Lý Cẩm Nương, vì sao hấn lại chẳng thêm đề ý, ngược lại còn muốn thú một người liễu yếu đào tơ như nàng?

“Không phải chàng đã nói, chỉ thú mỹ nhân đệ nhất thiên hạ thôi sao?” Nàng nhỏ giọng hỏi.

Tần Bất Hoán hít sâu một hơi: “Hiện tại không muốn nữa.”

“Vì sao?”

Hấn thờ dài, duỗi tay nâng cằm Nguyệt Nhi lên, rồi nhìn sâu vào trong đôi mắt hoảng hốt của nàng.

“Bởi vì ta đã gặp nàng.”

Hấn không cần mỹ nữ, chỉ cần nàng, Tiểu Nguyệt Nhi của hấn.

Tâm Nguyệt Nhi chợt cảm thấy ấm áp, chẳng hiểu vì sao, trước mắt nàng liền mờ hơi nước.

“Chàng không cần Lý Cẩm Nương?”

“Ta không cần.” Tần Bất Hoán lắc đầu, ôm lấy thân thể mảnh mai, để cho khuôn mặt lạnh lẽo của nàng dán chặt lên lồng ngực ấm nóng của hấn.

“Ta chỉ cần nàng.” Hấn khẽ sát tai nàng, dùng giọng nói dịu dàng nhất nói cho nàng nghe.

Mặc dù phát hiện hơi chậm, nhưng hấn đã kịp thời tỉnh ngộ. Nguyệt Nhi tốt đẹp như vậy, là thế gian khó tìm, nếu hấn buông thân nàng thì sẽ hối hận cả đời.

Hấn luôn cho mình là thông minh, lại mất nhiều thời gian như thế, mới hiểu được ái tình. Đáng về chỉ là phù du, tâm hồn lương thiện thật sự mới là viên ngọc quý.

Bất kể đáng về của nàng như thế nào, hấn cũng chỉ cần nàng!

Nguyệt Nhi có chút bối rối, nước mắt như hạt châu bị đứt dây, không ngừng rơi xuống. Đây là thật sao? Hay chỉ là một giấc mộng đẹp của nàng.

“Nhưng là, vì sao chứ? Chẳng phải chàng đã nói muốn thú mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, mà ta...”

“Ta yêu nàng, vì vậy nàng là đẹp nhất.” Tần Bất Hoán kiên định nói, rồi hạ một nụ hôn xuống mái tóc dài ẩm ướt của nàng.

Nguyệt Nhi run rẩy, lập tức nhào vào lòng hấn, siết chặt vòng tay.

Thật sao? Đây là thật sao? Cho đến tận bây giờ, nàng cũng chẳng dám ôm bất kỳ hy vọng gì, cứ tưởng rằng, ánh mắt của hấn chỉ nhìn những mỹ nhân muôn hình muôn vẻ sẽ không bao giờ dừng trên người nàng. Thế nhưng, chỉ có bản thân nàng mới rõ trái tim này đã thuộc về hấn từ lâu rồi. Nàng yêu thầm hấn lâu lắm rồi mà vẫn không dám nói ra miệng.

Ngoài trời vẫn mưa vẫn gió vũ, trong phòng lại yên tĩnh lạ thường, nàng tựa vào lòng hấn, lặng lẽ khóc, còn hấn thì lau đi những giọt nước mắt ưu thương của nàng. Thời khắc này không hề nhuộm chút ham muốn, ngược lại còn khắc sâu thêm tương tư của cả hai.

Lòng ngực Tần Bất Hoán cực kỳ ấm áp. Nguyệt Nhi duỗi tay ra, nhẹ nhàng vòng qua eo hấn, tai dán lên vòm ngực rắn chắc nghe từng nhịp đập mạnh mẽ của con tim.

Nàng nguyện ý ôm hấn cả đời, cũng không hề chán ghét.

Bên ngoài cuồng phong thét gào, trong chốn hai trái tim như chung một nhịp đập, vô cùng ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 10: Hoàn

"Nguyệt Nhi." Một giọng nữ dịu dàng truyền đến cùng với hương thức ăn nhàn nhạt.

Dưới chân không có động tĩnh gì.

"Nguyệt Nhi." Người nọ lại gọi.

Chấn mông hơi giật giật, lộ ra một đôi mắt sưng mù, buồn ngủ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc trời sáng trưng, sau một đêm mưa gió, bầu trời càng xanh hơn.

Thế nhưng, nàng rất buồn ngủ, cuộn tròn thân mình ở trên giường sờ loạn, vẫn không thấy nguồn nhiệt ấm áp đêm qua đâu. Sờ sờ mò mò, con buồn ngủ lại đột kích, nàng tìm một tư thế thoải mái, tiếp tục lâm vào mộng đẹp.

"Nguyệt Nhi."

Ồn ào quá đó!

"Ủm?" Nàng lười biếng đáp, lại rúc đầu sâu vào trong chăn.

"Nguyệt Nhi, dậy thôi."

"Ta ngủ một lát thôi, chỉ một lát nữa thôi..." Nàng mơ màng nói, khăng khăng đòi quay về chơi nốt ván cờ với Chu Công.

Người nọ cũng không tức giận, ngược lại còn nở nụ cười.

"Nguyệt Nhi, mặc y phục vào đã."

Y phục?

Á! Nguyệt Nhi lập tức kinh sợ, sâu ngủ cũng bị dọa chạy mất. Nàng nhô đầu ra, lúc này mới phát hiện di Hi đang đứng trước giường, còn Tần Bất Hoán tới hôm qua ôm chặt nàng đã biến mất.

"Tỉnh chưa?" Di Hi hỏi, tay còn xách theo hòm thuốc, chậm rãi ngồi xuống mép giường, ánh mắt lướt một vòng trên người Nguyệt Nhi.

Mặt nàng đỏ bừng, ôm chặt chăn, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

Di Hi khẽ mỉm cười, mở hòm thuốc, lấy ra một vài loại thảo dược.

"Tần Bất Hoán nói hôm qua con dầm mưa, sợ con nhiễm phong hàn nên sáng sớm đã tới tìm ta."

Nàng nghiêm túc nói: "Đưa tay ra, ta bắt mạch cho."

Nguyệt Nhi ngoan ngoãn đưa tay, dùng cầm kẹp lại chăn, xấu hổ đến không dám ngẩng đầu.

Di Hi chẩn mạch, chưa đầy một khắc đã thu tay về. "Không có việc gì, hai ngày này nhớ vận thêm y phục, đồ mồ hôi cũng đừng lau, uống thêm ít thuốc bổ là khỏi."

"Vâng." Nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Một hộp dược cao nhỏ được đặt lên giường.

"Bôi cái này đi." Di Hi hiền từ nói.

"Dạ?" Nàng khó hiểu chớp chớp mắt.

"Nhìn vào cánh tay của con đi."

Nguyệt Nhi dựa theo chỉ thị, cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên cánh tay có vài chỗ màu đỏ nhạt, giống như là bị người nào cắn. Nàng hô nhỏ một tiếng, rồi giơ cánh tay lên nhìn kỹ, vẫn không nghĩ ra đã đụng vào đâu. Là vấp ngã chăng? Cũng không giống, nàng đâu có cảm thấy đau!

"Đó là dấu hôn." Di Hi thản nhiên nói.

Nguyệt Nhi thở dốc vì kinh ngạc, mặt lập tức đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ vùi vào trong chăn, xấu hổ cực kỳ.

Tối hôm qua ngủ thẳng đến nửa đêm, Tần Bất Hoán liền không thành thật, vừa hôn vừa dùng tay quấy rầy mộng cảnh của nàng. Cơ thể nam nhân nóng rực bao phủ lấy nàng, nhàn nhã mê hoặc nàng.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, còn cầu mong gì hơn, sao hắn có thể bỏ qua cơ hội tốt này?

Nguyệt Nhi mơ màng ngủ, để mặc đôi tay xấu xa kia lướt qua thân thể nàng, ở trên người nàng đốt lửa, mang đến vô hạn khoái cảm. Nàng bị mò đến mơ màng, bị hôn đến mơ màng, cứ như vậy...

A, xong rồi! Nàng là một cô nương hư, còn chưa thành thân đã...

Không đúng, hấn và nàng đã thành thân rồi, bọn họ còn uống rượu giao bôi nữa! Nguyệt Nhi ở trong chốn buồn bực, hai má ửng hồng, trên môi lại không nhịn được nở nụ cười ngọt ngào.

"Trên cổ còn nhiều hơn!" Di Hi nhắc nhở, vẻ mặt vui vẻ, cũng vui thay cho đôi nam thanh nữ tú này.

"Xoa

Được cao vào, trong vòng hai ba canh giờ, dấu vết kia sẽ nhạt đi."

"Vâng."

"Tần Bất Hoán nói, hôm qua con ngã bị thương, là chỗ nào vậy? Để ta xem nào."

Nguyệt Nhi ngoan ngoan đưa chân trái ra, ở trên đầu gối còn buộc một mảnh vải trắng.

"Hấn thay con cầm máu rồi." Nàng nhỏ giọng nói.

Tối hôm qua, sau khi hoan ái xong, Tần Bất Hoán thấm ướt khăn, lau sạch thân thể cho nàng, tiện thể cũng xử lý luôn vết thương trên đầu gối nàng.

Di Hi kiểm tra một lát, mới hài lòng gật đầu.

"Vậy là được rồi. Con vận xiêm y vào rồi cùng ta đến phòng bếp, ta sẽ nấu một chén cháo thuốc cho con uống trước." Trong khoảng thời gian này, cơ thể của tiểu nha đầu kia đều giao cho nàng điều dưỡng!

"Di Hi, hấn đâu rồi?" Nguyệt Nhi vận xong xiêm y, xỏ giày thêu, lúc này mới lên tiếng hỏi.

Sao mới sáng sớm đã không thấy Tần Bất Hoán đâu? Nhớ lại đêm qua, tuy nàng có chút ngượng ngùng, gần như không có can đảm để đối mặt với hấn, nhưng không thấy hấn, trong lòng nàng lại hơi luyến tiếc.

"Ồ đại sảnh bàn việc."

"Đang nói chính sự ạ?"

"Đang hạ lệnh đuổi khách!" Di Hi thờ ơ nói, rồi dắt Nguyệt Nhi đi ra ngoài. Tay kia còn cầm chiếc lá sen khô trong hòm thuốc, định nấu cháo lá sen cho Nguyệt Nhi ăn.

Lệnh đuổi khách?!

Nguyệt Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, bật thốt lên: "Lý Cẩm Nương?"

"Còn có thể là ai? Nàng ta đối xử với con như vậy, thực sự quá ác độc. Là Y Vũ không muốn làm lớn chuyện, mới muốn đuổi nàng ta đi càng sớm càng tốt. Nếu không đừng nói là Tần Bất Hoán không buông tha nàng ta, chỉ sợ cả thành Hoán Sa này, sẽ kéo tới làm chủ thay con." Còn chưa dứt lời, bàn tay di Hi đột nhiên trống rỗng.

Nguyệt Nhi thoát khỏi tay nàng, lập tức quay đầu, chạy vội ra ngoài.

Lúc nàng chạy tới, trong đại sảnh một mảnh vắng vẻ, tràn ngập không khí lạnh lẽo.

Phu thê thành chủ ngồi ở ghế chủ vị, thông thả thưởng trà, đám quần gia nô bộc hạ tay đứng bên góc tường, vẻ mặt mọi người đều nghiêm túc, không nói lời nào.

Trong đại sảnh chất đầy đồ dùng của nữ nhân, tất cả đều là của Lý Cẩm Nương mang tới. Hôm nay đều được sắp xếp gọn gàng, chỉ chờ mang lên xe, trực tiếp chở cả người và đồ về phương bắc.

"Ngươi nói cái gì, ngươi nói lại lần nữa cho ta!" Lý Cẩm Nương một thân hoa phục, hai tay nắm thành quyền, vẻ mặt nhăn nhó, giận đến phát run.

Giữa đại sảnh, Tần Bất Hoán vận bộ trường bào màu nguyệt nha, đứng quay lưng lại, cho dù là bóng lưng, cũng có cảm giác áp bức vô hạn.

"Cút." Hấn lạnh giọng ra lệnh, âm thanh từ trong miệng hấn truyền ra, không mang theo chút cảm xúc nào.

Lý Cẩm Nương cắn môi, không chịu nổi nhục nhả như vậy.

"Ngươi không thể đối xử với ta như vậy, kia chẳng qua chỉ là một nha hoàn, một nha hoàn nhỏ bé, ta muốn đối với nàng thế nào cũng được. Cùng lắm thì ta bỏ tiền mua nàng, vậy được rồi chứ?" Á gào to, hoàn toàn không hiểu nổi, chỉ dạy dỗ một nha hoàn thôi, sao Phương gia lại muốn ả ta lập tức cút ra khỏi thành?

Nếu tin này truyền về phương bắc, ả ta nhất định sẽ bị người ta dị nghị suốt đời!

Thân hình cao lớn chậm rãi quay lại, ánh mắt sắc lạnh, khiến cho gương mặt tuấn mỹ kia như phủ hèm hơi thở của tử thần.

Về kiêu ngạo của Lý Cẩm Nương lập tức biến mất, vô thức lùi lại mấy bước, những lời mắng chửi toàn bộ nuốt hết vào.

Không ai mở miệng, ánh mắt như gió lạnh thấu xương kia còn khiến cho người ta khó chịu hơn so với nghiêm hình tra khảo.

Nguyệt nhi lặng lẽ than thở, lại phát hiện thêm một vẻ mặt khác của Tần Bất Hoán. Lúc hắn thật sự tức giận, sẽ không mắng người, mà sẽ bắn ra luồng khí lạnh lẽo làm cho người ta không rét mà run. Đừng nói nhích tới gần, ngay cả liếc hắn một cái, cũng cần toàn bộ dừng khí.

Tròng mắt đen âm u chuyển về phía cửa, về lãnh khốc trong mắt thoáng dịu xuống.

“Nguyệt Nhi.” Tần Bất Hoán mở miệng gọi.

Đầu nhỏ thò vào, hai mắt to tròn chớp chớp.

“Lại đây.”

Nàng suy nghĩ một lúc, mới bước vào đại sảnh, nhưng chỉ dám đứng cạnh cửa.

“Tới chỗ ta này.” Tần Bất Hoán vươn tay.

Mặt nàng đỏ lên, lấy hết dũng khí, bước tới bên cạnh hắn.

Đôi mắt đen chuyển lên mặt của Lý Cẩm Nương, lại ngưng tụ thành hàn băng vạn năng.

“Ngươi vừa nhục mạ thê tử của ta.” Hắn chậm rãi nói, mặc kệ ánh mắt của mọi người, to gan ôm chặt vòng eo Nguyệt Nhi, tuyên bố quyền sở hữu.

Tiếng hút khí bèn nhộn vang lên, Lý Cẩm Nương lão đảo, liên tục lắc đầu.

“Ngươi muốn thú nàng? Có ta ở trước mắt ngươi, mà ngươi lại muốn thú nàng?” ả ta nhìn chằm chằm Nguyệt Nhi, vẫn không quên chất vấn.

“Cái tên nam nhân này, chẳng lẽ ngươi bị mù rồi? Ngươi không nhìn ra, nữ nhân này hoàn toàn kém ta sao?”

Về mặt hung ác kia khiến Nguyệt Nhi lùi lại một bước, nàng cảm nhận rất rõ, đối phương không hề che giấu sự khinh bỉ với nàng.

Một cánh tay rắn chắc giữ chặt eo nàng, tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

Thật kỳ lạ, những bất an trong lòng nàng chỉ vì hành động của hắn mà dần tiêu tan. Sự ủng hộ của hắn tiếp cho nàng sức lực, cũng cho nàng thêm dũng khí. Nàng hít sâu một hơi, hất cằm, không hề lùi bước nữa.

“Ngươi sai rồi, là ngươi kém nàng.” Tần Bất Hoán lắc đầu, sự tức giận trong mắt đã hóa thành châm chọc.

“Tần Bất Hoán!” Nguyệt Nhi khẽ gọi, mặt nhỏ đỏ bừng, nàng không ngờ hắn sẽ nói như vậy.

“Ta đâu có nói sai.” Hắn nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy âm áp.

Nàng có chút ngượng ngùng nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ.

Tần Bất Hoán nhếch miệng, trong lòng thầm cảm tạ ông trời, không để cho lời thề lúc trước của hắn thành sự thật. Nếu hắn thật sự thú Lý Cẩm Nương chỉ có dung mạo mà không có đầu óc, tâm địa còn ác độc, thì chắc chưa tới nửa năm, hắn cũng sẽ bị đè ép đến mất trí, ra sức bóp chết ả ta.

Cũng may, hắn đã gặp Nguyệt Nhi.

Không khí thân mật giữa hai người càng làm Lý Cẩm Nương thêm tức giận.

“Này, ngươi.....”

“Cút.” Lần này, Tần Bất Hoán thậm chí còn không thèm nhìn ả.

“Ngươi lại dám kêu ta cút? Ngươi biết ta là ai không?” Lý Cẩm Nương chống nạnh, về mặt dữ tợn, vừa hận vừa tức.

Mỹ nữ đệ nhất thiên hạ như ả, người nào mà không nâng trong lòng bàn tay? Thấy nam nhân này tuấn mỹ vô trù, mới cho hắn mấy phần nhan sắc, không ngờ hắn lại không chút cảm kích, còn lạnh lùng với ả nữa.

Càng làm cho ả ta khó có thể tiếp nhận là: Tần Bất Hoán dám nói, ả không bằng một tiểu nha hoàn!

Sao có thể như vậy? Ả xinh đẹp, có tài phú, tất cả nam nhân đều phải quỳ dưới làn váy màu thạch lựu của ả, nhưng vì sao những người ở trước mặt, toàn bộ đều đứng về phía tiểu nha hoàn, vội vã đuổi ả đi?

“Ngươi muốn ta tự mình tới cửa, nói cho phụ thân ngươi, nên quản giáo tốt nữ nhi nhà mình sao?” Hấn nhú mày rậm, lạnh lùng hỏi.

“Hừ, tên gia hỏa nhà ngươi, dựa vào đâu mà nói chuyện với ta? Ta chính là khách của thành chủ đó.” Lý Cẩm Nương quay đầu, cổ ra vẻ bình tĩnh, chớp chớp đôi mắt đẹp nhìn Sở Cường, hy vọng hấn sẽ làm chủ.

Rốt cuộc thành chủ cũng nói chuyện: “Mau cút.”

“Người đâu, tiền khách.” Y Vũ mỉm cười nói.

“Tuân lệnh!” Hai đại nam nhân bước ra, chia nhau hành động, nhanh chóng khiêng Lý Cẩm Nương đi.

Vị mỹ nhân đệ nhất thiên hạ mỹ kia, sắc mặt trắng bệch, vô cùng nhếch nhác bị người khiêng đi, ném ra cửa đại môn. Tiếng thét chói tai tận đến lúc xe ngựa của nàng đã ra khỏi thành, vẫn còn ong ong bên tai mọi người.

Trong đại sảnh, Nguyệt Nhi kéo ống tay áo Tần Bất Hoán, muốn hấn cúi đầu xuống.

"Chàng thật sự muốn thành thân với ta?" Nàng nghiêm túc hỏi.

"Tôi hôm qua hấn đã ăn sạch con rồi, hiện tại, chỉ sợ con không muốn gả cũng không được." Di Hi đến chậm, vẫn chọn đúng lúc để xen vào, tuy giọng nói rất bình tĩnh nhưng nội dung lại vô cùng chấn động.

Ánh mắt của mọi người, lập tức tập trung lên mặt Tần Bất Hoán.

Hấn không thèm đếm xỉa tới người khác, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm tiểu nữ nhân trước mặt.

"Đứng."

"Tại sao?"

"Đêm qua ta đã nói rõ lý do." Về mặt Tần Bất Hoán có chút cứng ngắc, có chút bối rối, tròng mắt đen quét đến phía sau nàng.

Nguyệt Nhi quay đầu lại, phát hiện mọi người đều vểnh tai, nghe lén cuộc đối thoại giữa bọn họ.

"Ta muốn chàng nói lại lần nữa." Nàng khẽ mỉm cười, được voi đòi tiền.

Không chỉ có Nguyệt Nhi, mà tất cả đều chờ đợi câu nói của hấn.

Tần Bất Hoán khẽ rửa thềm một tiếng, mới chịu mở miệng.

"Ta yêu nàng." Hấn đồng dạng nói.

Sau lưng truyền đến tiếng hoan hô, mọi người đều cực kỳ cao hứng.

"Ta còn tưởng rằng hấn vĩnh viễn cũng không nhận ra!" Y Vũ cười yếu ớt nói, tựa vào trong long trượng phu, vui sướng khi việc đã thành.

"Hấn đâu phải kẻ ngốc." Sở Cường ôm chặt thê tử, gương mặt nghiêm khắc hiếm khi xuất hiện nụ cười.

"Không phải ngốc nhưng vẫn tốn khá nhiều thời gian." Y Vũ cười trêu chọc, trong đầu nàng đã sớm an bài chu đáo. Thật tốt quá, hiện tại tất cả đều kết thúc, thành Hoán Sa thành có thể chuẩn bị chuyện vui rồi!

Giữa đại sảnh, Nguyệt Nhi còn chưa có hỏi xong.

"Chàng sẽ mãi mãi yêu ta chứ?" Nàng hỏi tiếp.

"Mãi mãi" Hấn hứa hẹn.

"Ta muốn bé lại đó?"

"Lòng ta sẽ không thay đổi." Hấn nhếch môi cười.

"Trở về như trước đây?"

"Không sao cả." Tần Bất Hoán vẫn mỉm cười, giang hai cánh tay, ôm nàng vào lòng. Nàng có mập mập thế nào, hấn vẫn sẽ yêu nàng.

"Mập hơn nữa?" Hấn đàn mặt.

Nguyệt Nhi tiếp tục truy hỏi.

"Rất, rất béo đấy?"

"Này..." "Mập đến nỗi đập vỡ bậc cửa đó?" Mặc dù không tới mức đấy, nhưng nàng vẫn muốn hỏi rõ ràng.

"Nguyệt Nhi..."

"Mập đến không vào nổi cửa chính đâu?" Nàng bắt đầu nói lung tung.

"Nguyệt Nhi..."

"Mập đến... ừm... ừm..."

Hấn hôn nàng, tất cả nghi vấn cùng đáp án, không cần phải nói nữa

*****.

Cả thành Hoán Sa thành đều vô cùng náo nhiệt.

Tần Bất Hoán và Nguyệt Nhi thành thân, đây chính là một chuyện lớn. Bên trong thành có không ít tiểu tử, mặc dù không cam lòng, nhưng thứ nhất vẫn biết không thể địch nổi Tần Bất Hoán; thứ hai, nhìn nụ cười ngọt ngào của Nguyệt Nhi, cũng làm cho mọi người biết, Tần Bất Hoán đã sớm chiếm trọn lòng nàng.

Bọn họ tôn sùng Tần Bất Hoán, yêu mến Nguyệt Nhi, đôi bích nhân này đã nhận được toàn bộ sự chúc phúc của thành Hoán Sa.

Hôn sự do Y Vũ chủ trì, nàng tự mình lựa chọn các loại tơ lụa, dệt thành giá y cho Nguyệt Nhi. Mọi người trong thành đều tự động tặng quà làm của hồi môn cho Nguyệt Nhi. Tất cả các loại hộp gấm đều bày la liệt trong Phương phủ.

Trong viện vắng vẻ, Nguyệt Nhi đang đứng trước gương đồng, thử giá y mới đưa tới.

Tơ lụa đỏ tươi ánh lên màu vui mừng, ngay cả đồng trang sức mới cũng đỏ như má phấn của nàng.

Nguyệt Nhi nhìn gương đồng, bàn tay trắng nõn lướt qua mỗi đường thêu, lúc sờ đến eo thì lại đụng trúng đôi cánh tay rắn chắc khác.

Hơi thở nóng ẩm từ phía sau truyền đến, lưng nàng dán chặt vào lồng ngực dày rộng, cả người rơi vào vòng ôm rắn chắc.

Gương mặt tuần tú của Tần Bất Hoán cũng xuất hiện trong gương đồng.

"Nàng thật là đẹp." Hai mắt hấn lóe sáng, ghé sát vào tai nàng nói.

Nguyệt Nhi then thùng cười một tiếng, vuốt nhẹ bông hoa thêu nơi cổ áo.

"Có thật không?"

"Thật." Hấn hạ một nụ hôn xuống cần cổ tuyết trắng.

Cảm giác ngứa ngáy làm cho nàng không nhịn được cười ra tiếng, hơi rụt rụt cổ.

"Không thú được mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, chàng không tiếc sao?" Nguyệt Nhi cười trêu.

Hấn nhếch miệng, trông mắt đen khóa chặt lấy nàng, hai tay cũng không quy củ, ở trên giá y từ từ di chuyển.

"Ai nói ta không thú được? Thê tử của ta chính là đệ nhất thiên hạ."

Nàng tự biết mình không phải mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, nhưng nàng cũng biết, mình là nữ nhân quan trọng nhất trong lòng hấn, cái này đã quá đủ rồi.

"Chàng nghĩ như vậy, nhưng người khác chưa chắc đã đồng ý đâu." Nguyệt Nhi vỗ nhẹ lên đôi tay đang sờ loạn khắp nơi kia, thủy mâu liếc hấn một cái, cố tình cho hấn bậc thang bước xuống.

Tần Bất Hoán nhướn mày rậm, lười biếng phun ra những lời này: "Không ai dám chất vấn ta cả."

"Bá đạo!" Nàng vươn ngón trở ra, chọc chọc ngực hấn, cảm thấy nam nhân này thật quá ngạo mạn.

Hấn lập tức bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn, đặt lên miệng, khẽ cắn từng ngón một. Trong đôi mắt đen sâu thẳm, thoáng qua mấy phần tà khí.

Cảm giác tê dại từ đầu ngón tay chạy thẳng vào tim, hai chân nàng như nhũn ra, nhưng vẫn chỉ có thể đứng im tại chỗ, ngơ ngác nhìn hấn găm từng ngón tay nàng.

Ánh mắt Tần Bất Hoán giống như hấn rất rất đói, mà nàng lại chính là bữa tiệc phong phúc, hấn vội vàng muốn nuốt nàng vào bụng. ...

Bên trong phòng ý xuân ấm áp, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ nhẹ không thức thời.

“Tần tiên sinh, phu nhân mời ngài đến đại sảnh, muốn cùng ngài nói một chút chuyện phủ mới.” Một giọng nói xuyên qua cửa sổ truyền vào.

Tần Bất Hoán rửa thắm một tiếng, buông mỹ vị trong lòng ra, cao giọng trả lời.

“Biết rồi.”

Ngoài cửa, tiếng bước chân dần đi xa, hấn liền nhũn mảy, vẻ mặt đầy tiếc hận. Hấn biết nếu không đến đại sảnh ngay, thì Y Vũ nhất định sẽ dẫn theo nhóm lớn nhân mã tới đây.

“Ta sẽ trở về sớm.” Hấn đơn giản nói, rồi xoay người, đi về phía cửa.

Sau khi hô hấp thông thuận, vừa ngược lên đã thấy hấn muons rời khỏi, nàng vội vàng vươn tay, kéo nhẹ ống tay áo hấn.

“Đợi một chút.”

Hấn nhũn mảy, đứng chờ.

“Sau khi chúng ta thành thân, thật sự phải chuyển đi sao?” Nguyệt Nhi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nghiêm túc hỏi.

Ngay từ lúc định ngày thành thân, hấn liền kêu gọi phạm lớn dân chúng, xây một phủ đệ lịch sự tao nhã ở ven hồ Hoán Sa. Hấn còn cho kết lưạ, dán đầy chữ hỷ đỏ làm nhà mới, muốn đưa nàng về đó sống.

“Nàng không nỡ rời xa nơi này?” Tần Bất Hoán dịu dàng hỏi.

Nàng gật đầu một cái.

“Chúng ta có thể trở lại bất cứ lúc nào.”

“Nhưng mà, thiếp cảm thấy nơi này rất rộng rãi và thoải mái, tại sao không thể ở lại chứ?” Nàng rầu rĩ nói.

Người trong phủ đối với nàng rất thân thiết, giống như người thân của nàng vậy. Mặc dù phủ mới cách chỗ này không xa, nhưng nàng thật sự có chút luyến tiếc.

“Nguyệt Nhi.” Hấn hơi nhếch khóe miệng.

“Dạ?”

“Nơi này nếu chỉ có hai chúng ta thì sẽ rất rộng rãi, nhưng về sau, nếu có thêm hài tử, sẽ hơi chật chội đó.” Hấn ôn hu nhắc nhở, thân mật xoa xoa đầu nhỏ của nàng.

Hai gò má mềm mại, bỗng chốc ửng hồng, nàng cúi đầu xuống, giả vờ nghiên cứu đường thêu trước ngực.

Hài tử, hài tử của bọn họ, sẽ có mắt hấn, lông mày của hấn không. ...

Đôi môi đỏ mọng cong lên thành nụ cười ấm áp ngọt ngào, hạnh phúc như đọng đầy lồng ngực, làm cho nàng muốn hô to vui mừng.

Dặn dò xong hấn xoay người định rời đi.

“Tần Bất Hoán!” Nguyệt Nhi đột nhiên gọi to, thân hình nhỏ xinh nhảy lên trước, ôm lấy mặt hấn, hôn lướt qua môi hấn.

Đôi con ngươi đen láy sáng lên, hấn mở rộng hai cánh tay, vây nàng vào trong ngực.

“Chờ ta trở lại.” Hấn nhẹ giọng dặn dò, còn ấn một nụ hôn tuy ngắn ngủi nhưng bền chắc xuống môi nàng, lúc này mới chịu buông nàng ra, cất bước rời đi.

Nhìn bóng lưng cao lớn đó, hạnh phúc như tràn đầy lồng ngực. Nguyệt Nhi mơ hồ biết, có hấn làm bạn thì sự ấm áp này sẽ kéo dài suốt đời.

Nàng giữ nguyên nụ cười, đi đến trước thư án, lấy giấy và bút lông, sau đó trải một tờ giấy Tuyên Thành. Trên tờ giấy trắng tinh, vẽ một mặt trăng tròn như thường lệ, rồi vẽ thêm rất nhiều đồ ăn.

Tiếp đó, nàng đỏ mặt, cười e lệ, ở giữa mặt trăng vẽ một đôi tay bé dứa bế bụ bẫm.

Ngoài cửa sổ, một vầng trăng sáng trong treo cao trên bầu trời đêm rộng lớn.

Nguyệt Nhi viên, tình nhân cũng đoàn viên.

Hết trọn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Nhi Viên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.